
Principiile Evangheliei

*Ei vor ajunge la cunoașterea Mântuitorului lor, precum
și a punctelor adevărate ale doctrinei Lui, pentru ca ei să
știe cum să vină la El și să fie salvați. 1 Nefi 15:14*

Principiile Evangheliei

Publicat de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
Salt Lake City, Utah

Comentariile și sugestiile dumneavoastră cu privire la această carte vor fi bine-venite. Vă rugăm să le trimiteți la Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150-0024. E-mail: cur-development@ldschurch.org. Vă rugăm să vă menționați numele, adresa, episcopia și țărșul. Nu uitați să indicați titlul cărții. Apoi, consemnați comentariile și sugestiile dumneavoastră cu privire la părțile bune ale cărții și la cele cărora ar fi necesar să li se aducă îmbunătățiri.

© 1978, 2009 Intellectual Reserve, Inc.

Toate drepturile rezervate.

Tipărit în Germania.

Aprobarea versiunii în limba engleză: 5/07

Cuprins

<i>Introducere</i>	1
<i>Capitolul 1</i> Tatăl nostru Ceresc	5
<i>Capitolul 2</i> Familia noastră cerească	9
<i>Capitolul 3</i> Isus Hristos, Conducătorul și Salvatorul nostru ales	13
<i>Capitolul 4</i> Libertatea de a alege	19
<i>Capitolul 5</i> Crearea	23
<i>Capitolul 6</i> Căderea lui Adam și a Evei	27
<i>Capitolul 7</i> Duhul Sfânt	32
<i>Capitolul 8</i> Să ne rugăm Tatălui nostru Ceresc	35
<i>Capitolul 9</i> Profeții lui Dumnezeu	41
<i>Capitolul 10</i> Scripturile	47
<i>Capitolul 11</i> Viața lui Hristos	55
<i>Capitolul 12</i> Ispășirea	63
<i>Capitolul 13</i> Preoția	71
<i>Capitolul 14</i> Organizarea preoției	77
<i>Capitolul 15</i> Poporul de legământ al Domnului	85
<i>Capitolul 16</i> Biserica lui Isus Hristos în vremurile de demult ..	91
<i>Capitolul 17</i> Biserica lui Isus Hristos astăzi	99
<i>Capitolul 18</i> Credința în Isus Hristos	105
<i>Capitolul 19</i> Pocăința	113
<i>Capitolul 20</i> Botezul	121
<i>Capitolul 21</i> Darul Duhului Sfânt	127

<i>Capitolul 22</i>	Darurile Spiritului.....	133
<i>Capitolul 23</i>	Împărtașania.....	141
<i>Capitolul 24</i>	Ziua de Sabat.....	147
<i>Capitolul 25</i>	Postul.....	153
<i>Capitolul 26</i>	Sacrificiul.....	159
<i>Capitolul 27</i>	Munca și responsabilitatea personală.....	165
<i>Capitolul 28</i>	Slujirea.....	173
<i>Capitolul 29</i>	Legea Domnului cu privire la sănătate.....	179
<i>Capitolul 30</i>	Caritatea.....	185
<i>Capitolul 31</i>	Cinstea.....	193
<i>Capitolul 32</i>	Zeciuiala și alte donații.....	197
<i>Capitolul 33</i>	Munca misionară.....	203
<i>Capitolul 34</i>	Să ne dezvoltăm talentele.....	211
<i>Capitolul 35</i>	Supunerea.....	215
<i>Capitolul 36</i>	Familia poate fi veșnică.....	223
<i>Capitolul 37</i>	Responsabilitățile în familie.....	229
<i>Capitolul 38</i>	Căsătoria veșnică.....	235
<i>Capitolul 39</i>	Legea castității.....	241
<i>Capitolul 40</i>	Munca în templu și istoria familiei.....	251
<i>Capitolul 41</i>	Lumea spiritelor de după moarte.....	257
<i>Capitolul 42</i>	Adunarea casei lui Israel.....	263
<i>Capitolul 43</i>	Semnele celei de-a Doua Veniri.....	269
<i>Capitolul 44</i>	A Doua Venire a lui Isus Hristos.....	275
<i>Capitolul 45</i>	Mileniul.....	281
<i>Capitolul 46</i>	Judecata finală.....	287
<i>Capitolul 47</i>	Exaltarea.....	293
<i>Lista ilustrațiilor</i>	.....	299
<i>Index</i>	.....	301

Introducere

Un îndrumar de studiu și un manual pentru învățător

Cartea *Principiile Evangheliei* a fost scrisă astfel încât să poată fi folosită atât pentru studiul personal, cât și ca manual de predare pentru învățători. Pe măsură ce-o veți studia, căutând Spiritul Domnului, înțelegerea și mărturia dumneavoastră despre Dumnezeu Tatăl, Isus Hristos și ispășirea Sa și despre restaurarea Evangheliei vor crește. Puteți găsi răspunsuri la întrebările pe care le aveți despre viață, puteți dobândi o asigurare cu privire la scopul existenței dumneavoastră și la propria valoare și puteți înfrunta cu credință probleme personale și ale familiei.

Instrucțiuni pentru predare la Biserică și acasă

A fi învățător este o mare responsabilitate care cuprinde multe ocazii de a-i întări pe alții și a vă asigura ca ei să fie „hrăniți de cuvântul cel bun al lui Dumnezeu” (Moroni 6:4). Modul dumneavoastră de predare va fi eficient dacă veți urma aceste principii:

- iubiți-i pe cei cărora le predați;
- predați prin Spirit;
- predați doctrina;
- îndemnați-i pe cursanți să învețe cu sârguință.

Iubiți-i pe cei cărora le predați

Când arătați dragoste celor cărora le predați, ei devin mai receptivi față de Spiritul Domnului. Ei abordează cu mai mult entuziasm procesul de învățare și devin mai deschiși față de dumneavoastră și de ceilalți. Străduiți-vă să-i cunoașteți pe cei cărora le predați și permiteți-le să afle că vă pasă cu adevărat de ei. Fiți receptivi față de problemele celor cu nevoi speciale. Creați un mediu plăcut în

---

---

clasa dumneavoastră pentru ca participanții să se simtă liberi să vă ceară ajutorul și să vă adreseze orice întrebare pe care o au despre principiile Evangheliei și modul lor de punere în practică.

Spiritul Domnului va fi prezent când există dragoste și unitate. Domnul a spus: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34). Pentru mai multe informații despre acest subiect, vedeți *Predarea, nu este chemare mai mare*, paginile 31–39.

Predați prin Spirit

Cele mai importante lucruri pe care le veți preda, întotdeauna, sunt doctrinele lui Hristos, așa cum au fost revelate în scripturi și de către profeții moderni și după cum au fost confirmate de către Duhul Sfânt. Pentru a face în mod eficient acest lucru, trebuie să obțineți Spiritul Domnului. „Și Spiritul vă va fi dat vouă prin rugăciunea făcută cu credință”, a spus Domnul, „și dacă nu primiți Spiritul, nu veți propovădui” (D&L 42:14; vezi, de asemenea, D&L 50:13–22). Duhul Sfânt este adevăratul învățător și, ca urmare, este important să fie creată o atmosferă în care Spiritul Domnului să poată fi prezent.

Pentru mai multe informații despre acest subiect, vedeți *Predarea, nu este chemare mai mare*, paginile 41–48.

Predați doctrina

Înainte de a preda dintr-un capitol, studiați-l în detaliu pentru a fi siguri că înțelegeți doctrina. Studiați, de asemenea, scripturile suplimentare enumerate la sfârșitul capitolului. Veți preda cu mai multă sinceritate și putere când învățăturile din capitol vă vor influența personal. Niciodată să nu încercați să faceți speculații cu privire la doctrina Bisericii. Predați numai ceea ce este susținut de scripturi, de cuvintele profeților și apostolilor și de Spiritul Sfânt (vezi D&L 42:12–14; 52:9).

Dacă ați fost chemat să predați din această carte în cadrul unui cvorum sau unei clase, nu-l înlocuiți cu alte materiale, oricât ar fi ele de interesante. Concentrați-vă atenția asupra scripturilor și

---

cuvintelor din carte. În funcție de situație, folosiți experiențe personale și articole din revistele Bisericii pentru a completa lecțiile.

Pentru mai multe informații despre acest subiect, vedeți *Predarea, nu este chemare mai mare*, paginile 50–59.

Îndemnați-i pe cursanți să învețe cu sârguință

Când predați, ajutați-i pe ceilalți să vadă modul în care principiile Evangheliei se aplică în viața de zi cu zi. Încurajați discuțiile despre modul în care aceste principii pot influența sentimentele noastre față de Dumnezeu, față de noi, față de familiile noastre și față de semenii noștri. Încurajați-i pe cursanți să trăiască potrivit acestor principii.

Încercați să determinați cât mai multe persoane să participe la lecție. Puteți face acest lucru invitându-i să citească cu glas tare, să răspundă la întrebări sau să împărtășească experiențe, dar procedați astfel doar când sunteți siguri că nu-i veți face să se simtă incomod. Când vă pregătiți lecțiile, le puteți încredința cursanților teme speciale. Gândiți-vă la nevoile și la sentimentele celorlalți. Înainte de lecție, puteți să vorbiți în particular cu membrii clasei și să-i întrebați ce părere au despre participarea la desfășurarea lecției.

Pentru mai multe informații despre acest subiect, vedeți *Predarea, nu este chemare mai mare*, paginile 61–74.

Ajutor suplimentar pentru învățători

Fiecare capitol din această carte cuprinde una sau două note pentru învățători. Aceste note cuprind idei care vă pot ajuta în strădania dumneavoastră de a-i iubi pe cei cărora le predați, să predați prin Spirit, să predați doctrina și să-i determinați pe cursanți să învețe cu sârguință.

Tatăl nostru Ceresc

Capitolul 1

Există un Dumnezeu

- Care sunt unele dintre lucrurile care vă mărturisesc faptul că există un Dumnezeu?

Alma, un profet din Cartea lui Mormon, a scris: „Toate lucrurile arată că este un Dumnezeu; da, chiar și pământul și toate lucrurile care sunt pe fața lui, da, și mișcarea lui, da, și, de asemenea, toate planetele care se mișcă în felul lor regulat mărturisesc că este un Creator Suprem” (Alma 30:44). Putem privi cerul noaptea și ne vom face o idee despre ceea ce a vrut Alma să spună. Există milioane de stele și de planete care sunt, toate, într-o perfectă ordine în univers. Ele nu au ajuns acolo din întâmplare. Putem vedea lucrarea lui Dumnezeu atât în ceruri, cât și pe pământ. Mulțimea de plante frumoase, diferitele feluri de animale, munții, râurile, norii care ne aduc ploaie și zăpadă – toate acestea ne mărturisesc că există un Dumnezeu.

Profeții ne-au învățat că Dumnezeu este Conducătorul Atotputernic al universului. Dumnezeu trăiește în cer (vezi D&L 20:17). Prin Fiul Său, Isus Hristos, El a creat cerurile și pământul și toate lucrurile care se găsesc pe acestea (vezi 3 Nefi 9:15; Moise 2:1). El a făcut luna, stelele și soarele. El a organizat lumea aceasta și i-a dat formă, mișcare și viață. El a umplut aerul și apa cu viețuitoare. El a acoperit dealurile și câmpiile cu tot felul de animale. El ne-a dat ziua și noaptea, vara și iarna, timpul semănatului și al recoltatului. El l-a făcut pe om după chipul Său pentru ca acesta să stăpânească peste toate celelalte creații ale Sale (vezi Genesa 1:26–27).

Pentru învățători Folosiți întrebările de la începutul unei secțiuni pentru a începe discuțiile și trimiteți-i la text pe membrii clasei sau membrii familiei pentru a afla mai multe informații. Folosiți întrebările de la sfârșitul unei secțiuni pentru a-i ajuta pe membrii clasei sau pe membrii familiei să mediteze și să discute despre sensul a ceea ce au citit și să pună acele lucruri în practică în viețile lor.

Dumnezeu este Ființa Supremă și Absolută în care credem și pe care o preaslăvim. El este „Marele Părinte al universului” și El „veghează întreaga familie umană cu grijă de tată și sentiment patern” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], p. 39).

Caracteristicile lui Dumnezeu

- Care sunt câteva dintre caracteristicile lui Dumnezeu?

Pentru că noi suntem făcuți după chipul Său (vezi Moise 2:26; 6:9), noi știm că trupurile noastre sunt ca trupul Său. Spiritul Său veșnic este găzduit într-un trup tangibil din carne și oase (vezi D&L 130:22). Totuși, trupul lui Dumnezeu este perfect și slăvit cu o slavă mai presus de orice descriere.

Dumnezeu este perfect. El este un Dumnezeu al neprihănirii, caracterizat de dragoste, milă, caritate, adevăr, putere, credință, cunoaștere și judecată. El are toată puterea. El cunoaște toate lucrurile. El este plin de bunătate.

Toate lucrurile bune vin de la Dumnezeu. Tot ceea ce face El este pentru a-i ajuta pe copiii Săi să devină asemănători Lui. El a spus: „Pentru că, iată, aceasta este lucrarea Mea și slava Mea – să realizeze nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39).

- De ce este important să înțelegem caracteristicile lui Dumnezeu?

Să ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu

- Cum putem să ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu?

Cunoașterea lui Dumnezeu este atât de importantă, încât Salvatorul a spus: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Prima și cea mai mare poruncă este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta” (Matei 22:37).

Cu cât Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu, cu atât Îl iubim mai mult și ținem poruncile Sale (vezi 1 Ioan 2:3–5). Ținând poruncile Sale, noi putem deveni asemănători Lui.

Noi putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu dacă:

1. vom crede că El există și că ne iubește (vezi Mosia 4:9);
2. vom studia scripturile (vezi 2 Timotei 3:14–17);
3. ne vom ruga Lui (vezi Iacov 1:5).
4. ne vom supune tuturor poruncilor Sale cât putem de bine (vezi Ioan 14:21–23).

Pe măsură ce vom face aceste lucruri, vom ajunge să-L cunoaștem pe Dumnezeu și, în final, să avem viață veșnică.

- Gândiți-vă la ce puteți face pentru a vă apropia de Dumnezeu.

Scripturi suplimentare

- Faptele apostolilor 7:55–56 (Fiul, la dreapta Tatălui)
- D&L 88:41–44 (caracteristicile lui Dumnezeu)
- Psalmii 24:1 (pământul este al Domnului)
- Moise 1:30–39 (Creația)
- Alma 7:20 (Dumnezeu nu poate greși)
- Joseph Smith – Istorie 1:17 (Tatăl și Fiul sunt ființe distincte)
- Alma 5:40 (binele vine de la Dumnezeu)
- Ioan 14:6–9 (Fiul și Tatăl sunt asemănători)
- Mormon 9:15–20 (Dumnezeu al minunilor)
- Amos 3:7 (Dumnezeu al revelației)
- Ioan 3:16 (Dumnezeu al dragostei)

Familia noastră cerească

Capitolul 2

Noi suntem copii ai Tatălui nostru Ceresc

- Ce ne învață scripturile și profeții din zilele din urmă despre relația noastră cu Dumnezeu?

Dumnezeu nu este doar Stăpânul și Creatorul nostru; El este, de asemenea, Tatăl nostru Ceresc. Toți bărbații și toate femeile sunt, cu adevărat, fiii și fiicele lui Dumnezeu. „Omul, ca spirit, a fost zămislit și născut din părinți cerești și a crescut, ajungând la maturitate, în locuința eternă a Tatălui, înainte de a veni pe pământ într-un trup [fizic] temporal” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], p. 335).

Fiecare persoană care s-a născut vreodată pe pământ este fratele sau sora noastră de spirit. Pentru că noi suntem copiii de spirit ai lui Dumnezeu, noi am moștenit potențialul de a dobândi calitățile Sale divine. Prin ispășirea lui Isus Hristos, putem deveni asemănători Tatălui nostru Ceresc și putem primi plenitudinea bucuriei.

- În ce fel vă influențează gândurile, cuvintele și faptele faptul că știți că sunteți un copil al lui Dumnezeu?

Noi ne-am dezvoltat personalitatea și talentele în timp ce am trăit în cer

- Gândiți-vă la talentele și darurile cu care ați fost binecuvântați.

Scripturile ne învață că profeții, în timp ce erau încă spirite în cer, s-au pregătit să devină conducători pe pământ (vezi Alma 13:1–3). Dumnezeu i-a prerânduit (ales) să fie conducători pe pământ înainte de a fi născuți în trupuri muritoare. Isus, Adam și Avraam au fost unii dintre acești conducători (vezi Avraam 3:22–23). Joseph

---

Pentru învățători Nu trebuie să predați întregul cuprins al fiecărui capitol. În timp ce vă pregătiți să predați, cu ajutorul rugăciunii, căutați îndrumarea Spiritului pentru a ști ce fragmente ale capitolului să predați și ce întrebări să adresați.

Smith ne-a învățat că: „Fiecare om care are o chemare de a sluji locuitorilor pământului a fost [pre]rânduit chiar pentru acel scop” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], p. 511). Totuși, fiecare om de pe pământ este liber să accepte sau să refuze orice prilej de a sluji.

Noi n-am fost toți la fel în cer. Noi știm, de exemplu, că suntem fii și fiice ai unor părinți cerești – bărbați și femei (vezi „Familia: o declarație oficială către lume”, *Ensign*, noiembrie 1995, p. 102). Noi avem talente și aptitudini diferite și am fost chemați să facem lucruri diferite pe pământ. Când primim binecuvântarea noastră patriarhală, putem afla mai multe despre „posibilitățile [noastre] veșnice” (vezi Thomas S. Monson, în Conference Report, octombrie 1986, p. 82; sau *Ensign*, noiembrie 1986, p. 66).

Amintirile noastre despre viața premuritoare sunt acoperite de un văl, dar Tatăl nostru din Cer știe cine suntem și ce am făcut înainte de a veni aici. El a ales momentul și locul nașterii noastre pentru ca noi să putem învăța lecțiile de care avem nevoie fiecare în parte și să putem face ceea ce este cel mai bine cu talentele și personalitatea noastră.

- În ce fel v-au binecuvântat talentele altor persoane? În ce fel îi pot binecuvânta pe alții talentele și darurile dumneavoastră?

Tatăl nostru Ceresc ne-a prezentat un plan pentru a deveni ca El

- Cum ne ajută viața pământească să ne pregătim să devenim ca Tatăl nostru Ceresc?

Tatăl nostru Ceresc a știut că noi nu puteam progresa peste un anumit nivel dacă nu plecam din prezența Sa pentru o vreme. El a dorit ca noi să ne dezvoltăm calitățile divine pe care le are El. Pentru a face aceasta, a fost nevoie să ne părăsim căminul din viața premuritoare ca să fim puși la încercare și să câștigăm experiență. Spiritele noastre trebuiau să primească trupuri fizice în care să locuiască. La moarte, trebuie să părăsim trupurile noastre fizice

---

Pentru învățători Membrii clasei sau membrii familiei pot oferi răspunsuri mai complete la o întrebare dacă li se acordă timp pentru a medita. De exemplu, după ce ați adresat o întrebare, puteți spune: „Vă rog să vă gândiți un minut la răspuns și, apoi, vă voi ruga să răspundeți”. Acordați-le apoi timp să mediteze.

și să fim reuniți cu ele la înviere. După aceea, noi primim trupuri nemuritoare, ca cel al Tatălui nostru Ceresc. Dacă trecem testele noastre, noi vom primi o plenitudine de bucurie pe care a primit-o Tatăl nostru Ceresc (vezi D&L 93:30–34).

Tatăl nostru Ceresc a convocat un Mare Consiliu pentru a prezenta planul Său pentru progresul nostru (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, p. 209, 511). Am aflat că, dacă vom urma planul Său, vom deveni ca El. Vom fi înviați, vom avea toată puterea în cer și pe pământ; vom deveni părinți cerești și vom avea copii de spirit exact așa cum are El (vezi D&L 132:19–20).

Am aflat că El va asigura pentru noi un pământ unde vom fi puși la încercare (vezi Avraam 3:24–26). Un vâl avea să ne acopere amintirile și aveam să uităm de căminul nostru ceresc. Acest lucru era necesar pentru ca noi să ne putem exercita libertatea de a alege pentru a alege binele sau răul fără să fim influențați de amintirile din perioada în care am trăit alături de Tatăl nostru Ceresc. Astfel, ne putem supune Lui datorită credinței noastre în El și nu datorită cunoștințelor sau amintirilor noastre despre El. El urma să ne ajute să recunoaștem adevărul când îl vom auzi din nou pe pământ (vezi Ioan 18:37).

La Marele Consiliu am aflat, de asemenea, scopul progresului nostru: pentru a avea o plenitudine de bucurii. Totuși, am învățat, de asemenea, că unii vor fi înșelați, vor alege alte căi și își vor pierde calea. Am învățat că noi, toți, vom avea încercări în viețile noastre: boală, dezamăgire, suferință, tristețe și moarte. Dar, am înțeles că acestea ne vor fi date pentru experiența și spre binele nostru (vezi D&L 122:7). Dacă vom permite, aceste încercări ne vor purifica, nu ne vor distruge. Ele ne vor învăța să avem rezistență, răbdare și caritate (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 15–16).

În cadrul acestui consiliu, am aflat, de asemenea, că din cauza slăbiciunilor noastre noi, toți, cu excepția copilașilor, vom păcătui (vezi D&L 29:46–47). Am aflat că ni se va da un Salvator pentru a putea învinge păcatele noastre și pentru a înfrânge moartea prin înviere. Am învățat că, dacă vom crede în El, supunându-ne

cuvântului Său și urmând exemplul Său, vom fi exaltați și vom deveni ca Tatăl nostru Ceresc. Vom primi o plenitudine de bucurii.

- Întocmiți o listă cu unele dintre caracteristicile Tatălui Ceresc. În ce mod ne ajută planul salvării să ne dezvoltăm aceste caracteristici?

Scripturi suplimentare

- Evrei 12:9 (Dumnezeu este Tatăl spiritelor noastre)
- Iov 38:4–7 (este vorba despre viața premuritoare)
- Avraam 3:22–28 (viziunea vieții premuritoare)
- Ieremia 1:5 (viziunea vieții premuritoare)
- D&L 29:31–38 (viziunea vieții premuritoare)
- Moise 3:4–7 (creația spirituală și creația temporală)
- 1 Corinteni 15:44 (creația spirituală și creația temporală)
- D&L 76:23–24 (fii și fiice născuți)
- D&L 132:11–26 (planul progresului)

Isus Hristos, Conducătorul și Salvatorul nostru ales

Capitolul 3

Un Salvator și un Conducător era necesar

- De ce a fost necesar să plecăm din prezența Tatălui Ceresc? De ce avem nevoie de un Salvator?

Când planul pentru salvarea noastră ne-a fost prezentat în lumea spiritelor din viața premuritoare, am fost așa de fericiți încât am izbucnit în cântări de bucurie (vezi Iov 38:7).

Am înțeles că trebuia să părăsim căminul nostru ceresc un timp. Urma să nu mai trăim în prezența Tatălui nostru Ceresc. Trăind departe de El, noi, toți, urma să păcătuiam și unii dintre noi să-și piardă calea. Tatăl nostru Ceresc ne cunoștea și ne iubea pe fiecare dintre noi. El știa că vom avea nevoie de ajutor și, de aceea, a plănit o cale pentru a ne ajuta.

Noi aveam nevoie de un Salvator care să plătească pentru păcatele noastre și să ne învețe cum să ne întoarcem la Tatăl nostru Ceresc. Tatăl nostru a spus: „Pe cine să trimit?” (Avraam 3:27). Isus Hristos, care se numea Iehova, a spus: „Aici sunt, trimite-Mă pe Mine” (Avraam 3:27; vezi, de asemenea, Moise 4:1–4).

Isus a dorit să vină pe pământ, să-și dea viața pentru noi și să ia asupra Lui păcatele noastre. El, ca și Tatăl nostru Ceresc, a dorit ca noi să alegem dacă ne vom supune poruncilor Tatălui Ceresc. El a știut că noi trebuie să fim liberi să alegem pentru a dovedi că suntem demni de a primi exaltarea. Isus a spus: „Tată, facă-se voința Ta și slava să fie a Ta în veci” (Moise 4:2).

Satana, care se chema Lucifer, a venit, de asemenea, și a spus: „Iată-mă, aici sunt, trimite-mă, eu voi fi fiul Tău și eu voi mântui întreaga omenire, ca niciun suflet să nu fie pierdut, și cu siguranță voi face aceasta; de aceea, dă-mi onoarea Ta” (Moise 4:1). Satana dorea să ne silească pe noi toți să facem voia lui. Prin planul său, nouă nu ni s-ar fi permis să alegem. El ne-ar fi luat libertatea de a alege pe care ne-a dat-o Tatăl nostru. Satana dorea să aibă toată onoarea pentru salvarea noastră. Potrivit planului său, scopul venirii noastre pe pământ nu ar fi fost realizat (vezi *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* [2003], p. 207).

Isus Hristos a devenit Conducătorul și Salvatorul nostru ales

- Când citiți această secțiune, gândiți-vă la sentimentele pe care le aveți față de Salvator.

După ce i-a ascultat pe amândoi fiii vorbind, Tatăl Ceresc a spus: „Îl voi trimite pe primul” (Avraam 3:27).

Isus Hristos a fost ales și prerânduit să fie Salvatorul nostru. Multe scripturi ne relatează despre aceasta (vezi, de exemplu, 1 Petru 1:19–20; Moise 4:1–2). Într-una dintre scripturi se spune cum, cu mult timp înainte de a se naște, Isus i s-a arătat unui profet din Cartea lui Mormon, cunoscut ca fratele lui Jared, și a spus: „Iată, Eu sunt Acela care am fost pregătit de la crearea lumii să mântuiesc poporul Meu. Iată, Eu sunt Isus Hristos... În Mine întreaga omenire va avea viață și aceasta în vecii vecilor, și anume aceia care vor crede în numele Meu” (Eter 3:14).

Când Isus a trăit pe pământ, El a propovăduit: „M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis... Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:38, 40).

Războiul din cer

Deoarece Tatăl Ceresc L-a ales pe Isus Hristos să fie Salvatorul nostru, Satana s-a supărat și s-a revoltat. A fost război în cer. Satana și adeptii lui au luptat împotriva lui Isus Hristos și a ucenicilor Săi.

Ucenicii Salvatorului „l-au biruit [pe Satana], prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor” (Apocalipsa 12:11).

În această mare revoltă, Satana și toate spiritele care l-au urmat au fost alungați din prezența lui Dumnezeu și izgoniți din cer. O treime din oștirile cerului a fost pedepsită pentru că l-a urmat pe Satana (vezi D&L 29:36). Lor li s-a refuzat dreptul de a primi trupuri muritoare.

Datorită faptului că noi suntem aici, pe pământ, și avem trupuri muritoare, noi știm că am ales să Îi urmăm pe Isus Hristos și pe Tatăl nostru Ceresc. Satana și adepții lui sunt, de asemenea, pe pământ, dar ca spirite. Ei nu au uitat cine suntem noi și se află zi de zi în jurul nostru, ispitindu-ne și ademenindu-ne să facem lucruri care nu sunt plăcute Tatălui nostru Ceresc. În viața premuritoare, noi am ales să-L urmăm pe Isus Hristos și să acceptăm planul lui Dumnezeu. Trebuie să continuăm să-L urmăm pe Isus Hristos aici, pe pământ. Doar urmându-L pe El ne putem întoarce la căminul nostru ceresc.

- În ce fel continuă astăzi războiul din cer?

Noi trebuie să urmăm învățăturile Salvatorului

- Gândiți-vă la modul în care v-au influențat învățăturile Salvatorului.

De la început, Isus Hristos a revelat Evanghelia, care ne spune ce trebuie să facem pentru a ne întoarce la Tatăl nostru Ceresc. La timpul stabilit, El Însuși a venit pe pământ. El ne-a învățat planul salvării și al exaltării prin cuvântul Său și prin felul în care a trăit. El a întemeiat Biserica Sa și preoția Sa pe pământ. El a luat păcatele noastre asupra Sa.

Urmând învățăturile Sale, noi putem moșteni un loc în împărăția celestială. El a făcut partea Sa pentru a ne ajuta să ne întoarcem la căminul nostru ceresc. Acum, fiecare dintre noi trebuie să-și facă partea și să devină demn de a primi exaltarea.

Scripturi suplimentare

- Moise 4:1–4; Avraam 3:22–28 (Salvatorul a fost ales în viața premuritoare)
- D&L 76:25–29 (război în cer)
- Apocalipsa 12:7–9, 11 (ucenicii Salvatorului l-au învins pe Satana, în războiul din cer, prin sângele Mielului și cuvântul mărturiei lor)
- Isaia 14:12–15 (de ce a fost izgonit Lucifer)

Pentru învățători Îi puteți ruga pe membrii clasei sau pe membrii familiei să studieze secțiunea „Scripturi suplimentare” individual, pe perechi sau în grup.

Libertatea de a alege

Capitolul 4

Libertatea de a alege este un principiu etern

- Dacă cineva v-ar întreba de ce este important să ai libertatea de a alege, ce i-ați spune?

„Poți alege tu însuși, pentru că aceasta ți-a fost dat” (Moise 3:17).

Dumnezeu ne-a spus, prin profeții Lui, că suntem liberi să alegem între bine și rău. Putem alege libertatea și viața veșnică urmându-L pe Isus Hristos. De asemenea, suntem liberi să alegem robia și moartea urmându-l pe Satana (vezi 2 Nefi 2:27). Dreptul de a alege între bine și rău și de a acționa în propriul nume se numește libertatea de a alege.

În viața noastră premuritoare, am fost liberi să alegem. Un scop al vieții pe pământ este să arătăm ce alegeri vom face (vezi 2 Nefi 2:15–16). Dacă am fi obligați să alegem ce este drept, nu am putea fi capabili să arătăm ce am fi ales singuri. De asemenea, suntem mai fericiți făcând lucruri pe care le-am ales noi înșine.

Libertatea de a alege a fost una dintre principalele subiecte abordate în Consiliul care a avut loc în cer în viața premuritoare. A fost una dintre principalele cauze ale conflictului dintre ucenicii lui Hristos și adepții lui Satana. Satana a spus: „Iată-mă, aici sunt, trimite-mă, eu voi fi fiul Tău și eu voi mântui întreaga omenire, ca niciun suflet să nu fie pierdut, și cu siguranță voi face aceasta; de aceea, dă-mi onoarea Ta” (Moise 4:1). Vorbind astfel, el „s-a revoltat împotriva [lui Dumnezeu] și a căutat să distrugă libertatea de a alege a omului” (Moise 4:3). Oferta sa a fost respinsă și el și adepții lui a fost alungați din cer (vezi D&L 29:36–37).

Libertatea de a alege este o parte necesară a planului salvării

Libertatea de a alege face ca viața noastră pe pământ să fie o perioadă de încercare. Când a plănuit crearea ca muritori a copiilor Săi, Dumnezeu a spus: „Îi vom pune la probă prin aceasta pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul lor, le va porunci lor” (Avraam 3:25). Fără darul libertății de a alege, nu am fi în stare să arătăm Tatălui nostru Ceresc dacă am face tot ceea ce ne-a poruncit. Pentru că noi suntem capabili să alegem, suntem răspunzători de acțiunile noastre (vezi Helaman 14:30–31).

Când alegem să trăim potrivit planului pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru noi, libertatea noastră de a alege este întărită. Alegerile noastre drepte sporesc puterea noastră de a face mai multe alegeri drepte.

Pe măsură ce ne supunem fiecăreia dintre poruncile Tatălui nostru, noi creștem în înțelepciune și în tărie de caracter. Credința noastră crește. Ni se pare mai ușor să facem alegeri drepte.

Noi am început să facem alegeri în timp ce eram copii de spirit în prezența Tatălui nostru Ceresc. Alegerile noastre de acolo, ne-au făcut demni de a veni pe pământ. Tatăl nostru Ceresc dorește ca noi să creștem în credință, putere, cunoaștere, înțelepciune și în toate celelalte lucruri bune. Dacă ținem poruncile Lui și facem alegeri drepte, vom învăța și vom înțelege. Vom deveni ca El (vezi D&L 93:28).

- În ce fel ne ajută alegerile drepte să facem mai multe alegeri drepte?

Libertatea de a alege necesită existența unei alternative

- De ce este necesară opoziția?

Nu putem alege neprihănirea decât atunci când alternativele opuse pe care le oferă binele și răul sunt puse în fața noastră. Lehi, un mare profet din Cartea lui Mormon, a spus fiului său Iacov că, pentru a împlini scopurile eterne ale lui Dumnezeu, trebuie să fie „o opoziție în toate lucrurile. Dacă nu ar fi așa... dreptatea nu ar

putea fi împlinită și nici ticăloșia și nici sfințenia, nici binele și nici răul” (2 Nefi 2:11).

Dumnezeu îi permite lui Satana să se opună binelui. Dumnezeu a spus despre Satana:

„Am făcut ca el să fie alungat;

Și el a devenit Satana, da, chiar diavolul, tatăl tuturor minciunilor, pentru a-i înșela și a-i orbi pe oameni și pentru a-i înrobi după voința lui, chiar pe toți aceia care nu vor asculta glasul Meu” (Moise 4:3–4).

Satana face tot ceea ce poate pentru a distruge lucrarea lui Dumnezeu. El caută „să aducă nenorocire întregii omeniri... El caută ca toți oamenii să fie nenorociți la fel ca și el” (2 Nefi 2:18, 27). El nu ne iubește. El nu vrea niciun lucru bun pentru noi (vezi Moroni 7:17). El nu vrea ca noi să fim fericiți. El vrea să ne facă robii lui. El folosește multe deghizări pentru a ne înrobi.

Când urmăm ispitele lui Satana, ne limităm alegerile. Următorul exemplu ilustrează cum se întâmplă aceasta. Imaginați-vă că vedeți un semn pe malul mării pe care scrie: „Pericol – vârtej. Înotul este interzis în zonă”. Putem gândi că este o restricție. Dar este? Putem totuși face multe alegeri. Suntem liberi să înotăm în altă parte. Suntem liberi să ne plimbăm pe plajă și să adunăm scoici. Suntem liberi să admirăm apusul soarelui. Suntem liberi să mergem acasă. Suntem, de asemenea, liberi să ignorăm semnul și să înotăm în locul acela periculos. Dar, de îndată ce vârtejul a pus stăpânire pe noi și ne-a tras dedesubt, avem foarte puține alegeri. Putem încerca să scăpăm de forța lui sau putem striga după ajutor, dar putem să ne și înecăm.

Deși suntem liberi să alegem cursul acțiunii noastre, nu suntem liberi să alegem consecințele acțiunilor noastre. Consecințele, fie bune, fie rele, sunt rezultatul implicit al oricărei alegeri pe care o facem (vezi Galateni 6:7; Apocalipsa 22:12).

Pentru învățători O ilustrație simplă îi poate ajuta pe cursanți să-și concentreze atenția. Dacă discutați exemplul semnelui de avertizare prezentat în acest capitol, puteți desena un astfel de semn pe tablă sau pe o foaie mare de hârtie.

Tatăl Ceresc ne-a spus cum putem scăpa de robia lui Satana. Trebuie să fim atenți și să ne rugăm totdeauna, rugându-L pe Dumnezeu să ne ajute să ne împotrivim ispitelor lui Satana (vezi 3 Nefi 18:15). Tatăl nostru Ceresc nu va permite să fim ispitiți peste puterea noastră de a rezista tentațiilor (vezi 1 Corinteni 10:13; Alma 13:28).

Poruncile lui Dumnezeu ne conduc departe de pericol și spre viața veșnică. Dacă alegem cu înțelepciune, vom dobândi exaltarea, vom progresa veșnic și ne vom bucura de fericirea perfectă (vezi 2 Nefi 2:27–28).

- Care sunt câteva exemple de acțiuni care ne limitează alegerile? Care sunt câteva exemple de acțiuni care ne dau mai multă libertate?

Scripturi suplimentare

- Moise 7:32 (libertatea alegerii)
- Avraam 3:24–25 (viața pe pământ, un test)
- Alma 41:3; Moroni 7:5–6 (judecați după fapte)
- 2 Nefi 2:11–16 (opозиția este necesară)
- Moroni 7:12–17 (alegând între bine și rău)
- 2 Petru 2:19; Ioan 8:34 (păcatul este sclavie)
- 2 Nefi 2:28–29; Alma 40:12–13 (răsplată după fapte)

Crearea

Capitolul 5

Planul lui Dumnezeu pentru noi

- De ce a fost necesar ca noi să venim pe pământ?

Când, fiind copii de spirit, am trăit alături de părinții noștri cerești, Tatăl nostru Ceresc ne-a vorbit despre planul Său de a ne ajuta să devenim ca El. Am izbucnit în cântări de bucurie când am auzit planul Său (vezi Iov 38:7). Eram nerăbdători să trăim experiențe noi. Pentru ca să se întâmple aceste lucruri, trebuia să plecăm din prezența Tatălui nostru și să primim trupuri muritoare. Era necesar să trăim într-un alt loc, în care să ne putem pregăti să devenim ca El. Noul nostru cămin a fost numit pământ.

- De ce credeți că am strigat de bucurie când am aflat despre planul salvării?

Isus a creat Pământul

Isus Hristos a creat această lume și tot ce este în ea. El a creat, de asemenea, multe alte lumi. El a făcut aceasta prin puterea preoției, sub îndrumarea Tatălui nostru Ceresc. Dumnezeu, Tatăl, a spus: „Și lumi fără număr am creat... și le-am creat prin Fiul, care este Singurul Meu Născut” (Moise 1:33). Noi avem și alte mărturii despre acest adevăr. Joseph Smith și Sidney Rigdon L-au văzut pe Isus Hristos într-o viziune. Ei au depus mărturie „că de El, prin El și din El lumile sunt și au fost create și locuitorii din ele sunt născuți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu” (D&L 76:24).

Cum s-a împlinit crearea?

- Care sunt scopurile creării?

Pentru învățători Este posibil ca unora dintre membrii clasei sau membrii familiei să nu le placă să citească cu glas tare. Înainte de a-i ruga să citească cu glas tare, îi puteți întreba: „Ați vrea să citiți?”. Apoi, numiți persoane care s-au oferit din proprie inițiativă.

Pământul și tot ceea ce este pe el au fost create spiritual înainte ca ele să fi fost create fizic (vezi Moise 3:5). Plănuind să creeze pământul fizic, Hristos a spus celor care erau cu El: „Vom merge jos, pentru că este loc acolo... și vom face un pământ pe care aceștia [copiii de spirit ai Tatălui nostru din Cer] să poată locui” (Avraam 3:24).

Sub îndrumarea Tatălui, Hristos a făcut și a organizat pământul. El a separat lumina de întuneric pentru a face ziua și noaptea. El a făcut soarele, luna și stelele. El a despărțit apele de uscat pentru a face mări, râuri și lacuri. El a făcut pământul frumos și roditor. El a făcut iarba, pomii, florile și alte plante de tot felul. Aceste plante aveau semințe din care puteau să crească noi plante. După aceea, a creat animalele – pești, vite, insecte și păsări de tot felul. Aceste animale aveau capacitatea de a-și perpetua propria specie.

Acum, pământul era gata pentru cea mai mare creație dintre toate – omenirea. Spiritele noastre urmau să obțină trupuri din carne și oase pentru a putea trăi pe pământ. „Și Eu, Dumnezeu, I-am spus Singurului Meu Născut care a fost cu Mine de la început: Să facem omul după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; și a fost așa” (Moise 2:26). Și astfel, primul bărbat, Adam, și prima femeie, Eva, au fost făcuți și li s-au dat trupuri care se asemănau cu cele ale părinților noștri cerești. „L-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Genesa 1:27). Când Domnul a terminat creațiile Sale, El a fost mulțumit și a știut că lucrarea Sa era bună și S-a odihnit un timp.

Creațiile lui Dumnezeu arată dragostea Sa

- Cum ne arată creațiile lui Dumnezeu că El ne iubește?

Noi trăim acum în această lume minunată. Gândiți-vă la soare, care ne dă căldură și lumină. Gândiți-vă la ploaie, care face ca plantele să crească și aduce lumii curățenie și prosperitate. Gândiți-vă cât este de plăcut să auzi o pasăre cântând sau un prieten râzând. Gândiți-vă cât sunt de minunate trupurile noastre – cum putem munci, cum ne putem distra și cum putem să ne odihnim. Când ne gândim la toate aceste creații, începem să înțelegem ce ființe înțelepte,

iubitoare și pline de putere sunt Isus Hristos și Tatăl nostru Ceresc. Ei au arătat o mare dragoste față de noi, îngrijindu-se de toate nevoile noastre.

Viața plantelor și viața animalelor au fost, de asemenea, făcute pentru a ne oferi bucurie. Domnul a spus: „Da, toate lucrurile care vin din pământ, la timpul lor, sunt făcute pentru beneficiul și folosința omului, atât pentru a place ochiului, cât și pentru a înveseli inima; da, pentru hrană și pentru îmbrăcăminte, pentru gust și pentru miros, pentru a întări trupul și pentru a înviora sufletul” (D&L 59:18–19). Deși creațiile lui Dumnezeu sunt numeroase, El le cunoaște și le iubește pe toate. El a spus: „Toate lucrurile Îmi sunt numărate, pentru că sunt ale Mele și Eu le cunosc” (Moise 1:35).

- Ce apreciați la creațiile lui Dumnezeu?

Scripturi suplimentare

- Genesa 1; 2:1–7; Avraam 3:22–23; 4–5; Moise 1:27–42; 2–3 (relații despre creare)
- Evrei 1:1–3; Coloseni 1:12–17; D&L 38:1–3 (Isus, Creatorul)
- D&L 59:18–20; Moise 2:26–31; D&L 104:13–17; Matei 6:25–26 (Crearea arată dragostea lui Dumnezeu)

Căderea lui Adam și a Evei

Capitolul 6

Adam și Eva au fost primii care au venit pe pământ

- Ce dovezi ne ajută să știm că Adam și Eva au fost spirite cutezătoare?

Dumnezeu a pregătit acest pământ drept cămin pentru copiii Săi. Adam și Eva au fost aleși să fie primii oameni care urmau să trăiască pe pământ (vezi Moise 1:34; 4:26). Partea lor în planul Tatălui nostru a fost de a aduce viața muritoare în lume. Ei aveau să fie primii părinți (vezi D&L 107:54–56).

Adam și Eva se numărau printre copiii cei mai nobili ai Tatălui nostru. În lumea spiritelor, Adam era numit Mihail, arhanghelul (vezi D&L 27:11; Iuda 1:9). El a fost ales de Tatăl nostru Ceresc să-i conducă pe cei neprihăniți în lupta împotriva lui Satana (vezi Apocalipsa 12:7–9). Adam și Eva au fost prerânduți să devină primii noștri părinți. Domnul i-a promis lui Adam mari binecuvântări: „Eu te-am făcut conducător; o multitudine de națiuni va ieși din tine și tu ești un prinț peste ei pentru totdeauna” (D&L 107:55).

Eva a fost „mama tuturor acelorora vii (vezi Moise 4:26). Dumnezeu i-a adus pe Adam și Eva împreună, în legământul căsătoriei pentru că „nu este bine ca omul să fie singur” (Moise 3:18; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 11:11). Ea a împărțit responsabilitățile cu Adam și va împărți cu el și binecuvântările lui veșnice.

- Ce putem învăța din exemplul lui Adam și al Evei?

Pentru învățători Folosiți întrebările de la începutul unei secțiuni pentru a începe discuțiile și trimiteți-i la text pe membrii clasei sau membrii familiei pentru a afla mai multe informații. Folosiți întrebările de la sfârșitul unei secțiuni pentru a-i ajuta pe membrii clasei sau pe membrii familiei să mediteze și să discute despre înțelesul a ceea ce au citit și să pună acele lucruri în practică în viețile lor.

Grădina Edenului

- În ce condiții au trăit Adam și Eva în Grădina Edenului?

Când Adam și Eva au fost puși în Grădina Edenului, ei nu erau încă muritori. În această stare „ei nu ar fi avut copii” (2 Nefi 2:23). Nu exista moarte. Ei aveau viață *fizică*, pentru că spiritele lor erau găzduite în trupuri fizice făcute din țărâna pământului (vezi Moise 6:59; Avraam 5:7). Ei aveau viață *spirituală* deoarece ei erau în prezența lui Dumnezeu. Ei nu făcuseră încă alegerea între bine și rău.

Dumnezeu le-a poruncit să aibă copii. El a spus: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l, și stăpâniți peste... toate viețuitoarele care se mișcă pe pământ” (Moise 2:28). Dumnezeu le-a spus că erau liberi să mănânce din orice pom din grădină, cu excepția unuia, pomul cunoașterii binelui și a răului. Despre acel pom, Dumnezeu a spus: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Moise 3:17).

Satana, necunoscând voința lui Dumnezeu, dar căutând să distrugă planul lui Dumnezeu, a venit la Eva în Grădina Edenului. El a ispitit-o spunându-i să mănânce din fructul pomului cunoașterii binelui și a răului. El a asigurat-o că atât ea, cât și Adam nu vor muri, ci vor fi „ca dumnezei, cunoscând binele și răul” (Moise 4:11). Eva a cedat ispitei și a mâncat din fruct. Când Adam a aflat ceea ce se întâmplase, el a ales să mănânce și el din fruct. Schimbările care au urmat pentru Adam și Eva din cauză că ei au mâncat din fruct sunt denumite căderea.

Despărțirea lui Adam și a Evei de Dumnezeu

- Ce schimbări fizice și spirituale s-au petrecut în Adam și în Eva, ca rezultat al nesupunerii lor?

Deoarece Adam și Eva mâncaseră din fructul pomului cunoașterii binelui și a răului, Domnul i-a izgonit din grădina Edenului în lume. Starea lor fizică s-a schimbat deoarece ei mâncaseră din fructul oprit. Așa cum promisese Dumnezeu, ei au devenit muritori. Ei și copiii lor aveau să aibă parte de boli, dureri și moarte fizică.

Din cauza încălcării lor, Adam și Eva au suferit, de asemenea, moartea spirituală. Aceasta însemna că ei și copiii lor nu puteau fi în prezența lui Dumnezeu și nu puteau vorbi direct cu El. Adam, Eva și copiii lor au fost despărțiți de Dumnezeu atât fizic, cât și spiritual.

Mari binecuvântări rezultate din încălcarea lui Adam și a Evei

- În ce mod ne oferă căderea prilejuri de a deveni asemănători Tatălui nostru Ceresc?

Unii oameni cred că Adam și Eva au comis un păcat grav când au mâncat din fructul pomului cunoașterii binelui și a răului. Cu toate acestea, scripturile din zilele din urmă ne ajută să înțelegem că această cădere a lor a fost un pas necesar în planul vieții și o mare binecuvântare pentru noi toți. Datorită căderii, noi suntem binecuvântați cu trupuri fizice, cu dreptul de a alege între bine și rău și cu ocazia de a dobândi viață veșnică. Noi n-am fi avut niciunul dintre aceste privilegii dacă Adam și Eva ar fi rămas în grădină.

După cădere, Eva a spus: „Dacă n-ar fi fost încălcarea noastră, niciodată nu am fi avut seminție [copii] și niciodată nu am fi cunoscut binele și răul, și bucuria mântuirii noastre, și viața veșnică pe care Dumnezeu o dă tuturor supușilor” (Moise 5:11).

Profetul Lehi a explicat:

„Și acum, iată, dacă Adam n-ar fi păcătuit, nu ar fi căzut [să fie alungat din prezența lui Dumnezeu], ci ar fi rămas în grădina Edenului. Iar toate lucrurile care au fost create ar fi rămas în aceeași stare în care au fost, după ce au fost create ...

Și ei nu ar fi avut copii; prin urmare, ar fi rămas într-o stare de nevinovăție, neavând nicio bucurie, întrucât ei n-ar fi cunoscut nicio suferință; nefăcând niciun bine, căci nu cunoșteau păcatul.

Dar iată, toate lucrurile au fost făcute potrivit înțelepciunii Aceluia care cunoaște toate lucrurile.

Adam a căzut, ca oamenii să poată fi; iar oamenii sunt ca să poată avea bucurie” (2 Nefi 2:22–25).

- De ce credeți că este important să avem cunoștințe despre cădere și cum ne influențează ea?

Scripturi suplimentare

- 1 Nefi 5:11; 2 Nefi 2:20 (Adam și Eva, primii părinți, prima familie)
- 2 Nefi 2:14–21 (opoziția și căderea; viața, o perioadă de probă)
- 2 Nefi 2:22–26 (căderea, o parte a planului salvării)

Duhul Sfânt

Capitolul 7

Duhul Sfânt a venit la Adam și Eva

- De ce aveau Adam și Eva nevoie de îndrumarea Duhului Sfânt?

După ce Adam și Eva au părăsit Grădina Edenului, ei au început să lucreze pământul și să facă și alte munci pentru a se întreține. Ei au avut mulți copii și fiii și fiicele lor s-au căsătorit la rândul lor și au avut copii (vezi Moise 5:1–3). Astfel, copiii de spirit ai Tatălui nostru Ceresc au început să plece din prezența Sa pentru a veni pe pământ așa cum le fusese promis (vezi Avraam 3:24–25). Venind pe pământ, le-a fost luată amintirea despre căminul lor ceresc. Dar Tatăl nostru nu i-a izolat complet de influența Lui. El l-a trimis pe Duhul Sfânt să-i aline, să-i ajute și să-i îndrume pe toți copiii Săi de spirit.

Adam și Eva l-au chemat pe Tatăl Ceresc în rugăciune. El le-a vorbit și le-a dat porunci pe care ei le-au respectat. Un înger al Domnului a venit și i-a învățat pe Adam și Eva despre planul salvării. Domnul l-a trimis pe Duhul Sfânt să depună mărturie despre Tatăl și despre Fiul și să-i învețe Evanghelia pe Adam și Eva (vezi Moise 5:4–9).

Prin puterea Duhului Sfânt, Adam „a început să profetizeze cu privire la toate familiile de pe pământ, spunând: Binecuvântat fie numele lui Dumnezeu, pentru că, datorită încălcării mele, ochii mei s-au deschis și în viața aceasta voi avea bucurii și, din nou, Îl voi vedea pe Dumnezeu în carne” (Moise 5:10). Datorită mărturiei făcută Evei de Duhul Sfânt, ea a spus: „Dacă n-ar fi fost încălcarea noastră, niciodată nu am fi avut seminție și niciodată nu am fi cunoscut binele și răul, și bucuria mântuirii noastre și viața veșnică pe care Dumnezeu o dă tuturor supușilor” (Moise 5:11).

Pentru învățători Când îi chemați pe nume pe membrii clasei, ei știu că sunt importanți pentru dumneavoastră și că vă pasă de ei. Învățați-le numele și spuneți-le pe nume în timpul fiecărei lecții. Ajutați-i să-și învețe numele unul altuia.

- Se aseamăna nevoia noastră de a fi îndrumați de Duhul Sfânt cu cea a lui Adam și a Evei?

Caracteristici ale Duhului Sfânt

- Care este diferența dintre Duhul Sfânt și Tatăl și Fiul? De ce este această diferență importantă pentru noi?

Duhul Sfânt este un membru al Dumnezeirii (vezi 1 Ioan 5:7; D&L 20:28). El este un „personaj de spirit” (vezi D&L 130:22). El poate fi într-un singur loc la un moment dat, dar influența lui poate fi simțită pretutindeni în același timp.

Tatăl Ceresc, Isus Hristos și Duhul Sfânt sunt numiți Dumnezeirea. Ei au același scop. Fiecare are o îndatorire importantă în planul salvării. Tatăl nostru Ceresc este Tatăl și Conducătorul nostru. Isus Hristos este Salvatorul nostru. Duhul Sfânt este cel care revelează și mărturisește despre întregul adevăr.

Duhul Sfânt este mesagerul Tatălui nostru Ceresc și este un dar special pentru noi (vezi capitolul 21 din această carte).

Misiunea Duhului Sfânt

- Care sunt câteva dintre adevărurile pe care ni le dezvăluie Duhul Sfânt?

Misiunea Duhului Sfânt este aceea de a depune mărturie despre Tatăl și despre Fiul și despre adevărul tuturor lucrurilor.

Duhul Sfânt ne va mărturisi că Isus este Salvatorul și Mântuitorul nostru (vezi 3 Nefi 28:11; D&L 20:27). El ne va revela că Tatăl nostru Ceresc este Tatăl spiritelor noastre. El ne va ajuta să înțelegem că noi vom putea fi exaltați la fel ca Tatăl nostru Ceresc (vezi Romani 8:16–17). Profetii Domnului au promis: „Prin puterea Duhului Sfânt veți putea voi cunoaște adevărul tuturor lucrurilor” (Moroni 10:5).

Fără Duhul Sfânt, noi n-am putea ști că Isus este Hristosul. Apostolul Pavel a scris: „Nimeni nu poate zice: «Isus este Domnul», decât prin Duhul Sfânt” (1 Corinteni 12:3). Salvatorul Însuși a spus: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul

Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Prin puterea Duhului Sfânt noi suntem îndrumați să înțelegem Evanghelia lui Isus Hristos și să trăim potrivit ei.

Puterea de convingere a Duhului Sfânt este atât de mare, încât nu poate fi nicio îndoială că ceea ce el ne revelează nu este adevărat. Președintele Joseph Fielding Smith a spus:

„Când un om are parte de o manifestare din partea Duhului Sfânt, aceasta lasă o influență de neuitat în sufletul omului, una care nu se șterge ușor. Este Spiritul care vorbește spiritului și care are o forță convingătoare. Apariția unui înger sau chiar a Fiului lui Dumnezeu Însuși va impresiona ochiul și mintea și, în cele din urmă, amintirea ei se va estompa, dar impresiile lăsate de Duhul Sfânt au un efect mai profund în sufletele noastre și mai greu de șters” (*Answers to Gospel Questions*, compilație realizată de Joseph Fielding Smith Jr., 5 volume [1957–1966], 2:151).

Președintele Smith a spus, de asemenea: „Prin Duhul Sfânt, adevărul este ca un fir împletit în fiecare fibră și nerv din trupul nostru, ca să nu poată fi uitat” (*Doctrines of Salvation*, compilație realizată de Bruce R. McConkie, 3 volume [1954–1956], 1:48).

Ca membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, noi trebuie să ne pregătim să fim demni de a-l primi pe acest mesager special și martor al Tatălui nostru Ceresc și al lui Isus Hristos.

- Gândiți-vă la momente în care Duhul Sfânt v-a ajutat să vă creșteți mărturia. Dacă situația permite, împărtășiți câteva dintre aceste experiențe cu membrii clasei sau membrii familiei.

Scripturi suplimentare

- Moise 5 (povestea familiei lui Adam)
- D&L 130:22 (Duhul Sfânt este recunoscut)
- Ioan 14:26; 15:26; 16:13; Luca 12:12; 2 Nefi 31:18; 32:5, 8; 33:1; Alma 14:11; 3 Nefi 27:20; 4 Nefi 1:48; Moroni 10:6–7; D&L 8:2–3; 11:12–13; 20:26 (roluri ale Duhului Sfânt)

Să ne rugăm Tatălui nostru Ceresc

Capitolul 8

Ce este rugăciunea?

Isus ne-a învățat: „Voi trebuie întotdeauna să vă rugați la Tatăl în numele Meu” (3 Nefi 18:19).

Rugăciunea este una dintre cele mai mari binecuvântări pe care le avem aici pe pământ. Prin rugăciune, noi putem comunica cu Tatăl nostru Ceresc și putem căuta, zilnic, îndrumarea Sa.

Rugăciunea este o convorbire sinceră, din toată inima, cu Tatăl nostru Ceresc. Trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu și nimănui altcuiva. Nu ne rugăm niciunei alte ființe sau altui lucru făcut de om sau de Dumnezeu (vezi Exodul 20:3–5).

De ce ne rugăm?

Rugăciunea a fost o parte importantă a Evangheliei încă de la începutul lumii. Un înger al Domnului le-a poruncit lui Adam și Evei să se pocăiască și să-L cheme pe Dumnezeu în numele Fiului (vezi Moise 5:8). Această poruncă nu a fost niciodată retrasă. Rugăciunea ne va ajuta să ne apropiem mai mult de Dumnezeu. Toate gândurile, cuvintele și faptele noastre sunt influențate de rugăciunile noastre.

Pentru învățători Acest capitol cuprinde cinci secțiuni. Fiecare secțiune este o întrebare despre rugăciune. Puteți folosi aceste întrebări ca îndrumar pentru lecția dumneavoastră. Dacă aranjamentul din clasă permite formarea de mici grupuri care să discute, împărțiți membrii clasei în două până la patru grupuri. Repartizați fiecărui grup una dintre secțiunile din capitol. Rugați fiecare grup să citească și să discute secțiunea ce i-a fost repartizată și să împărtășească experiențe personale legate de ea. Discutați apoi cele cinci secțiuni cu toții membrii clasei, concentrându-vă atenția asupra întrebărilor care prezintă cel mai mare interes pentru clasă.

Trebuie să ne rugăm pentru tăria de a rezista ispitelor lui Satana și a adepților lui (vezi 3 Nefi 18:15; D&L 10:5). Trebuie să ne rugăm pentru a mărturisi păcatele noastre lui Dumnezeu și pentru a-I cere să ne ierte (vezi Alma 38:14).

Trebuie să ne rugăm pentru îndrumarea și ajutorul Domnului în viața noastră zilnică. Trebuie să ne rugăm pentru familiile și prietenii noștri, pentru vecini, pentru recoltele și animalele noastre, pentru munca noastră zilnică și pentru celelalte activități ale noastre. Trebuie să ne rugăm să fim apărați de dușmanii noștri (vezi Alma 34:17–27).

Noi trebuie să ne rugăm pentru a ne exprima dragostea față de Tatăl nostru Ceresc și pentru a ne simți mai aproape de El. Trebuie să ne rugăm Tatălui nostru ca să-I mulțumim pentru bunăstarea, alinarea și pentru toate lucrurile pe care ni le dă în fiecare zi (vezi 1 Tesaloniceni 5:18). Este necesar să ne rugăm pentru a cere Tatălui nostru Ceresc tăria de a trăi potrivit Evangheliei.

Trebuie să ne rugăm pentru a putea rămâne pe cărarea strâmtă și îngustă care duce spre viața veșnică. Trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu, sursa întregii neprihăniri, astfel încât să putem fi neprihăniți în gândurile, în cuvintele și în faptele noastre.

- Cum v-a ajutat rugăciunea să vă apropiați mai mult de Tatăl Ceresc?

Când trebuie să ne rugăm?

Putem să ne rugăm oricând simțim nevoia să comunicăm cu Tatăl nostru Ceresc, fie în șoaptă, fie cu glas tare. Uneori, trebuie să fim singuri într-un loc în care să ne putem revărsa sufletul în rugăciune către El (vezi Matei 6:6). În plus, ne putem ruga în timpul activităților noastre zilnice. Ne putem ruga când suntem la o adunare a Bisericii, acasă, când mergem pe un drum sau pe o stradă, când muncim, când pregătim o mâncare sau oriunde am fi și orice am face. Putem să ne rugăm în orice moment din zi sau din noapte. Ne putem ruga când suntem singuri sau când suntem împreună cu alte persoane. Ne putem îndrepta gândurile către

Tatăl nostru Ceresc oricând (vezi Alma 34:27). Ne putem ruga „tot timpul” (D&L 10:5).

Uneori, s-ar putea să nu dorim să ne rugăm. Am putea fi supărați, descurajați sau mânioși. În aceste perioade, trebuie să facem un efort special pentru a ne ruga (vezi 2 Nefi 32:8–9).

Fiecare dintre noi trebuie să se roage, în particular, cel puțin în fiecare seară și în fiecare dimineață. Scripturile spun să ne rugăm dimineața, la amiază și seara (vezi Alma 34:21).

Ni s-a poruncit să ne rugăm în familie pentru ca familiile noastre să fie binecuvântate (vezi 3 Nefi 18:21). Conducătorii Bisericii noastre ne-au sfătuit să ne rugăm în familie în fiecare dimineață și în fiecare seară.

De asemenea, avem privilegiul de a ne ruga pentru a aduce mulțumire și a cere o binecuvântare pentru mâncare înaintea fiecărei mese.

Noi deschidem și încheiem cu o rugăciune toate adunările noastre de la Biserică. Îi mulțumim Domnului pentru binecuvântările Sale și Îi cerem ajutorul pentru a putea să-L preaslăvim într-un mod plăcut Lui.

Cum trebuie să ne rugăm?

Oriunde ne aflăm, dacă stăm în picioare sau în genunchi, dacă ne rugăm cu glas tare sau în tăcere, dacă ne rugăm în particular sau în numele unui grup, trebuie să ne rugăm, întotdeauna, cu credință, „cu inima sinceră, cu intenție adevărată” (Moroni 10:4).

În timp ce ne rugăm Tatălui nostru Ceresc, trebuie să-I spunem ceea ce simțim cu adevărat în inimile noastre, să ne confesăm Lui, să-L rugăm să ne ierte, să-I cerem ajutorul, să-I mulțumim, să ne exprimăm dragostea față de El. Nu trebuie să repetăm cuvinte și fraze lipsite de sens (vezi Matei 6:7–8). Trebuie să cerem mereu să se facă voia Sa, amintindu-ne că dorința noastră s-ar putea să nu fie cel mai bun lucru pentru noi (vezi 3 Nefi 18:20). La sfârșitul rugăciunii, încheiem în numele lui Isus Hristos (vezi 3 Nefi 18:19).

Cum se răspunde la rugăciuni?

- De ce credeți că răspunsurile la rugăciuni nu sunt întotdeauna evidente? De ce credeți că răspunsurile la rugăciuni nu vin întotdeauna când vrem noi sau în modul în care vrem noi?

Rugăciunile noastre sincere primesc întotdeauna răspunsuri. Câteodată, răspunsul poate fi negativ, deoarece ceea ce am cerut nu ar fi cel mai bun lucru pentru noi. Uneori, răspunsul este afirmativ, iar noi avem un sentiment de mulțumire, plăcut, despre ceea ce trebuie să facem (vezi D&L 9:8–9). Alteori, răspunsul este „așteaptă puțin”. Rugăciunile noastre primesc întotdeauna răspunsuri într-un moment și pe o cale considerate de Domnul că ne vor ajuta cel mai mult.

Uneori, Domnul răspunde la rugăciunile noastre prin alți oameni. Un prieten bun, soțul sau soția, un părinte sau alt membru al familiei, un conducător din Biserică, un misionar – oricare dintre aceste persoane poate fi inspirată să acționeze în moduri care vor răspunde la rugăciunile noastre. Un astfel de exemplu îl constituie experiența unei tinere mame al cărei copil a fost rănit într-un accident petrecut în casă. Ea nu avea nicio posibilitate să-l ducă pe copil la doctor. Era recent mutată în acel cartier și nu-și cunoștea vecinii. Tânăra mamă s-a rugat pentru ajutor. În câteva minute, o vecină a venit la ușă, spunând: „Am avut sentimentul că trebuie să vin să văd dacă nu ai nevoie de vreun ajutor”. Vecina a ajutat-o pe tânăra mamă să-l ducă pe copil la doctor.

Deseori, Dumnezeu ne dă puterea să găsim răspunsul la propriile rugăciuni. Când ne rugăm pentru ajutor, trebuie să facem tot ceea ce putem pentru a realiza ceea ce dorim.

Dacă trăim potrivit Evangheliei lui Isus Hristos și ne rugăm întotdeauna, vom avea bucurie și fericire. „Fii umil; și Domnul, Dumnezeuul tău, te va conduce de mână și îți va răspunde la rugăciunile tale” (D&L 112:10).

- În ce fel a răspuns Tatăl Ceresc rugăciunilor dumneavoastră?

Scripturi suplimentare și alte surse

- Iacov 1:5 (pentru ce să ne rugăm)
- 1 Tesaloniceni 5:17; Psalmii 55:17; 2 Nefi 32:9 (când să ne rugăm)
- Alma 34:26 (unde să ne rugăm)
- 3 Nefi 19:6, 24 (cum să ne rugăm)
- D&L 88:63–65 (cum se răspunde rugăciunilor)
- Moroni 10:3–5; Alma 37:37 (promisiuni pentru rugăciune)
- Iacov 5:16 (puterea unei rugăciuni rostite de o persoană neprihănită)
- Ghid pentru scripturi, „Rugăciune”, p. 179

Profetii lui Dumnezeu

Capitolul 9

Profetii sunt reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ

- Ce puteri și daruri are un profet?

„Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci” (Amos 3:7).

Mulți oameni trăiesc în întuneric, nefiind siguri de voința lui Dumnezeu. Ei cred că cerurile sunt închise și că oamenii trebuie să facă față singuri pericolelor lumii. Cât de norocoși sunt sfinții din zilele din urmă! Noi știm că Dumnezeu vorbește cu Biserica prin profetul Lui. Cu inimi recunoscătoare, sfinții din toată lumea cântă imnul: „Mulțumim Ție, Dumnezeul nostru, pentru că ne-ai trimis un profet” (*Imnuri*, nr. 13).

Un profet este un bărbat chemat de Dumnezeu pentru a fi reprezentantul Său pe pământ. Când un profet vorbește în numele lui Dumnezeu, este ca și cum ar vorbi Dumnezeu (vezi D&L 1:38). Un profet este, de asemenea, un martor special al lui Hristos, care depune mărturie despre divinitatea Sa și care predică Evanghelia Sa. Un profet propovăduiește adevărul și explică cuvintele lui Dumnezeu. El îi cheamă pe cei păcătoși la pocăință. El primește revelații și îndrumări de la Domnul pentru binele nostru. El poate vedea în viitor și poate prevesti evenimente viitoare astfel încât lumea să fie avertizată.

Un profet poate proveni din diferite pături sociale. El poate fi tânăr sau în vârstă, cu o educație înaltă sau fără. Poate fi fermier, avocat sau învățător. Profetii din vechime purtau mantii și aveau toiege. Profetii din zilele noastre poartă costume și au serviete. Atunci, prin ce se poate identifica un profet adevărat? Un profet adevărat este, întotdeauna, ales de Dumnezeu și chemat prin autoritatea corespunzătoare a preoției (vezi Articolele de credință 1:5).

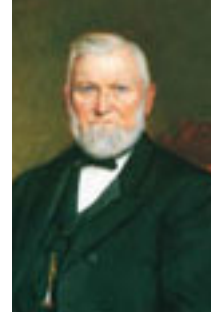
Joseph Smith

Brigham Young

John Taylor

Wilford Woodruff

Lorenzo Snow

Joseph F. Smith

Heber J. Grant

George Albert Smith

David O. McKay

Joseph Fielding Smith

Harold B. Lee

Spencer W. Kimball

Ezra Taft Benson

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Sfinții din zilele din urmă susțin pe membrii Primei Președinții și pe cei Doisprezece Apostoli ca profeți. Totuși, când vorbim de „profetul Bisericii”, ne referim la președintele Bisericii, care este președintele înaltei preoții.

De-a lungul istoriei omenirii, Dumnezeu a chemat profeți pentru a conduce omenirea

- În ce moduri i-au îndrumat profeții pe copiii lui Dumnezeu în trecut?

Profeții au existat pe pământ încă din zilele lui Adam. Experiențele acestor bărbați deosebiți ne influențează și ne inspiră. Moise, un profet din Vechiul Testament, a condus mii de oameni din poporul său afară din Egipt, scoțându-i din sclavie, spre pământul făgăduinței. El a scris primele cinci cărți ale Vechiului Testament și a consemnat Cele zece porunci. Nefi, un profet din Cartea lui Mormon, a călătorit de la Ierusalim până pe meleagurile americane cu aproximativ 600 de ani înainte de nașterea lui Hristos. Acest mare conducător și colonizator ne-a lăsat multe scrieri importante în Cartea lui Mormon. Ioan Botezătorul a fost ales pentru a pregăti lumea pentru venirea Domnului Isus Hristos. Prin Joseph Smith, un profet din zilele din urmă, Domnul a restaurat Biserica. De asemenea, Joseph Smith, când era tânăr, a tradus Cartea lui Mormon.

- Ce ați învățat din viețile și învățăturile profeților?

Astăzi, noi avem un profet în viață pe pământ

- De ce avem nevoie de un profet în viață astăzi?

Astăzi, noi avem un profet în viață pe pământ. Acest profet este președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. El are dreptul de a primi revelație pentru întreaga Biserică. El deține „cheile împărăției”, aceasta însemnând că are autoritatea de a îndruma întreaga Biserică și împărăție a lui Dumnezeu pe pământ, inclusiv administrarea rânduielilor preoției (vezi Matei 16:19). Nicio persoană, cu excepția profetului și președintelui ales, nu poate primi voința lui Dumnezeu pentru membrii Bisericii. Domnul a spus „Nu este niciodată mai mult decât unul pe

pământ, căruia această putere și cheile preoției să-i fie conferite” (D&L 132:7). Președintele Bisericii este asistat de consilierii săi din Prima Președinție și de către membrii Cvorumului Celor Doisprezece, care sunt, de asemenea, profeți, văzători și revelatori.

Noi trebuie să facem acele lucruri pe care profeții ne spun să le facem. Președintele Wilford Woodruff a spus că unui profet nu i se va permite niciodată să conducă Biserica pe un drum greșit:

„Domnul nu-mi va permite niciodată, mie sau oricărui alt bărbat care este în oficiul de președinte al acestei Biserici, să vă conducem pe un drum greșit. Nu este în planul lui Dumnezeu. Nu este voința lui Dumnezeu. Dacă aș încerca să fac un astfel de lucru, Domnul m-ar îndepărta din chemarea mea” (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], p. 199).

- În ce moduri a influențat profetul în viața Biserica?

Trebuie să-l susținem pe profetul Domnului

- Ce putem face pentru a-l urma și susține pe profet?

Mulțor oameni le este ușor să creadă în profeții din trecut. Dar este mult mai important să credem în profetul în viață și să-l urmăm. Noi ridicăm mâna pentru a-l susține pe președintele Bisericii ca profet, văzător și revelator.

Cum putem să-l susținem pe profet? Trebuie să ne rugăm pentru el. Poverile lui sunt grele și el are nevoie să fie întărit prin rugăciunile sfinților.

Trebuie să studiem cuvintele lui. Putem asculta cuvântările sale din cadrul conferințelor. De asemenea, ne putem abona la *Ensign* sau *Liahona* pentru a citi cuvântările sale din cadrul conferințelor și alte mesaje pe care le transmite.

Trebuie să urmăm în întregime învățăturile sale inspirate. Nu trebuie să alegem să urmăm numai o parte din sfatul său inspirat și să ignorăm ceea ce este neplăcut sau greu. Domnul ne-a poruncit să urmăm învățăturile inspirate ale profetului Său:

„Trebuie să luați în seamă toate cuvintele și poruncile lui [ale profetului] pe care el vi le va da vouă pe măsură ce el le primește, umblând în toată sfințenia în fața Mea;

Deoarece, cuvântul lui îl veți primi, ca și cum ar fi din propria Mea gură, în toată răbdarea și credința” (D&L 21:4–5).

Domnul nu va permite niciodată președintelui Bisericii să ne conducă pe un drum greșit.

- Ce a propovăduit sau subliniat recent președintele Bisericii?

Supunerea față de profet este urmată de mari binecuvântări

Dacă ne supunem, Domnul promite: „Porțile iadului nu vă vor birui; da, și Domnul Dumnezeu va dispersa puterile întunericului din fața voastră și va clătina cerurile pentru binele vostru și pentru slava numelui Său” (D&L 21:6). Când acționăm potrivit îndemnurilor profetului nostru, binecuvântările se revarsă din cer.

Pentru a continua să existe, Biserica adevărată trebuie să fie „[zidită] pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2:20). Noi suntem binecuvântați, în această lume nesigură, să avem un profet prin care Domnul revelează voința Sa.

- Ce experiențe ați trăit când v-ați supus sfatului profetului?

Scripturi suplimentare

- Numeri 12:6 (Dumnezeu vorbește prin profeți)
- 1 Samuel 9:9 (profet chemat ca văzător)
- Amos 3:7 (Dumnezeu dezvăluie profeților tainele Sale)
- Mosia 8:16–18 (un văzător poate cunoaște lucruri care au fost și lucruri care vor veni)
- Luca 1:70 (Dumnezeu vorbește prin profeți)

Pentru învățători Împărtășind experiențe și depunând mărturie invitați Spiritul. Când încheiați această lecție, împărtășiți o experiență pe care ați trăit-o când ați urmat sfatul președintelui Bisericii. Depuneți-vă mărturia despre profetul în viață.

- D&L 45:10, 15 (Dumnezeu vorbește astăzi ca și în zilele din vechime)
- 1 Nefi 22:2 (prin Spirit lucrurile sunt făcute cunoscute profeților)
- D&L 68:3–5 (când slujitorii Domnului vorbesc așa cum sunt inspirați de Duhul Sfânt, este gândul, voința și glasul Domnului)
- D&L 107:65–67, 91–92 (îndatoriri ale președintelui Bisericii)
- D&L 43:1–7 (numai profetul este autorizat să primească revelații pentru Biserică)

Scripturile

Capitolul 10

Astăzi, avem scripturi la dispoziție

- Care sunt unele dintre binecuvântările de care ne bucurăm astăzi pentru că scripturile sunt atât de accesibile?

Când slujitorii Domnului vorbesc sau scriu sub influența Duhului Sfânt, cuvintele lor devin scriptură (vezi D&L 68:4). De la început, Domnul a poruncit profeților Săi să țină o cronică a revelațiilor Sale și a prezenței Sale în viața copiilor Săi. El a spus: „Eu poruncesc tuturor oamenilor, atât la răsărit, cât și la apus și, de asemenea, la mieznoapte și la miezăzi, precum și în insulele mării, pentru ca ei să scrie cuvintele pe care Eu le vorbesc către ei; căci după cărțile care vor fi scrise voi judeca Eu lumea, pe fiecare om după faptele sale, așa după cum este scris” (2 Nefi 29:11).

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă acceptă patru cărți ca scripturi: Biblia, Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de mare preț. Aceste cărți se numesc lucrările canonice ale Bisericii. Cuvintele inspirate ale profeților noștri în viață sunt, de asemenea, acceptate ca scripturi.

Biblia

Biblia este o colecție de scrieri sacre conținând revelațiile lui Dumnezeu către oameni. Aceste scrieri cuprind evenimente petrecute de-a lungul mai multor secole, din timpul lui Adam până în timpul în care au trăit apostolii lui Isus Hristos. Ele au fost scrise de mulți profeți care au trăit în diferite perioade de timp din istoria lumii.

Pentru învățători Pentru a încuraja discuția despre cele patru lucrări canonice, puteți repartiza fiecărui membru al clasei sau al familiei un număr de la 1 la 4. Rugați-i pe cei care au numărul 1 să citească ce ne învață acest capitol despre Biblie, pe cei care au numărul 2 să citească ce ne învață acest capitol despre Cartea lui Mormon, cei cu numărul 3, ce ne învață despre Doctrină și legăminte și cei cu numărul 4, ce ne învață despre Perla de mare preț. Apoi, rugați-i să împărtășească ce au învățat.

Biblia este împărțită în două părți: Vechiul Testament și Noul Testament. Multe profeții din Vechiul Testament au prezis venirea unui Salvator și Mântuitor. Noul Testament relatează despre viața acestui Salvator și Mântuitor, care este Isus Hristos. De asemenea, povestește despre întemeierea Bisericii Sale în acel timp. „Noi credem că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu, în măsura în care este tradusă corect” (Articolele de credință 1:8).

Prin profetul Joseph Smith, Domnul ne-a ajutat să înțelegem mai bine unele pasaje din Biblie: Domnul l-a inspirat pe profetul Joseph să restaureze adevărurile, din textul Bibliei, care fuseseră pierdute sau modificate de când au fost scrise cuvintele originale. Aceste corecturi inspirate se numesc Traducerea Bibliei de Joseph Smith. În Ghidul pentru scripturi, pasajele selectate din Traducerea lui Joseph Smith sunt incluse la paginile 219-241.

Cartea lui Mormon

Cartea lui Mormon este o cronică sacră despre unii oameni care au trăit pe meleagurile americane între anii 2000 î.H. și 400 d.H. Ea conține plenitudinea Evangheliei lui Isus Hristos (vezi D&L 20:9; 42:12; 135:3). Cartea lui Mormon relatează despre vizita făcută de Isus Hristos locuitorilor de pe meleagurile americane la scurt timp după învierea Sa.

Joseph Smith a tradus Cartea lui Mormon în limba engleză prin darul și puterea lui Dumnezeu. El a spus că este „cea mai corectă carte de pe Pământ și cheia de boltă a religiei noastre și că omul va ajunge mai aproape de Dumnezeu supunându-se învățăturilor ei, decât ale oricărei alte cărți” (Introducere, Cartea lui Mormon).

Președintele Ezra Taft Benson ne-a ajutat să înțelegem în ce fel este Cartea lui Mormon cheia de boltă a religiei noastre. El a spus:

„Există trei moduri în care Cartea lui Mormon este cheia de boltă a religiei noastre. Este cheia de boltă în mărturia noastră despre Hristos. Este cheia de boltă a doctrinei noastre. Este cheia de boltă a mărturiei.

Cartea lui Mormon este cheia de boltă în mărturia noastră despre Isus Hristos, care este El Însuși piatra din capul unghiului a tot

---

cea ce facem. Ea mărturisește cu putere și claritate despre realitatea Sa ...

[Ea] ne lărgeste înțelegerea doctrinelor salvării ... Cartea lui Mormon... a fost scrisă pentru zilele noastre ... În [ea] găsim un model de pregătire pentru a Doua Venire ...

Cartea lui Mormon ne învață adevărul [și] mărturisește despre Isus Hristos... Dar este ceva mai mult. Există o putere în carte care va începe să se reverse în viețile dumneavoastră în momentul în care veți începe să studiați serios cartea. Veți găsi o putere mai mare de a rezista ispitei. Veți găsi puterea de a evita să fiți înșelați. Veți găsi puterea de a rămâne pe cărarea strâmtă și îngustă. Scripturile sunt numite «cuvintele vieții» și nu există o altă carte despre care această afirmație să fie mai adevărată decât este în cazul Cărții lui Mormon... «Fiecare sfânt din zilele din urmă trebuie să facă din studiul acestei cărți un țel pentru întreaga lui viață» (în Conference Report, octombrie 1986, p. 4–7; sau *Ensign*, noiembrie 1986, p. 5–7; citat din Marion G. Romney, în Conference Report, aprilie 1980, p. 90; sau *Ensign*, mai 1980, p. 67).

Doctrină și legăminte

Doctrină și legăminte este o culegere de revelații moderne. În secțiunea 1 din Doctrină și legăminte, Domnul revelează că această carte este publicată pentru locuitorii pământului în vederea pregătirii lor pentru venirea Sa:

„De aceea, glasul Domnului se îndreaptă până la marginile pământului, pentru ca toți care vor să audă să poată auzi:

Pregătiți-vă, pregătiți-vă pentru ceea ce va veni, pentru că Domnul este aproape” (D&L 1:11–12).

Această carte cuprinde revelațiile cu privire la Biserica lui Isus Hristos așa cum a fost ea restaurată în aceste ultime zile. În mai multe secțiuni ale cărții este explicată organizarea Bisericii și sunt definite oficiile preoției și rolurile lor. Alte secțiuni, cum ar fi secțiunile 76 și 88, cuprind adevăruri glorioase care au fost pierdute pentru lume sute de ani. Alte secțiuni, cum ar fi secțiunile 29 și 93, clarifică unele învățături cuprinse în Biblie. Mai mult, alte secțiuni,

cum ar fi secțiunea 133, cuprind profeții despre evenimente care vor urma. Dumnezeu ne-a poruncit să studiem revelațiile Sale din această carte: „Cercetați aceste porunci, pentru că ele sunt adevărate și demne de încredere și profețiile și promisiunile pe care le conțin se vor îndeplini toate” (D&L 1:37).

Perla de mare preț

Perla de mare preț cuprinde Cartea lui Moise, Cartea lui Avraam și unele scrieri inspirate ale lui Joseph Smith. Cartea lui Moise cuprinde o relatare a unora dintre viziunile și scrierile lui Moise, revelate profetului Joseph Smith. Ea clarifică doctrinele și învățăturile care s-au pierdut din Biblie și aduce informații suplimentare cu privire la crearea pământului.

Cartea lui Avraam a fost tradusă de profetul Joseph Smith de pe un sul de papyrus găsit în mormintele egiptene. Această carte conține informații valoroase despre creare, Evanghelie, caracteristicile lui Dumnezeu și preoție.

Scrierile lui Joseph Smith includ o parte din inspirata traducere a Bibliei făcută de Joseph Smith, selecțiuni din *History of the Church* și Articolele de credință.

- Care sunt unele dintre povestirile din scripturi care v-au inspirat?
Care sunt unele dintre învățăturile din aceste cărți de scripturi care v-au ajutat?

Cuvinte ale profeților noștri în viață

Pe lângă aceste patru cărți de scriptură, cuvintele inspirate ale profeților noștri în viață devin scripturi pentru noi. Cuvintele lor ne sunt transmise prin conferințe, prin revistele *Liahona* sau *Ensign* și prin instrucțiunile date conducătorilor locali ai preoției. „Noi credem în tot ceea ce a revelat Dumnezeu, tot ceea ce revelează El în zilele noastre și credem că El va revela încă multe lucruri mărețe și importante referitoare la Împărăția lui Dumnezeu” (Articolele de credință 1:9).

- Unde putem găsi cuvintele profeților noștri în viață?

Să studiem scripturile

- Ce binecuvântări putem primi când studiem scripturile?

Fiecare dintre noi trebuie să studieze scripturile în fiecare zi. Trebuie să împărtășim aceste adevăruri cu copiii noștri. Trebuie să citim lucrările canonice împreună cu copiii noștri pentru ca ei să învețe să le îndrăgească și să le folosească pentru adevărurile pe care le conțin.

Dacă dorim să evităm relele din această lume, trebuie să ne hrănim mintea cu adevărul și neprihănirea pe care le găsim în scripturi. Ne vom apropia mai mult de Dumnezeu și unul față de celălalt, dacă vom citi și vom medita împreună asupra scripturilor.

Când citim, când ne rugăm și medităm asupra scripturilor și cerem înțelegere de la Dumnezeu, Duhul Sfânt ne va depune mărturie despre adevărul acestor lucruri. Fiecare dintre noi va ști, prin propria capacitate, că aceste lucruri sunt adevărate. Nu vom fi înșelați (vezi Joseph Smith—Matei 1:37). Putem avea aceleași sentimente pe care le-a exprimat Nefi când a spus: „Sufletul meu se desfată în lucrurile Domnului; iar inima mea cântărește tot timpul lucrurile pe care le-am văzut și le-am auzit” (2 Nefi 4:16).

- Cum ne putem respecta angajamentul de a studia scripturile în fiecare zi? Planificați timpul și locul pentru studiul scripturilor în fiecare zi.

Scripturi suplimentare

- 1 Nefi 14:20–26 (profeților li s-a poruncit să scrie)
- 1 Nefi 19:1–3, 6–7; Alma 37:1–8 (scripturile au mare valoare)
- 2 Nefi 33:10 (scripturile mărturisesc despre Hristos)
- Alma 29:8 (Domnul vorbește tuturor popoarelor prin scripturi)
- Alma 31:5; Helaman 3:29–30 (cuvântul lui Dumnezeu este puternic)
- Helaman 15:7–8 (scripturile ne învață să fim fermi și neclintiți în credință)

- 2 Timotei 3:16–17; 1 Nefi 19:21–24 (cum și de ce sunt date scripturile)
- 2 Petru 1:20; Alma 13:20; D&L 10:62 (scripturile aduc la lumină aspecte adevărate ale doctrinei)
- D&L 128:18; Articolele de credință 1:9; 1 Nefi 14:25–26 (scripturi care vor veni)
- 2 Nefi 29:3–10 (scripturi pentru iudei și neamuri)

Viața lui Hristos

Capitolul 11

Viața lui Hristos a fost prevestită cu mult timp înainte de nașterea Sa

Fiecare persoană care vine pe pământ depinde de îndeplinirea promisiunii pe care Isus Hristos a făcut-o în ceruri de a fi Salvatorul nostru. Fără El, planul salvării nu s-ar fi îndeplinit. Pentru că misiunea Sa era necesară, toți profeții de la Adam până la Hristos au mărturisit că El va veni (vezi Faptele apostolilor 10:43). Toți profeții de după Hristos au mărturisit că El a venit. Noi, toți, trebuie să studiem viața Salvatorului și să-L urmăm cu credință de-a lungul vieții noastre.

Adam a aflat că numele Salvatorului va fi Isus Hristos (vezi Moise 6:51–52). Enoh a văzut că Isus va muri pe cruce și că va învia (vezi Moise 7:55–56). De asemenea, Noe și Moise au mărturisit despre El (vezi Moise 1:11; 8:23–24). Cu aproape 800 de ani înainte ca Salvatorul să se nască pe pământ, Isaia a prevăzut viața Sa. Când Isaia a văzut durerea și suferința pe care Salvatorul avea să le îndure pentru a plăti prețul pentru păcatele noastre, el a exclamat:

„Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința ...

Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui ...

El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre ...

Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie” (Isaia 53:3–5, 7).

Pentru învățători Acest capitol cuprinde, probabil, mai mult material decât veți putea preda în timpul orei. În timp ce vă pregătiți să predați, căutați îndrumarea Spiritului pentru a ști care părți vor fi cele mai utile celor cărora le predați.

Nefi, de asemenea, a avut o viziune privind viitoarea naștere a Salvatorului și misiunea acestuia. El a văzut o fecioară frumoasă și un înger spunând: „Iată, fecioara pe care o vezi este mama Fiului lui Dumnezeu, după trup” (1 Nefi 11:18). După aceea, Nefi a văzut fecioara purtând un copil în brațe. Îngerul a declarat: „Iată-L pe Mielul Dumnezeului, da, chiar Fiul Tatălui Veșnic!” (1 Nefi 11:21).

Cu aproximativ 124 de ani înainte de nașterea lui Isus, regele Beniamin, un alt profet nefit, a prevăzut, de asemenea, viața Salvatorului:

„Căci iată, timpul acela va veni și nu este prea departe când, cu putere, Domnul Atotputernic care domnește, care a fost și este din veșnicie până la toate veșnicile, va pogori din cer printre copiii oamenilor și va locui într-un tabernacol de lut și va merge printre oameni, făcând miracole puternice, cum ar fi să-i vindece pe cei bolnavi, să-i învie pe cei morți, să-i facă pe cei schilozi să meargă, iar pe orbi să-și capete vederea, și pe surzi să audă, și să vindece tot felul de boli.

Iar El va alunga toți diavolii sau spiritele rele care trăiesc în inimile copiilor oamenilor.

Și iată, El va suferi ispite și dureri trupești, foame, sete și oboseală, chiar mai mult decât poate să sufere un om, în afară de moarte; căci iată, țâșnește sânge din fiecare por, atât de mare va fi suferința Lui pentru ticăloșia și lucrurile abominabile ale poporului Său.

Și El se va numi Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Tatăl cerului și al pământului, Creatorul tuturor lucrurilor de la început; iar mama Lui se va numi Maria” (Mosia 3:5–8).

- Care sunt câteva dintre profețiile din vechime despre Isus Hristos?

El este Singurul Născut al Tatălui

- Ce a moștenit Isus Hristos de la Tatăl Său? Ce a moștenit El de la mama Sa?

Povestea nașterii și vieții Salvatorului se găsește în Noul Testament, în cărțile lui Matei, Marcu, Luca și Ioan. Din relatările acestora, noi aflăm că Isus a fost născut de o fecioară pe nume Maria. Ea

---

era logodită și urma să se căsătorească cu Iosif, când un înger al Domnului i s-a arătat. Îngerul i-a spus că ea trebuia să fie mama Fiului lui Dumnezeu. Ea l-a întrebat cum era posibil acest lucru (vezi Luca 1:34). El i-a spus: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea, Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:35). Astfel, Dumnezeu Tatăl a devenit Tatăl lui Isus Hristos în sensul propriu al cuvântului.

Isus este singura persoană de pe pământ născută dintr-o mamă muritoare și un Tată nemuritor. De aceea El este numit Singurul Fiu Născut al Tatălui. De la Tatăl Său, El a moștenit puteri divine. De la mama Sa, El a moștenit viața muritoare și a avut parte de foame, sete, oboseală, durere și moarte. Nimeni nu-i putea lua Salvatorului viața dacă El nu permitea acest lucru. El a avut puterea să permită morții să-I ia trupul fizic și puterea de a da din nou viață trupului Său fizic după moarte (vezi Ioan 10:17–18).

El a dus o viață perfectă

- Ce înseamnă viața Salvatorului pentru noi?

Din tinerețe, Isus a făcut tot ce l-a cerut Tatăl nostru Ceresc. Sub îndrumarea Mariei și a lui Iosif, Isus a crescut la fel ca alți copii. El a iubit și s-a supus adevărului. Luca ne spune: „Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El” (Luca 2:40; vezi, de asemenea, D&L 93:12–14).

Până la vârsta de 12 ani, Isus crescuse în înțelepciune și știa că fusese trimis să facă voința Tatălui Său. El s-a dus cu părinții Lui la Ierusalim. Când părinții Lui erau în drum spre casă, ei au descoperit că El nu era cu grupul lor. Ei s-au întors la Ierusalim să-L caute. „După trei zile, L-au găsit în templu stând în mijlocul învățătorilor, și ei Îl ascultau și Îi puneau întrebări” (Traducerea lui Joseph Smith, Luca 2:46). „Toți care-L auzeau, rămâneau uimiți de priceperea și răspunsurile Lui” (Luca 2:47).

Iosif și Maria s-au bucurat că L-au găsit, dar „au rămas înmărmuriți; și mama Lui l-a zis: «Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare». Isus i-a răspuns,

spunând: „Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu [Ceresc]?” (Luca 2:48–49).

Pentru a îndeplini misiunea Sa, Isus trebuia să îplinească voia Tatălui Său din Cer. „Nu fac nimic de la Mine Însumi” a declarat El, „ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu... Totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8:28–29).

Când Isus avea 30 de ani, El S-a dus la Ioan Botezătorul pentru a fi botezat în râul Iordan. Ioan a ezitat să-L boteze pe Isus, pentru că știa că Isus era mai mareț decât el. Isus i-a cerut lui Ioan să-L boteze pentru ca „să împlinim tot ce trebuie împlinit”. Ioan L-a botezat pe Salvator, cufundându-L complet în apă. După ce Isus a fost botezat, Tatăl Său a vorbit din ceruri, spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. Duhul Sfânt s-a pogorât, acest lucru fiind indicat prin semnul porumbelului (vezi Matei 3:13–17).

La scurt timp după ce a fost botezat, Isus a postit 40 de zile și 40 de nopți pentru a fi alături de Dumnezeu. După aceea, Satana a venit să-L ispitească. Isus a rezistat cu fermitate tuturor ispitelor lui Satana, după care i-a poruncit lui Satana să plece (vezi Matei 4:1–11; vezi, de asemenea, Traducerea lui Joseph Smith, Matei 4:1, 5–6, 8–9, 11). Isus Hristos a rămas neprihănit, unica ființă perfectă care a pășit vreodată pe pământ (vezi Evrei 4:15; 1 Petru 2:21–22).

- Care dintre relatările despre viața Salvatorului au o însemnătate deosebită pentru dumneavoastră?

El ne-a învățat cum să ne iubim și să ne slujim unul pe altul

- În ce fel ne-a învățat Salvatorul cum să ne iubim și să ne slujim unul pe altul?

După ce El a postit și după întâlnirea Sa cu Satana, Isus Și-a început slujirea în lume. El a venit pe pământ nu numai pentru a muri pentru noi, ci și pentru a ne învăța cum să trăim. El ne-a învățat că sunt două mari porunci: prima, să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată tăria și, a doua, să-i iubim pe ceilalți ca pe noi înșine (vezi Matei 22:36–39). Viața Sa este un exemplu de cum trebuie să ne supunem acestor două porunci. Dacă Îl

iubim pe Dumnezeu, vom avea încredere în El și ne vom supune Lui, așa cum a făcut Isus. Dacă îi iubim pe ceilalți, îi vom ajuta să facă față nevoilor lor fizice și spirituale.

Isus și-a petrecut viața slujind celorlalți. El i-a vindecat de boli. El i-a făcut pe orbi să vadă, pe surzi să audă și pe șchiopi să meargă. Odată, când El îi vindeca pe cei bolnavi, s-a făcut târziu și oamenii erau înfometați. În loc să-i trimită de acolo, el a binecuvântat cinci pâini și doi pești și, în mod miraculos, a putut să hrănească o mulțime de 5.000 de oameni (vezi Matei 14:14–21). El ne-a învățat că oricând găsim oameni flămânzi, înfrigurați, dezbrăcați sau singuri, să-i ajutăm cu tot ce putem. Când îi ajutăm pe alții, noi Îl slujim pe Domnul (vezi Matei 25:35–46).

Isus i-a iubit pe ceilalți din toată inima. Deseori, inima Sa era atât de plină de compasiune încât El plângea. El i-a iubit pe copilași, pe cei în vârstă și pe cei umili, pe oamenii simpli care aveau credință în El. El i-a iubit pe cei care păcătuiseră și, cu mare compasiune, i-a învățat să se pocăiască. El a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața” (Ioan 14:6).

Isus i-a iubit chiar și pe cei care au păcătuit împotriva Lui și care nu s-au pocăit. La sfârșitul vieții Sale, când era atârnat pe cruce, El S-a rugat la Tatăl pentru soldații care Îl răstigniseră, implorându-L: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34). El ne-a învățat: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu” (Ioan 15:12).

- Cum Îi putem arăta Domnului că Îl iubim?

El a organizat singura Biserică adevărată

- De ce a organizat Salvatorul Biserica Sa și a rânduit apostoli?

Isus a dorit ca Evanghelia Sa să fie propovăduită tuturor oamenilor de pe pământ și de aceea a ales doisprezece apostoli care să mărturisească despre El. Ei au fost primii conducători ai Bisericii Sale. Ei au primit autoritatea să acționeze în numele Lui și să facă aceleași lucruri pe care le-au văzut că le făcuse El. Cei care au primit autoritate de la aceștia puteau, de asemenea, să predice, să boteze și să înfăptuiască alte rânduieli în numele Lui. După moartea Lui, ei

au continuat să facă lucrarea Sa până când oamenii au devenit atât de ticăloși încât i-au ucis pe apostoli.

El ne-a mântuit de păcatele noastre și ne-a salvat de la moarte

- În timp ce studiați această secțiune, meditați la evenimentele ispășirii.

Approape de încheierea slujirii Sale în viața muritoare, Isus S-a pregătit să facă sacrificiul suprem pentru toate păcatele omenirii. El fusese condamnat să moară, deoarece El mărturisise oamenilor că era Fiul lui Dumnezeu.

În noaptea de dinaintea răstignirii Sale, El s-a dus într-o grădină numită Ghetsimani. În scurt timp, El a fost copleșit de o adâncă tristețe și a început să plângă în timp ce Se ruga. Apostolului din zilele din urmă, Orson F. Whitney, i s-a permis să vadă suferințele Salvatorului într-o viziune. Văzându-L pe Salvator plângând, el a spus: „Am fost atât de impresionat văzând aceasta, încât am plâns și eu din pură compasiune. Am avut sentimente sincere de simpatie față de El; L-am iubit din tot sufletul meu și am dorit să fiu cu El mai mult decât mi-am dorit orice altceva” („The Divinity of Jesus Christ”, *Improvement Era*, ianuarie 1926, p. 224–225; vezi, de asemenea, *Ensign*, decembrie 2003, p.10). Isus „a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ, și S-a rugat, zicând: «Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu»” (Matei 26:39).

Într-o revelație modernă, Salvatorul a descris cât de mari au fost suferințele Sale, spunând că ele „M-au făcut... să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit” (D&L 19:18). El a suferit „în ce privește trupul”, luând asupra Lui durerile, bolile, infirmitățile și păcatele noastre (vezi Alma 7:10–13). Nicio persoană muritoare nu poate înțelege cât de mare a fost această povară. Nicio altă persoană nu ar fi putut îndura o asemenea agonie a trupului și a spiritului. „El a coborât sub toate lucru-

---

Pentru învățători Meditarea invită Spiritul. Îi puteți ruga pe membrii clasei sau pe membrii familiei să citească în liniște ultimele două secțiuni ale capitolului, gândindu-se la sentimentele lor față de Salvator. Apoi, invitați-i pe cei cărora le este ușor să-și împărtășească clasei gândurile.

rile... pentru ca să poată fi în toate și prin toate lucrurile lumina adevărului” (D&L 88:6).

Dar suferința Lui nu se încheiase încă. În ziua următoare, Isus a fost bătut, umilit și scuipat. I S-a cerut să-Și ducă propria cruce; după aceea, El a fost ridicat pe cruce și a fost bătut în cuie pe ea. A fost torturat într-unul dintre cele mai crude moduri pe care omul le-a inventat vreodată. După ce a suferit pe cruce, El a strigat în agonie: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Marcu 15:34). În cel mai cumplit ceas al lui Isus, Tatăl S-a retras de lângă El, pentru ca Isus să poată încheia îndurarea pedepsei pentru păcatele întregii omeniri, astfel încât Isus să aibă victoria deplină asupra forțelor păcatului și morții (vezi James E. Talmage, *Jesus the Christ*, a 3-a ed. [1916], p. 660–661).

După ce Salvatorul a știut că sacrificiul Său fusese acceptat de Tatăl, El a exclamat cu glas tare: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30). „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” (Luca 23:46). Și-a plecat capul și, de bunăvoie, Și-a dat duhul. Salvatorul era mort. Un cutremur puternic a zguduit pământul.

Câțiva prieteni au dus trupul Salvatorului la un mormânt unde a stat până a treia zi. În acest timp, spiritul Său a plecat și a organizat munca misionară pentru alte spirite care aveau nevoie să primească Evanghelia Sa (vezi 1 Petru 3:18–20; D&L 138). În a treia zi, într-o duminică, Spiritul Său S-a întors la trupul Său și a intrat din nou în el. El a fost primul care a învins moartea. Profeția fusese împlinită: „Isus trebuia să învie din morți” (Ioan 20:9).

La scurt timp după învierea Sa, Salvatorul a apărut nefiților și a stabilit Biserica Sa în America. El i-a învățat pe oameni și i-a binecuvântat. Această relatare impresionantă se găsește în 3 Nefi de la capitolul 11 până la capitolul 28.

Sacrificiului Său a arătat dragostea Sa pentru Tatăl Său și pentru noi

Isus ne-a învățat: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15:13–14). De bunăvoie și cu umilință,

El a trecut prin tristețe în Ghetsimani și prin suferință pe cruce, pentru ca noi să putem primi toate binecuvântările planului salvării. Pentru a primi acele binecuvântări, noi trebuie să venim la El, să ne pocăim de păcatele noastre și să-L iubim din toată inima noastră. El a spus:

„Și aceasta este Evanghelia pe care Eu v-am dat-o vouă – cum că Eu am venit pe lume pentru ca să îndeplinesc voința Tatălui Meu, căci Tatăl Meu M-a trimis pe Mine.

Iar Tatăl meu M-a trimis pe Mine pentru ca Eu să pot fi înălțat pe cruce; iar după ce Eu am fost înălțat pe cruce, pentru ca să pot să-i aduc pe toți oamenii la Mine... ca să fie judecați după faptele lor ...

Căci lucrurile pe care voi M-ați văzut pe Mine că le fac, pe acelea trebuie să le faceți și voi ...

De aceea, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi? Adevărat vă spun Eu vouă, *tot așa cum sunt Eu*” (3 Nefi 27:13–15, 21, 27; litere cursive adăugate).

- Ce sentimente aveți atunci când reflectați la sacrificiul făcut de Salvator pentru dumneavoastră?

Scripturi suplimentare și alte surse

- 2 Nefi 25:12 (Singurul Născut al Tatălui, în trup)
- Moise 6:57 (Isus Hristos este numit Singurul Născut)
- Matei, Marcu, Luca, Ioan (viața și învățăturile lui Isus Hristos)
- Matei 10:1–8; Luca 9:1–2 (apostolii sunt rânduiți cu putere și autoritate)
- Matei 26–28; Marcu 14–16; Luca 22–24; Ioan 18–20 (Isus în grădină; trădat, răstignit și înviat)
- „Hristos cel viu: mărturia apostolilor”, *Liahona*, aprilie 2000, p. 2–3

Ispășirea

Capitolul 12

Ispășirea este necesară pentru salvarea noastră

- De ce este necesară ispășirea pentru salvarea noastră?

Isus Hristos „a venit pe lume... pentru a fi răstignit pentru lume, și pentru a purta păcatele lumii, și pentru a sfinți lumea, și a o curăța de toate nedreptățile; pentru ca, prin intermediul Său să poată fi salvați toți” (D&L 76:41–42). Marele sacrificiu pe care l-a făcut ca să plătească pentru păcatele noastre și ca să biruie moartea este numit ispășire. Este cel mai important eveniment care a avut loc vreodată în istoria omenirii: „Căci este potrivit ca o ispășire să aibă loc; căci în acord cu marele plan al Dumnezeuului cel Veșnic, o ispășire trebuie să fie înfăptuită sau altfel toată omenirea trebuie să dispară fără scăpare... da, toți sunt căzuți și sunt pierduți și trebuie să piară, dacă nu va fi o ispășire” (Alma 34:9).

Căderea lui Adam a adus în lume două feluri de moarte: moartea fizică și moartea spirituală. Moartea fizică este separarea trupului de spirit. Moartea spirituală este separarea de Dumnezeu. Dacă aceste două feluri de moarte n-ar fi fost biruite prin ispășirea lui Isus Hristos, ar fi rezultat două consecințe: trupurile și spiritele noastre ar fi fost separate pentru totdeauna și noi nu am fi putut trăi din nou alături de Tatăl nostru Ceresc (vezi 2 Nefi 9:7–9).

Dar Tatăl nostru Ceresc, plin de înțelepciune, a pregătit un minunat plan milostiv pentru a ne salva de la moartea fizică și spirituală. El a plănuțit ca un Salvator să vină pe pământ să ne salveze de păcatele noastre și de la moarte (să ne mântuiască). Din cauza păcatelor noastre și a slăbiciunilor trupurilor noastre muritoare, noi nu ne puteam salva singuri (vezi Alma 34:10–12). Acela care urma să fie

---

Pentru învățători Tabele simple și ilustrații îi pot ajuta pe membrii clasei sau pe membrii familiei să înțeleagă principiile și doctrinele. Puteți face un tabel cu două coloane, una intitulată *Rezultatele căderii* și cealaltă intitulată *Binecuvântările ispășirii*. Folosiți informațiile din acest capitol pentru a completa tabelul.

Salvatorul nostru trebuia să fie fără păcat și să aibă putere asupra morții.

Isus Hristos a fost singurul care a putut ispăși pentru păcatele noastre

- De ce a fost Isus Hristos singurul care a putut ispăși pentru păcatele noastre?

Sunt mai multe motive pentru care Isus Hristos a fost singura persoană care putea fi Salvatorul nostru. Unul dintre motive este acela că El a fost ales de Tatăl Ceresc să fie Salvatorul. El a fost Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu și astfel a avut putere asupra morții. Isus ne-a explicat: „Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10:17–18).

De asemenea, Isus avea calitățile necesare de a fi Salvatorul nostru, pentru că El este singura persoană care a trăit vreodată pe pământ și care nu a păcătuit. Aceasta L-a făcut să fie o jertfă de preț adusă pentru a plăti pentru păcatele altora.

Hristos a suferit și a murit ca să ispășească pentru păcatele noastre

- În timp ce citiți această secțiune, imaginați-vă că vă aflați în Grădina Ghetsimani sau lângă cruce, fiind martori ai suferinței lui Isus Hristos.

Salvatorul a ispășit pentru păcatele noastre suferind în Ghetsimani și dându-și viața pe cruce. Este imposibil ca noi să înțelegem pe deplin cum a suferit El pentru toate păcatele noastre. În Grădina Ghetsimani, povara păcatelor noastre L-a făcut să simtă o asemenea durere, încât a sângerat din fiecare por (vezi D&L 19:18–19). Mai târziu, când atârna pe cruce, Isus a avut o moarte dureroasă provocată de una dintre cele mai crude metode cunoscute de om.

Cât de mult ne iubește Isus pentru a suferi o asemenea agonie spirituală și fizică de dragul nostru! Cât de mare este dragostea Tatălui Ceresc pentru a putea trimite pe Singurul Său Fiu Născut să sufere și să moară pentru restul copiilor Săi. „Fiindcă atât de mult a iubit

Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Ispășirea și învierea aduc învierea tuturor

În cea de-a treia zi după răstignirea Sa, Hristos a preluat trupul Său din nou și a devenit prima persoană care a înviat. Când prietenii s-au dus să-L caute, îngerii care-I păzeau mormântul le-au spus: „Nu este aici; a înviat, după cum zisese” (Matei 28:6). Spiritul Său reintrase în trupul Său pentru a nu mai fi separate niciodată.

Astfel, Hristos a învins moartea fizică. Datorită ispășirii Sale, fiecare om născut pe acest pământ va fi înviat (vezi 1 Corinteni 15:21–22). La fel cum Isus a înviat, spiritele noastre vor fi reunite cu trupurile noastre „pentru ca ei să nu mai poată muri... să nu mai fie niciodată despărțite” (Alma 11:45). Această stare este numită nemurire. Toți oamenii care au trăit vreodată vor fi înviați „bătrân și tânăr, sclav și liber, bărbat și femeie, nedrept și drept” (Alma 11:44).

- Cum v-a ajutat cunoașterea referitoare la înviere?

Ispășirea face posibil ca cei care au credință în Hristos să fie salvați de păcatele lor

- Gândiți-vă cum ne ajută pilda din această secțiune să înțelegem ispășirea. Pe cine reprezintă în viața noastră oamenii din pildă?

Ispășirea Salvatorului ne dă posibilitatea să biruim moartea spirituală. Deși toți oamenii vor fi înviați, numai aceia care acceptă ispășirea vor fi salvați de la moartea spirituală (vezi Articolele de credință 1:3).

Noi acceptăm ispășirea lui Hristos punându-ne credința în El. Prin această credință, noi ne pocăim de păcatele noastre, suntem botezați, îl primim pe Duhul Sfânt și ne supunem poruncilor Lui. Devenim ucenici credincioși ai lui Isus Hristos. Noi suntem ierțați

---

Pentru învățători Lecțiile practice îi pot ajuta pe membrii clasei sau pe membrii familiei să înțeleagă principiile și doctrinele. Pentru a explica moartea și învierea, puteți face următoarea demonstrație: Puneți-vă o mână pe mână. Explicați că o mână pusă într-o mânășă poate fi comparată cu spiritul unei persoane în trupul ei. Scoateți mânășă. Explicați că așa se întâmplă și în moartea fizică – spiritul (mâna) și trupul (mânășă) sunt separate. Puneți-vă din nou mânășă pe mână. Explicați că așa se întâmplă și la înviere – spiritul și trupul sunt reunite.

și curățați de păcate și pregătiți pentru a ne întoarce și a trăi pentru totdeauna alături de Tatăl nostru Ceresc.

Salvatorul ne spune: „Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere... la fel ca și Mine” (D&L 19:16–17). Hristos Și-a îndeplinit partea Sa, ispășind pentru păcatele noastre. Pentru ca ispășirea Lui să aibă pe deplin efect în viețile noastre, trebuie să ne străduim să ne supunem Lui și să ne pocăim de păcatele noastre.

Președintele Boyd K. Packer, din Consiliul Celor Doisprezece, ne-a dat următorul exemplu pentru a arăta în ce fel ispășirea lui Hristos face posibil ca noi să fim salvați de păcate *dacă* ne îndeplinim partea noastră.

„Dați-mi voie să vă spun o povestire – o pildă.

A fost odată un om care dorea ceva foarte mult. Părea mai important decât orice altceva din viața lui. Pentru a avea ce-și dorea, a făcut o datorie mare.

Fusese prevenit că face o datorie foarte mare și, în special, asupra creditorului său. Dar părea atât de important pentru el să facă ceea ce dorea și să aibă ceea ce dorea exact atunci. Era sigur că putea plăti mai târziu.

Astfel, a semnat un contract. Urma să-și plătească datoria pe parcurs. Nu s-a îngrijorat prea mult, pentru că data plății părea atât de îndepărtată. Avea acum ceea ce dorise și acest lucru părea să fie important.

Creditorul era tot timpul prezent undeva în mintea lui și a făcut, ocazional, câteva plăți deloc substanțiale, gândind că ziua scadență nu va veni, cu adevărat, niciodată.

Dar, așa cum se întâmplă totdeauna, ziua scadenței a sosit și contractul trebuia onorat. Datoria nu fusese plătită în totalitate. Creditorul a apărut și a cerut plata integrală.

Doar atunci el a înțeles că cel care îl creditase nu numai că avea puterea să-l deposedeze de tot ceea ce deținea, ci avea și puterea de a-l arunca în închisoare.

«Nu pot să-ți plătesc, pentru că nu am cu ce», a mărturisit el.

«Atunci», a spus creditorul, «vom aplica prevederile din contract, îți voi lua averea și tu vei merge la închisoare. Ai fost de acord cu acest lucru. A fost alegerea ta. Ai semnat contractul și, acum, el trebuie aplicat».

«Nu poți prelungi termenul sau să-mi ștergi datoria?», a implorat datornicul. «Aranjează în așa fel ca eu să pot păstra ceea ce am și să nu merg la închisoare. Cu siguranță, crezi în milă? Nu vei da dovadă de milă?»

Creditorul a replicat: «Mila este totdeauna unilaterală. Ți-ar servi numai ție. Dacă dau dovadă de milă față de tine, voi rămâne neplătit. Eu cer dreptate. Crezi în dreptate?».

«Am crezut în dreptate când am semnat contractul», a spus datornicul. «Era în favoarea mea atunci, căci am crezut că mă va proteja. N-am avut nevoie de milă atunci și nici nu am crezut că voi avea nevoie vreodată. Am crezut că dreptatea ne va servi și unuia și altuia în mod egal».

«Dreptatea este aceea care cere ca tu să plătești conform contractului sau să suporti pedeapsa», a răspuns creditorul. «Asta-i legea. Ai fost de acord cu ea și așa trebuie să fie. Mila nu poate jefui dreptatea.»

Aceasta era situația: Unul era pentru dreptate, celălalt implora să i se acorde milă. Niciunul nu putea fi mulțumit fără ca celălalt să plătească un preț mare.

«Dacă nu ștergi datoria, nu va fi milă», s-a rugat datornicul.

«Dacă o voi face, nu va exista dreptate», a fost răspunsul.

Se părea că cele două legi nu puteau fi aplicate în același timp. Sunt două idealuri eterne care par să se contrazică unul pe celălalt. Nu există nicio cale prin care și dreptatea și mila să fie împlinite?

Există o cale! Legea dreptății *poate* fi pe deplin împlinită și mila *poate* fi pe deplin aplicată – dar este nevoie de încă cineva. Și așa s-a întâmplat de data aceasta.

Datornicul avea un prieten. El a venit în ajutor. Îl cunoștea bine pe datornic. Știa că era nesocotit. S-a gândit că a fost total nechibzuit să intre într-o situație atât de grea. Cu toate acestea, el dorea să-l ajute pentru îl iubea. A pășit între ei, l-a privit pe creditor și a făcut această ofertă:

«Voi plăti datoria dacă vei anula contractul, astfel încât datornicul să-și păstreze bunurile și să nu ajungă la închisoare».

În timp ce creditorul se gândea la ofertă, mijlocitorul a adăugat: «Ai cerut dreptate. Deși el nu poate să-ți plătească, eu o voi face. Ți se va face dreptate și nu vei putea pretinde mai mult. N-ar fi drept».

Și astfel, creditorul a acceptat.

După aceea, mijlocitorul s-a întors spre datornic. «Dacă îți plătesc datoria, vei accepta ca eu să fiu creditorul tău?»

«O, da, da», a strigat datornicul. «M-ai salvat de la închisoare și ai dat dovadă de milă față de mine.»

«Atunci», a spus binefăcătorul, «vei plăti datoria mie și eu voi stabili condițiile. Nu va fi ușor, dar va fi posibil. Îți voi arăta calea. Nu este nevoie să mergi la închisoare».

Și astfel, s-a întâmplat că creditorul a fost plătit în totalitate. I se făcuse dreptate. Contractul nu fusese încălcat.

Datornicul, la rândul lui, avusese parte de milă. Amândouă legile au fost împlinite. Pentru că a existat un mijlocitor, s-a făcut dreptate, iar mila a fost împlinită” (în Conference Report, aprilie 1977, p. 79–80; sau *Ensign*, mai 1977, p. 54–55).

Păcatele noastre sunt datoriile noastre spirituale. Fără Isus Hristos, care este Salvatorul și Mijlocitorul nostru, noi toți am plăti pentru păcatele noastre suferind moartea spirituală. Dar datorită Lui, dacă noi respectăm condițiile Sale, care sunt pocăința și ținerea poruncilor Sale, noi putem să ne întoarcem să trăim alături de Tatăl nostru Ceresc.

Este minunat faptul că Hristos ne-a asigurat o cale pentru a ne vindeca de păcatele noastre. El a spus:

„Iată, Eu am venit în lume... să salvez lumea de la păcat.

De aceea, oricine se va pocăi și va veni la Mine ca un copil mic, pe acela Eu îl voi primi, căci a lor este împărăția lui Dumnezeu. Iată, căci de aceea Mi-am dat eu viața și Mi-am căpătat-o din nou; de aceea, pocăiți-vă și veniți la Mine, voi de la marginile pământului și fiți salvați” (3 Nefi 9:21–22).

- Gândiți-vă la moduri în care ne putem arăta recunoștința pentru darul ispășirii.

Scripturi suplimentare

- Alma 34:9–16 (necesitatea ispășirii; sacrificiul lui Dumnezeu)
- 2 Nefi 9:7–12 (ispășirea ne salvează de la moartea fizică și de la cea spirituală)
- Romani 5:12–17 (prin unul a venit moartea, prin altul a venit viața)
- Helaman 14:15–18 (scopul morții lui Isus)
- Articolele de credință 1:3 (toți pot fi salvați)
- 1 Petru 1:18–20 (Isus a fost prerânduit)
- Matei 16:21 (sacrificiul lui Isus a fost necesar)
- Luca 22:39–46 (suferința lui Isus în Grădina Ghetsimani)
- 1 Ioan 1:7 (Isus curăță de păcat)
- 2 Nefi 9:21–22 (Salvatorul a suferit pentru toți oamenii)
- Mosia 16:6–8 (învierea este posibilă doar prin Isus)
- Alma 11:40–45; Mormon 9:12–14 (toți vor fi înviați)
- Isaia 1:18 (păcatele vor fi făcute albe)
- 1 Corinteni 15:40–44; Alma 40:23 (descrierea învierii)

Preoția

Capitolul 13

Ce este preoția?

Preoția este puterea și autoritatea veșnică a lui Dumnezeu. Prin preoție, El a creat și guvernează cerurile și pământul. Prin această putere, universul este menținut într-o ordine perfectă. Prin această putere, El îndeplinește lucrarea și slava Sa, adică „să [realizeze] nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39).

Tatăl nostru Ceresc delegă puterea preoției Sale bărbaților care sunt membri demni ai Bisericii. Preoția îi împuternicește să acționeze în numele lui Dumnezeu pentru salvarea familiei umane. Prin ea, ei pot fi autorizați să predice Evanghelia, să administreze rânduielile salvării și să guverneze împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

- Gândiți-vă la importanța faptului că Dumnezeu permite bărbaților și băieților demni să dețină preoția Sa.

De ce avem nevoie de preoție pe pământ?

Trebuie să avem autoritatea preoției pentru a acționa în numele lui Dumnezeu când înfăptuim rânduielile sacre ale Evangheliei, cum ar fi botezul, confirmarea, administrarea împărtășaniei și căsătoria în templu. Dacă un bărbat nu are preoția, chiar dacă este onest, Domnul nu va recunoaște rânduielile pe care el le înfăptuiește (vezi Matei 7:21–23; Articolele de credință 1:5). Aceste rânduieli

---

Pentru învățători Acest capitol cuprinde cinci secțiuni. Fiecare secțiune cuprinde o întrebare despre preoție. Puteți folosi aceste întrebări ca îndrumar pentru lecția dumneavoastră. Dacă aranjamentul din clasă permite formarea de mici grupuri care să discute, împărțiți membrii clasei în două până la patru grupuri. Repartizați fiecărui grup o secțiune din capitol (în clasele mai mari, unele secțiuni pot fi repartizate mai multor grupuri). Rugați fiecare grup să facă următoarele: (1) să citească și să discute secțiunea desemnată; (2) să găsească scripturile care îi ajută să răspundă la întrebarea din titlul secțiunii; (3) să împărtășească experiențe personale pe tema secțiunii. Rugați apoi membrii clasei să împărtășească întregii clase câteva dintre aceste experiențe.

importante trebuie să fie înfăptuite pe pământ de către bărbații care dețin preoția.

Bărbații au nevoie de preoție pentru a prezida în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și pentru a conduce lucrarea Bisericii în toate părțile lumii. Când Hristos a trăit pe pământ, el și-a ales apostoli și i-a rânduit, astfel încât ei să poată conduce Biserica Sa. El le-a dat puterea și autoritatea preoției de a acționa în numele Lui (vezi Marcu 3:13–15; Ioan 15:16).

Un alt motiv pentru care preoția este necesară pe pământ este acela ca noi să putem înțelege voința Domnului și să îndeplinim scopurile Sale. Dumnezeu dezvăluie voința Sa reprezentantului Său autorizat al preoției pe pământ, profetul. Profetul, care este președintele Bisericii, slujește ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu în fața tuturor membrilor Bisericii și tuturor oamenilor de pe pământ.

- De ce este esențial ca un bărbat să dețină autoritatea corespunzătoare atunci când înfăptuiește o rânduială?

Cum primesc bărbații preoția?

Domnul a pregătit o cale bine rânduită pentru ca preoția Lui să fie dată fiilor Săi de pe pământ. Un bărbat, membru demn al Bisericii, primește preoția prin „așezarea mâinilor de către aceia care dețin autoritatea de a predica Evanghelia și de a administra rânduielile acesteia” (Articolele de credință 1:5).

În același fel au primit bărbații preoția cu mult timp înainte, chiar în zilele lui Moise: „Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron” (Evrei 5:4). Aaron a primit preoția de la Moise, conducătorul său în preoție (vezi Exodul 28:1). Numai cei care dețin preoția pot să-i rânduiască pe alții și pot face aceasta numai când sunt autorizați de aceia care dețin cheile pentru rânduirea respectivă (vezi capitolul 14 din această carte).

Bărbații nu pot să cumpere și să vândă puterea și autoritatea preoției. Nici nu pot să-și însușească această autoritate. În Noul Testament, citim despre un om, pe nume Simon, care a trăit în perioada în care apostolii lui Hristos prezidau asupra Bisericii. Simon s-a

convertit și a fost botezat în Biserică. Deoarece el era un magician iscusit, oamenii au crezut că el avea puterea lui Dumnezeu. Dar Simon nu avea preoția și el știa acest lucru.

Simon știa că apostolii și ceilalți conducători ai Bisericii aveau adevărata putere a lui Dumnezeu. El i-a văzut folosind preoția lor pentru a face lucrarea Domnului și dorea și el această putere. El a oferit bani pentru a cumpăra preoția (vezi Faptele apostolilor 8:9–19). Dar Petru, conducătorul apostolilor, a spus: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani!” (Faptele apostolilor 8:20).

- De ce este important faptul că „nimeni nu-și ia cinstea aceasta [a preoției] singur”?

Cum folosesc bărbații în mod corect preoția?

Preoția trebuie folosită pentru a binecuvânta viețile copiilor Tatălui nostru Ceresc aici, pe pământ. Deținătorii preoției trebuie să prezideze cu dragoste și cu blândețe. Ei nu trebuie să-și forțeze familiile sau pe alții să li se supună. Domnul ne-a spus că puterea preoției nu poate fi folosită decât în acord cu principiile dreptății (vezi D&L 121:36). Când încercăm să folosim preoția pentru a câștiga bunăstare, onoare sau alte scopuri egoiste „iată, cerurile se retrag; Spiritul Domnului este întristat; și când este retras, amin preoției sau autorității acelu om” (D&L 121:37).

Când un om folosește preoția „prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră” (D&L 121:41), el poate face multe lucruri minunate pentru familia lui și pentru alții. El poate boteza, confirma și administra împărțășania când este autorizat de către aceia care deține cheile pentru aceste rânduieli. El îi poate binecuvânta pe bolnavi. El poate da binecuvântări ale preoției membrilor familiei lui pentru a-i încuraja și a-i ocroti când au nevoi deosebite. El poate, de asemenea, să ajute alte familii cu aceste rânduieli și binecuvântări când este rugat să facă aceasta.

Bărbații folosesc autoritatea preoției pentru a conduce în Biserică în chemări, cum ar fi, președinte de ramură, episcop, președinte

---

de cvorum, președinte de țară și președinte de misiune. Bărbații și femeile care dețin, în Biserică, funcții ca oficanți și învățători lucrează sub conducerea conducătorilor preoției și sub îndrumarea Duhului Sfânt.

Ce binecuvântări primim când folosim în mod corect preoția?

Domnul a promis mari binecuvântări deținătorilor neprihăniți ai preoției care folosesc preoția pentru a-i binecuvânta pe alții:

„Atunci încrederea ta va crește puternic în prezența lui Dumnezeu; și doctrina preoției va cădea deasupra sufletului tău ca roua din cer.

Duhul Sfânt va fi tovarășul tău permanent și sceptorul tău un sceptor neschimbat al dreptății și al adevărului; și stăpânirea ta va fi o stăpânire nepieritoare și, fără mijloace de constrângere, va curge spre tine în vecii vecilor” (D&L 121:45–46).

Președintele David O. McKay a promis fiecărui bărbat care folosește preoția în dreptate că el „va constata că viața lui se va înfrumuseța, puterea lui de discernământ se va ascuți pentru a deosebi repede binele de rău, sentimentele sale vor fi blânde și milostive, iar spiritul său va fi puternic și curajos în apărarea dreptății; el va constata că preoția este o sursă nesecată de fericire – un izvor de apă vie țâșnind în viața veșnică” (*Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* [2003], p. 116).

- Care sunt unele dintre binecuvântările pe care le-ați primit prin preoție?

Scripturi suplimentare

- D&L 84; 107 (revelații despre preoție, inclusiv jurământul și legământul preoției în D&L 84:33–40)
- D&L 20:38–67 (îndatoririle preoției sunt explicate)

Organizarea preoției

Capitolul 14

Preoția este pe pământ astăzi

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este condusă prin preoție. Preoția, care este întotdeauna asociată cu lucrarea lui Dumnezeu, „continuă să existe în Biserica lui Dumnezeu în toate generațiile și este fără început al zilelor sau sfârșit al anilor” (D&L 84:17). Ea este pe pământ astăzi. Bărbații tineri și cei în vârstă sunt botezați în Biserică și, când sunt considerați demni, ei sunt rânduiți la preoție. Lor li se dă autoritatea de a acționa în numele Domnului și de a face lucrarea Sa pe pământ.

Cele două diviziuni ale preoției

- Cum și-au primit numele Preoția lui Melhisedec și Preoția aaronică?

Preoția este împărțită în două părți: Preoția lui Melhisedec și Preoția aaronică (vezi D&L 107:1). „Prima este denumită Preoția lui Melhisedec deoarece Melhisedec a fost un înalt preot atât de mare.

Înainte de timpul lui, ea se numea *Preoția Sfântă după Ordinul Fiului lui Dumnezeu*.

Dar, din respect sau reverență față de numele Ființei Supreme, pentru a evita prea frecventa repetare a numelui Său, ei, Biserica, în timpurile străvechi, au numit acea preoție după Melhisedec sau Preoția lui Melhisedec” (D&L 107:2–4; litere cursive în original).

Preoția mai mică este o anexă a Preoției lui Melhisedec. Ea se numește Preoția aaronică, deoarece a fost conferită lui Aaron și

---

Pentru învățători Folosiți întrebările de la începutul unei secțiuni pentru a începe discuțiile și trimiteți-i la text pe membrii clasei sau membrii familiei pentru a afla mai multe informații. Folosiți întrebările de la sfârșitul unei secțiuni pentru a-i ajuta pe membrii clasei sau pe membrii familiei să mediteze și să discute despre înțelesul a ceea ce au citit și să pună acele lucruri în practică în viețile lor.

fiilor lui de-a lungul tuturor generațiilor lor. Cei care dețin Preoția aaronică au autoritatea de a administra rânduielile temporale ale împărtășaniei și ale botezului (vezi D&L 20:46; 107:13–14, 20).

Cei care dețin Preoția lui Melhisedec au puterea și autoritatea de a conduce Biserica și de a îndruma predicarea Evangheliei în toate colțurile lumii. Ei administrează toată lucrarea spirituală a Bisericii (vezi D&L 84:19–22; 107:8). Ei conduc munca făcută în temple; ei prezidează asupra episcopiiilor, ramurilor, țărășilor și a misiunilor. Profetul ales al Domnului, președintele Bisericii, este înaltul preot care prezidează asupra Preoției lui Melhisedec (vezi D&L 107:65–67).

Cheile preoției

- Care este diferența între preoție și cheile preoției? Care dintre conducătorii preoției primesc cheile?

Există o diferență între a fi rânduit într-un oficiu al preoției și a primi cheile preoției. Președintele Joseph F. Smith ne-a învățat:

„Preoția, în general, este autoritatea dată bărbatului de a acționa în numele lui Dumnezeu. Fiecărui bărbat care a fost rânduit în orice oficiu al preoției i s-a delegat această autoritate.

Dar este necesar ca fiecare acțiune înfăptuită prin această autoritate să fie făcută la timpul potrivit și la locul potrivit, în mod corect și după ordinea corectă a preoției. Puterea de a conduce aceste acțiuni este numită *cheile* preoției. Cheile, în plenitudinea lor, sunt deținute doar de o singură persoană la un moment dat, de profetul și președintele Bisericii. El poate delega altcuiva orice parte a acestei puteri, situație în care acea persoană deține cheile pentru lucrarea respectivă. Astfel, președintele templului, președintele de țarăș, episcopul unei episcopii, președintele unei misiuni, președintele unui cvorum, fiecare dintre aceștia deține cheile lucrărilor înfăptuite în grupul sau locul respectiv. Preoția sa nu este mărită prin această însărcinare specială... președintele unui cvorum al vârstnicilor, de exemplu, nu are mai multă preoție decât oricare membru al aceluiași cvorum. Dar el deține puterea de a conduce lucrările oficiale înfăptuite în... cvorum sau, cu alte cuvinte, *cheile* acelei părți a

acelei lucrări” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], p. 141; litere cursive în original).

- Cum protejează cheile preoției Biserica?

Oficiile și îndatoririle Preoției aaronice

- În ce moduri slujesc deținătorii Preoției aaronice?

Atunci când Preoția aaronică este conferită unui bărbat sau unui băiat, el este rânduit într-un oficiu al acelei preoții. Oficiile Preoției aaronice sunt: diacon, învățător, preot și episcop. Fiecare oficiu are îndatoriri și responsabilități. Fiecare cvorum este prezidat de un președinte de cvorum care îi învață pe membri îndatoririle lor și le cere să-și îndeplinească sarcinile.

Unii bărbați se alătură Bisericii sau devin activi după ce au trecut de vârsta obișnuită la care se fac rânduirile în oficiile acestei preoții. De obicei, ei sunt rânduiți într-un oficiu în cadrul Preoției aaronice și pot, curând, să fie rânduiți în alte oficii dacă rămân demni.

Diacon

Un tânăr băiat care a fost botezat și confirmat ca membru al Bisericii și este demn poate fi rânduit la oficiul de diacon, când împlinește vârsta de 12 ani. Diaconii sunt de obicei desemnați să împartă împărtășania membrilor Bisericii, să mențină în ordine clădirile și terenurile Bisericii, să acționeze ca mesageri pentru conducătorii preoției și să îndeplinească însărcinări speciale, cum ar fi colectarea donațiilor de post.

Învățător

Un tânăr băiat demn poate fi rânduit învățător când are vârsta de 14 ani sau mai mult. Învățătorii au toate îndatoririle, drepturile și puterile oficiului de diacon plus unele suplimentare. Învățătorii din Preoția aaronică au responsabilitatea să-i ajute pe membrii Bisericii să trăiască potrivit poruncilor (vezi D&L 20:53–59). Pentru a fi ajutați să îndeplinească această responsabilitate, ei sunt, de obicei, desemnați să slujească în calitate de învățători de acasă. Ei îi vizitează acasă pe membrii Bisericii și îi îndeamnă să trăiască potrivit principiilor Evangheliei. Lor li s-a poruncit să predea adevărurile

Evangheliei din scripturi (vezi D&L 42:12). De asemenea, învățătorii pregătesc pâinea și apa pentru împărtășanie.

Preot

Un tânăr băiat demn poate fi rânduit preot când are vârsta de 16 ani sau mai mult. Preoții au toate îndatoririle, drepturile și puterile oficiilor de diacon și de învățător plus unele suplimentare (vezi D&L 20:46–51). Un preot poate boteza. El poate, de asemenea, să administreze împărtășania. El poate rândui alți preoți, învățători și diaconi. Un preot poate să conducă adunări atunci când nu este prezent niciun deținător al Preoției lui Melhisedec. El are responsabilitatea să predice Evanghelia celor din jurul lui.

Episcop

Un episcop este rânduit și pus deoparte pentru a prezida asupra Preoției aaronice dintr-o episcopie. El este președintele cvorumului preoților (vezi D&L 107:87–88). Când acționează în oficiul său din cadrul Preoției aaronice, un episcop se ocupă, în principal, de probleme temporale, cum ar fi administrarea finanțelor și a înregistrărilor și coordonarea ajutorului acordat săracilor și nevoiașilor (vezi D&L 107:68).

Un episcop este, de asemenea, rânduit ca înalt preot pentru a putea prezida asupra tuturor membrilor din episcopie (vezi D&L 107:71–73; 68:15). Un episcop este un judecător în Israel (vezi D&L 107:74) și el îi interviează pe membri pentru a primi recomandările pentru templu, rânduirile în preoție și pentru alte nevoi. Este dreptul lui de a avea darul discernământului.

- Cum ați fost binecuvântați prin slujirea deținătorilor Preoției aaronice?

Oficiile și îndatoririle Preoției lui Melhisedec

- În ce moduri slujesc deținătorii Preoției lui Melhisedec?

Oficiile Preoției lui Melhisedec sunt: vârstnic, înalt preot, patriarh, membru în cadrul Celor Șaptezeci și apostol.

Vârstnic

Vârstnicii sunt chemați să predea, să explice, să îndemne, să boteze și să vegheze asupra Bisericii (vezi D&L 20:42). Toți deținătorii Preoției lui Melhisedec sunt rânduiți în oficiul de vârstnic. Ei au autoritatea de a acorda darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor (vezi D&L 20:43). Vârstnicii trebuie să conducă adunările Bisericii după cum sunt îndrumați de Duhul Sfânt (vezi D&L 20:45; 46:2). Vârstnicii îi pot binecuvânta pe cei bolnavi (vezi D&L 42:44) și îi pot binecuvânta pe copiii mici (vezi D&L 20:70). Vârstnicii pot prezida adunările Bisericii atunci când nu este prezent niciun înalt preot (vezi D&L 107:11).

Înalt preot

Un înalt preot are autoritatea de a oficia în Biserică și de a administra lucrurile spirituale (vezi D&L 107:10, 12). El poate, de asemenea, să slujească în toate oficiile mai mici (vezi D&L 68:19). Președinții de țarăș, președinții de misiune, înalții consilieri, episcopii și alți conducători ai Bisericii sunt rânduiți înalți preoți.

Patriarh

Patriarhii sunt rânduiți de către autoritățile generale sau de către președinții de țarăș când aceștia sunt autorizați de Consiliul celor Doisprezece, pentru a da binecuvântări patriarhale membrilor Bisericii. Aceste binecuvântări ne fac să înțelegem mai bine chemările noastre pe pământ. Ele sunt cuvântul Domnului adresat nouă direct. Patriarhii sunt, de asemenea, rânduiți înalți preoți (vezi D&L 107:39–56).

Cei Șaptezeci

Cei Șaptezeci sunt martori speciali ai lui Isus Hristos în toată lumea, ei ajută la clădirea Bisericii și la reglementarea activității acesteia sub îndrumarea Primei Președinții și a Cvorumului celor Doisprezece Apostoli (vezi D&L 107:25, 34, 38, 93–97).

Apostol

Un apostol este un martor special al numelui lui Isus Hristos în întreaga lume (vezi D&L 107:23). Apostolii administrează treburile

---

Bisericii în lumea întreagă. Cei care sunt rânduiți în oficiul de apostol în Preoția lui Melhisedec sunt, de obicei, puși deoparte ca membri ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Fiecărui îi sunt conferite toate cheile împărăției lui Dumnezeu pe pământ, dar numai apostolul senior, care este președintele Bisericii, folosește, în mod real, toate aceste chei. Ceilalți lucrează sub conducerea sa.

- Cum ați fost binecuvântați prin slujirea deținătorilor Preoției lui Melhisedec?

Cvorumurile Preoției aaronice

Domnul a poruncit ca deținătorii preoției să fie organizați în cvorumuri. Un cvorum este un grup de frați care dețin același oficiu al preoției.

Există trei cvorumuri ale Preoției aaronice:

1. Cvorumul diaconilor, care cuprinde cel mult 12 diaconi (vezi D&L 107:85). Președinția cvorumului diaconilor este chemată de către episcop din rândul membrilor cvorumului.
2. Cvorumul învățătorilor, care cuprinde cel mult 24 de învățători (vezi D&L 107:86). Președinția cvorumului învățătorilor este chemată de către episcop din rândul membrilor cvorumului.
3. Cvorumul preoților, care cuprinde cel mult 48 de preoți (vezi D&L 107:87–88). Acesta este prezidat de episcopul episcopiei căreia îi aparține cvorumul. Episcopul este un înalt preot și, astfel, aparține, de asemenea, cvorumului înalților preoți.

Când numărul de membri indicat pentru un cvorum este depășit, cvorumul poate fi împărțit.

Cvorumurile Preoției lui Melhisedec

La nivelul conducerii generale a Bisericii, membrii Primei Președinții formează un cvorum, iar Cei Doisprezece formează, la rândul lor, un cvorum. Cei Șaptezeci sunt, de asemenea, organizați în cvorumuri.

La nivel local – în episcopiile, ramurile, țăruii și districtele Bisericii – deținătorii Preoției lui Melhisedec sunt organizați în cvorumurile menționate mai jos.

Cvorumul vârstnicilor

Fiecare cvorum al vârstnicilor „este instituit pentru slujitorii permanenți; deși pot călători, ei sunt rânduiți pentru a fi slujitori permanenți” (D&L 124:137). Ei desfășoară cea mai mare parte a activităților lor în apropierea caselor lor. Cvorumul este format din cel mult 96 de vârstnici și este prezidat de președinția cvorumului. Când acest număr de membri este depășit, cvorumul poate fi divizat.

Cvorumul înalților preoți

Fiecare cvorum îi include pe toți înalții preoți care locuiesc în cadrul granițelor țăruii, inclusiv pe patriarhi și episcopi. Președintele de țărui și consilierii săi formează președinția acestui cvorum. Înalții preoți dintr-o episcopie sunt organizați într-un grup, având un conducător al grupului.

Importanța cvorumurilor preoției

- În ce fel pot ajuta cvorumurile preoției la întărirea fiecărei persoane și a familiilor?

Când este rânduit la preoție, un bărbat sau un băiat devine automat membru al unui cvorum al preoției. Din acel moment, de-a lungul întregii vieți, se așteaptă ca el să-și păstreze calitatea de membru într-un cvorum al preoției potrivit oficiului său (vezi Boyd K. Packer, „What Every Elder Should Know—and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government”, *Ensign*, februarie 1993, p. 9).

Când un cvorum al preoției funcționează corect, membrii cvorumului sunt încurajați, binecuvântați și se înfrățesc, iar Evanghelia le este predată de conducătorii lor. Chiar dacă un bărbat este eliberat dintr-o chemare în Biserică, cum ar fi învățător, președinte de cvorum, episcop, înalt consilier sau președinte de țărui, calitatea lui de membru al cvorumului din care face parte nu se

schimbă. Calitatea de membru al unui cvorum al preoției trebuie considerată un privilegiu sacru.

Organizațiile auxiliare preoției

- În ce fel pot ajuta organizațiile auxiliare preoției la întărirea fiecărei persoane și a familiilor?

Toate organizațiile din Biserică activează sub îndrumarea conducătorilor preoției și îi ajută să ducă la îndeplinire lucrarea Domnului. De exemplu președințiile Societății de Alinare, Tinerelor Fete, Tinerilor Băieți, Societății Primare și Școlii de duminică din cadrul unei episcopii slujesc sub îndrumare episcopatului. Aceste organizații se numesc organizații auxiliare preoției.

- Ce rol aveți ca persoană în buna desfășurare a activităților cvorumurilor preoției și ale organizațiilor auxiliare?

Scripturi suplimentare

- Alma 13:1–19 (modul în care au fost rânduiți bărbații la preoție)
- Matei 16:19; D&L 68:12 (apostolilor li se dă puterea și cheile preoției; ceea ce pecetluiesc pe pământ este pecetluit în cer)
- D&L 20:38–67 (îndatoririle vârstnicilor, preoților, învățătorilor, diaconilor)
- D&L 84; 107 (revelații despre preoție)
- 1 Corinteni 12:14–31 (toate oficiile preoției sunt importante)

Poporul de legământ al Domnului

Capitolul 15

Natura legămintelor

- Ce este un legământ? De ce sunt numiți sfinții din zilele din urmă popor de legământ?

De la început, Domnul a făcut legăminte cu copiii Săi de pe pământ. Când oamenii din poporul Său fac legăminte (sau promisiuni) cu El, ei știu ceea ce așteaptă El de la ei și ce binecuvântări pot aștepta ei de la El. Ei pot îndeplini mai bine lucrarea Sa pe pământ. Oamenii care fac legământ cu Domnul și cei cu care Domnul face legăminte sunt cunoscuți ca poporul de legământ al Domnului. Membrii Bisericii fac parte din poporul de legământ al Domnului.

În cadrul Evangheliei, un legământ înseamnă o înțelegere sacră sau o promisiune reciprocă între Dumnezeu și o persoană sau un grup de persoane. Când face un legământ, Dumnezeu promite o binecuvântare datorată supunerii față de anumite porunci. El stabilește condițiile legământului Său și dezvăluie aceste condiții prin profeții Săi. Dacă alegem să ne supunem condițiilor legământului, primim binecuvântările promise. Dacă alegem să nu ne supunem, El va retrage binecuvântările, iar în unele cazuri o pedeapsă este, de asemenea, dată.

De exemplu, când ne alăturăm Bisericii, facem câteva legăminte cu Dumnezeu (vezi capitolul 20 din această carte). La botez, noi facem legământ cu Salvatorul să luăm asupra noastră numele Său. El promite că „toți aceia care se pocăiesc și sunt botezați în numele Meu, care este Isus Hristos, și îndură până la sfârșit, vor fi salvați” (D&L 18:22). Noi facem legământ cu Domnul când luăm din împărtășanie (vezi capitolul 23 din această carte). Noi promitem

---

să luăm numele Său asupra noastră, să ne amintim de El și să ne supunem poruncilor Sale. Nouă ni se promite că Duhul Sfânt va fi cu noi (vezi D&L 20:77–79). Când primim rânduielele din templu, noi facem alte legăminte sacre și ni se promite exaltarea datorită supunerii credincioase (vezi D&L 132; vezi, de asemenea, capitolul 47 din această carte).

De asemenea, Dumnezeu a făcut legăminte speciale cu anumite persoane sau grupuri. El a făcut legăminte speciale cu Adam, cu Enoh, cu Noe, cu copiii lui Israel și cu Lehi (vezi Moise 6:31–36, 52; Genesa 9:9–17; Exodul 19:5–6; 2 Nefi 1). El a făcut un legământ special cu Avraam și urmașii lui, care îi binecuvântează pe membrii Bisericii și pe toate națiunile, de pe pământ, astăzi.

- Gândiți-vă la legămintele pe care le-ați făcut cu Dumnezeu și la binecuvântările pe care El vi le promite dacă țineți aceste legăminte.

Legământul lui Dumnezeu cu Avraam și cu urmașii lui

- Ce este legământul avraamic?

Avraam, un profet din Vechiului Testament, a fost un om neprihănit (vezi ilustrația din acest capitol). El a refuzat să preaslăvească pe idoli ai tatălui său. El a ținut toate poruncile Domnului. Datorită neprihănirii lui Avraam, Domnul a făcut un legământ cu el și cu urmașii lui.

Domnul i-a promis lui Avraam că el va avea nenumărați urmași. El a promis că ei toți vor avea dreptul să primească Evanghelia, binecuvântările preoției și toate rânduielele exaltării. Acești urmași, prin puterea preoției, aveau să ducă Evanghelia tuturor națiunilor. Prin ei, toate familiile de pe pământ aveau să fie binecuvântate (vezi Avraam 2:11). Mai mult, Dumnezeu a promis că, dacă ei vor fi neprihăniți, El va stabili legământul Său cu toate generațiile copiilor lui Avraam (vezi Genesa 17:4–8).

- În ce fel ni se aplică nouă poruncile și promisiunile legământului avraamic? (Gândiți-vă la modul în care se aplică această întrebare diferitelor situații: acasă, la serviciu, în comunitate sau ca misionari.)

Membrii Bisericii sunt un popor de legământ

- Ce binecuvântări și responsabilități are poporul de legământ al lui Dumnezeu astăzi?

Urmașii direcți ai lui Avraam nu sunt singurii numiți de Dumnezeu poporul Său de legământ. Vorbind lui Avraam, Dumnezeu a spus: „Toți aceia care vor primi această Evangheliie vor fi numiți după numele tău și vor fi considerați seminția ta [urmașii tăi] și se vor ridica și te vor binecuvânta ca pe tatăl lor” (Avraam 2:10). Astfel, două grupuri de oameni sunt cuprinși în legământul făcut cu Avraam: (1) urmașii neprihăniți direcți ai lui Avraam și (2) cei adoptați ca urmași ai lui datorită faptului că au acceptat Evangheliia lui Isus Hristos și au trăit potrivit principiilor ei (vezi 2 Nefi 30:2).

Când suntem botezați în Biserică, intrăm în legământul pe care Domnul l-a făcut cu Avraam, Isaac și Iacov (vezi Galateni 3:26–29). Dacă suntem supuși, moștenim binecuvântările acestui legământ. Avem dreptul să primim ajutor și îndrumare de la Duhul Sfânt. Bărbații demni au dreptul să dețină preoția. Familiile pot primi binecuvântările preoției. Putem dobândi viața veșnică în împărăția celestială. Nu există binecuvântări mai mari decât acestea.

Împreună cu binecuvântările pe care le primim ca popor de legământ al Domnului, noi primim și mari responsabilități. Domnul i-a promis lui Avraam că, prin urmașii săi, Evangheliia va fi dusă pe tot pământul. Noi îndeplinim această responsabilitate prin programul misionarilor cu timp deplin din cadrul Bisericii și prin munca misionară efectuată de membri. Această ocazie de a predica Evangheliia în întreaga lume aparține numai Bisericii Domnului și poporului Său de legământ.

Ca popor de legământ al Domnului, noi trebuie să ținem poruncile Sale. Domnul a spus: „Eu, Domnul, sunt obligat când faceți ceea ce spun Eu; dar, când nu faceți ceea ce spun, nu aveți promisiuni” (D&L 82:10). Dacă respingem legământul nostru după ce am acceptat Evangheliia, legământul devine nul și noi vom sta condamnați înaintea lui Dumnezeu (vezi D&L 132:4). El a spus:

Pentru învățători Îi puteți ajuta pe cursanți sau pe membrii familiei să se gândească mai bine la o întrebare acordându-le timp pentru a medita. După ce au avut timp suficient, rugați-i să vă răspundă.

„Abțineți-vă de la păcate, ca nu cumva judecăți severe să cadă asupra capetelor voastre. Deoarece, cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și acela care păcătuiește împotriva luminii mai mari va primi o condamnare mai mare” (D&L 82:2–3).

Noul și nepieritorul legământ

- Ce promitem să facem când acceptăm Evanghelia? Ce binecuvântări ne dă Tatăl Ceresc când respectăm aceste promisiuni?

Plenitudinea Evangheliei este numită noul și nepieritorul legământ. El include legămintele făcute la botez, în timpul împărtășaniei, în templu și cu orice altă ocazie. Domnul îl numește nepieritor deoarece el este rânduit de un Dumnezeu nepieritor și deoarece legământul nu va fi niciodată schimbat. El a făcut același legământ cu Adam, Enoh, Noe, Avraam și alți profeți. În acest sens, el nu este nou. Dar Domnul îl numește nou deoarece, de fiecare dată când Evanghelia este restaurată după ce a fost luată de pe pământ, el este nou pentru oamenii care îl acceptă (vezi Ieremia 31:31–34; Ezechiel 37:26).

Când acceptăm noul și nepieritorul legământ, suntem de acord să ne pocăim, să fim botezați, să-L primim pe Duhul Sfânt, să primim înzestrările noastre, să primim legământul căsătoriei în templu, să-L urmăm pe Hristos și să ne supunem Lui până la sfârșitul vieților noastre. Când ținem legămintele noastre, Tatăl nostru Ceresc ne promite că vom primi exaltarea în împărăția celestială (vezi D&L 132:20–24; vezi, de asemenea, capitolul 47 din această carte).

Muritorilor le este greu să înțeleagă măreția acestei promisiuni. Poruncile pe care ni le dă El sunt spre folosul nostru și, dacă suntem credincioși, ne putem bucura întotdeauna de binecuvântările și frumusețile cerului și ale pământului. Putem trăi în prezența Sa, având parte de dragostea, de compasiunea, de puterea, de măreția, de cunoașterea, de înțelepciunea, de slava și de stăpânirile Sale.

- Ce legătură are apartenența la poporul de legământ al Domnului cu felul în care ne îmbrăcăm, ne comportăm și ținem poruncile lui Dumnezeu?

Scripturi suplimentare și alte surse

- 1 Petru 2:9–10 (oameni deosebiți)
- D&L 54:4–6 (efectele legămintelor ținute sau încălcate)
- D&L 132:7 (legămintele făcute prin autoritatea corespunzătoare)
- D&L 133:57–60 (scopul legămintelor)
- D&L 35:24 (promisiuni pentru supunerea față de legămintele)
- Evrei 8:6 (Isus Hristos este Mijlocitorul unui legământ mai bun)
- Ghid pentru scripturi, „Legământ”, p. 116

Biserica lui Isus Hristos în vremurile de demult

Capitolul 16

Unele trăsături care identifică Biserica lui Isus Hristos

„Noi credem în aceeași organizare care exista în Biserica din vechime, și anume: apostoli, profeți, preoți, învățători, evangheliști și așa mai departe” (Articolele de credință 1:6).

Isus a întemeiat Biserica Sa când a fost pe pământ. Ea a fost numită Biserica lui Isus Hristos (vezi 3 Nefi 27:8), iar membrii au fost numiți sfinți (vezi Efeseni 2:19–20).

Revelație

Când Isus a întemeiat Biserica Sa, El personal i-a instruit și i-a îndrumat pe conducătorii ei. El, la rândul Lui, a primit instrucțiuni de la Tatăl Său din cer (vezi Evrei 1:1–2). Astfel, Biserica lui Isus Hristos a fost condusă de Dumnezeu și nu de oameni. Isus i-a învățat pe ucenicii Săi că revelația era „piatra” pe care El avea să zidească Biserica Sa (vezi Matei 16:16–18).

Înainte ca Isus să se înalțe la cer, după învierea Sa, El a spus apostolilor Săi: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Ținându-și promisiunea, El a continuat să-i îndrume din cer. El l-a trimis pe Duhul Sfânt să fie Mângâietorul și Revelatorul lor (vezi Luca 12:12; Ioan 14:26). El i-a vorbit lui Saul într-o viziune (vezi Faptele apostolilor 9:3–6). El i-a revelat lui Petru că Evanghelia trebuie predicată nu numai iudeilor, ci

---

Pentru învățători Puteți invita pe fiecare membru al familiei sau clasei să studieze una dintre cele șase caracteristici care identifică Biserica – titluri scrise cu litere cursive, cum ar fi *Revelație* și *Autoritate de la Dumnezeu*. (În cazul claselor mari, unora dintre membri li se va repartiza aceeași caracteristică. În familiile și clasele mici, unora dintre membri li se pot repartiza mai multe caracteristici.) După ce le-ați dat timp să studieze, invitați-i să discute despre ceea ce au învățat.

și întregii lumi (vezi Faptele apostolilor 10). El i-a revelat multe adevăruri glorioase lui Ioan, care sunt scrise în cartea Apocalipsa. Noul Testament consemnează multe alte moduri în care Isus a revelat voința Sa pentru a îndruma Biserica Sa și pentru a-i lumina pe ucenicii Săi.

Autoritate de la Dumnezeu

Rânduilele și principiile Evangheliei nu pot fi administrate și predicate fără preoție. Tatăl a dat această autoritate lui Isus Hristos (vezi Evrei 5:4–6) care, la rândul Său, i-a rânduit pe apostolii Săi și le-a dat puterea și autoritatea preoției (vezi Luca 9:1–2; Marcu 3:14). El le-a reamintit: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit” (Ioan 15:16).

Pentru a fi ordine în Biserica Sa, Isus a dat cea mai mare responsabilitate și autoritate Celor Doisprezece Apostoli. El l-a numit pe Petru conducătorul apostolilor și i-a dat cheile pentru a pecetlui binecuvântările atât pe pământ, cât și în cer (vezi Matei 16:19). Isus, de asemenea, a rânduit alți oficanți, dându-le îndatoriri concrete. După ce S-a înălțat la cer, modelul de numire și de rânduire a fost continuat. Alți bărbați au fost rânduiți la preoție de către aceia care primiseră deja această autoritate. Isus a făcut cunoscut prin Duhul Sfânt că El era de acord cu aceste rânduri (vezi Faptele apostolilor 1:24).

Organizarea Bisericii

Biserica lui Isus Hristos a fost o unitate organizată cu grijă. A fost comparată cu o clădire care a fost „[zidită] pe temelia apostolilor și a prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2:20).

Isus a numit alți conducători ai preoției pentru a-i ajuta pe apostoli în lucrarea de slujire. El a trimis oficanții numiți Cei Șaptezeci, câte doi, pentru a predica Evanghelia (vezi Luca 10:1). Alți oficanți în Biserică au fost evangheliști (patriarhi), preoți (conducători care prezidează), înalți preoți, vârstnici, episcopi, învățători și diaconi (vezi capitolul 14 din această carte). Acești oficanți erau necesari pentru a efectua munca misionară, pentru a înfăptui rânduilele și

pentru a-i instrui și a-i inspira pe membrii Bisericii. Acești oficanți i-au ajutat pe membri să ajungă la o „[unire a credinței] și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu” (Efeseni 4:13).

Biblia nu ne spune toate lucrurile despre preoție sau despre organizarea și conducerea Bisericii. Totuși, au fost păstrate destule lucruri din Biblie care arată frumusețea și perfecțiunea organizării Bisericii. Apostolilor li s-a poruncit să meargă în lume și să predice (vezi Matei 28:19–20). Ei nu puteau să rămână în niciun oraș pentru a-i supraveghea pe noii convertiți. De aceea, conducătorii locali ai preoției erau chemați și rânduiți, iar apostolii prezidau asupra acestora. Apostolii și alți conducători ai Bisericii îi vizitau sau le trimiteau scrisori conducătorilor din diferite ramuri. Astfel, Noul Testament conține scrisori scrise de Pavel, Petru, Iacov, Ioan și Iuda, cuprinzând sfaturi și învățături pentru conducătorii locali ai preoției.

Noul Testament ne arată că se intenționa ca această organizare a Bisericii să fie continuată. De exemplu, după moartea lui Iuda au rămas numai unsprezece apostoli. La scurt timp după înălțarea la cer a lui Isus, cei unsprezece apostoli s-au întâlnit pentru a alege pe cineva în locul lui Iuda. Prin revelație de la Duhul Sfânt, ei l-au ales pe Matia (vezi Faptele apostolilor 1:23–26). Isus stabilise un model prin care cei Doisprezece Apostoli trebuiau să conducă Biserica. Era clar că organizația urma să continue să existe așa cum o întemeiase El.

Primele principii și rânduieli

Apostolii au propovăduit două principii de bază: credința în Domnul Isus Hristos și pocăința. După ce noii convertiți au avut credință în Isus Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lor și s-au pocăit de păcatele lor, ei au primit două rânduieli: botezul prin scufundare în apă și așezarea mâinilor pe cap pentru primirea darului Duhului Sfânt (vezi Faptele apostolilor 19:1–6). Acestea erau primele principii și rânduieli ale Evangheliei. Isus a spus: „Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5).

Rânduielei înfăptuite pentru cei morți

Isus a dat fiecăruia posibilitatea să audă Evanghelia, fie pe pământ, fie după moarte. În perioada dintre moartea Sa și învierea Sa, Isus a mers printre spiritele celor care muriseră. El a organizat munca misionară printre cei care erau morți. El a numit mesageri neprihăniți și le-a dat puterea de a preda Evanghelia tuturor spiritelor oamenilor care muriseră. Acest lucru le-a dat posibilitatea de a accepta Evanghelia (vezi 1 Petru 3:18–20; 4:6; D&L 138). Membrii Bisericii Sale care erau în viață au înfăptuit, după aceea, rânduielei în numele celor morți (vezi 1 Corinteni 15:29). Rânduielei, precum botezul și confirmarea, trebuie înfăptuite pe pământ.

Daruri spirituale

Toți membrii credincioși ai Bisericii aveau dreptul să primească darurile Spiritului. Acestea le erau acordate potrivit nevoilor lor personale, a capacităților și responsabilităților lor. Unele dintre aceste daruri erau credința, incluzând puterea de a vindeca și de a fi vindecat; profeția; și viziunile. (Darurile Spiritului sunt discutate mai detaliat în capitolul 22.) Darurile spirituale vor exista, întotdeauna, în Biserica adevărată a lui Isus Hristos (vezi 1 Corinteni 12:4–11; Moroni 10:8–18; D&L 46:8–29). Isus le-a spus ucenicilor Săi că aceste semne sau daruri spirituale îi însoțesc întotdeauna pe cei care cred (vezi Marcu 16:17–18). Mulți dintre ucenicii Săi au înfăptuit miracole, au profețit sau au avut viziuni prin puterea Duhului Sfânt.

- De ce are nevoie Biserica lui Isus Hristos de aceste șase caracteristici?

Biserica lui Isus Hristos pe meleagurile americane

După ce Isus a înviat, El i-a vizitat pe oamenii care trăiau în America și a organizat Biserica Sa printre ei, învățându-i pe oameni timp de trei zile și revenind deseori, după aceea, pentru o perioadă (vezi 3 Nefi 11–28). Apoi, El i-a lăsat și S-a înălțat la cer. Timp de peste 200 de ani, ei au trăit în neprihănire și erau printre cei mai fericiți oameni pe care Dumnezeu i-a creat (vezi 4 Nefi 1:16).

Apostazia față de Biserica adevărată

- Ce înseamnă cuvântul *apostazie*?

De-a lungul istoriei, oamenii răi au încercat să distrugă lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru s-a întâmplat în timpul în care apostolii erau încă în viață și conduceau tânăra Biserică în creștere. Unii membri propovăduiau idei din credințele lor păgâne străvechi sau din credințele iudeilor, în loc de adevărurile simple predicate de Isus. Alții se răzvrăteau în mod deschis. În plus, erau persecuții din afara Bisericii. Membrii Bisericii erau torturați și omorâți pentru credința lor. Unul câte unul, apostolii au fost uciși sau luați în alt mod de pe pământ. Din cauza ticăloșiei și apostaziei, autoritatea apostolică și cheile preoției au fost luate de pe pământ. Organizarea pe care Isus Hristos o stabilise nu mai exista iar rezultatul a fost o stare de confuzie. Din ce în ce mai multe erori s-au strecurat în doctrina Bisericii și, în scurt timp, Biserica a fost complet distrusă. Perioada de timp în care adevărata Biserică n-a mai fost pe pământ se numește marea apostazie.

În scurt timp, credința păgână a dominat gândurile așa-numiților creștini. Împăratul roman a adoptat acest fals creștinism ca religie de stat. Această biserică era foarte diferită de cea pe care o organizase Isus. Ea propovăduia că Dumnezeu era o ființă fără formă sau substanță.

Acești oameni au pierdut înțelegerea dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Ei nu știau că noi suntem copiii Săi. Ei nu înțelegeau scopul vieții. Multe din rânduielei au fost schimbate, deoarece preoția și revelația nu mai erau pe pământ.

Împăratul a ales proprii săi conducători și, uneori, le-a dat aceleași titluri folosite de conducătorii preoției în adevărata Biserică a lui Hristos. Nu existau apostoli sau alți conducători ai preoției cu putere de la Dumnezeu și nu erau daruri spirituale. Profetul Isaia a prevestit această situație, profetind: „Țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic!” (Isaia 24:5). Nu mai era Biserica lui Isus Hristos, era biserică oamenilor. Chiar și numele fusese schimbat. Apostazia a avut loc și pe meleagurile americane (vezi 4 Nefi).

O restaurare prevestită

- Ce profeții din Vechiul și Noul Testament au prezis restaurarea?

Dumnezeu a prevestit apostazia și a pregătit restaurarea Evangheliei. Apostolul Petru a vorbit despre acest lucru iudeilor: „Și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Faptele apostolilor 3:20–21).

Ioan, autorul Apocalipsei, prevestise, de asemenea, timpul în care Evanghelia avea să fie restaurată. El a spus: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6).

- De ce a fost necesară restaurarea?
- Gândiți-vă la binecuvântările pe care le aveți pentru că Biserica lui Isus Hristos a fost restaurată pe pământ.

Scripturi suplimentare

- Efeseni 2:19 (membri numiți sfinți)
- 1 Corinteni 12:12–31 (Biserica asemănată cu un trup)
- Luca 10:1; Faptele apostolilor 14:23; Tit 1:7; 1 Timotei 2:7 (identificarea oficianților Bisericii)
- Ioan 8:26–29 (Tatăl Îl îndrumă pe Isus)
- Luca 9:1; Iacov 1:17; 5:14–15 (daruri spirituale)
- Mosia 27:13 (apostazia este rezultatul păcătuirii)
- 2 Petru 2:1; Matei 24:9–12; Ioan 16:1–3; Amos 8:11; 2 Tesaloniceni 2:3–4 (apostazia prevestită)
- Daniel 2:44–45; Matei 24:14; Faptele apostolilor 3:19–21; Mica 4:1; Isaia 2:2–4 (restaurarea prevestită)

Biserica lui Isus Hristos astăzi

Capitolul 17

Biserica lui Isus Hristos a fost luată de pe pământ

- De ce a fost Biserica lui Isus Hristos luată de pe pământ la scurt timp după moartea și învierea Salvatorului?

Când Isus a trăit pe pământ, El a întemeiat Biserica Sa, singura Biserică adevărată. El a organizat Biserica pentru ca adevărurile Evangheliei să poată fi propovăduite tuturor oamenilor și pentru ca rânduielile Evangheliei să poată fi administrate corect, cu autoritate. Prin această organizare, Hristos a putut să aducă omenirii binecuvântările salvării.

După ce Salvatorul S-a înălțat la cer, oamenii au schimbat rânduielile și doctrinele pe care El și apostolii Săi le stabiliseră. Din cauza apostaziei, nu exista revelație directă de la Dumnezeu. Biserica adevărată nu mai era pe pământ. Oamenii organizau diferite biserici care pretindeau că sunt adevărate, dar care propovăduiau doctrine contradictorii. Era multă confuzie și ceartă în privința religiei. Domnul prevăzuse această stare de apostazie, spunând că va fi „foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor... umbla... ca să caute cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi” (Amos 8:11-12).

- Cum îi afectează pe oameni foametea despre care se vorbește în Amos 8:11-12?

Domnul a promis că va restaura adevărata Sa Biserică

- Care au fost unele dintre condițiile existente în lume care au pregătit calea pentru restaurarea Evangheliei?
-

Salvatorul a promis că va restaura Biserica Sa în zilele din urmă. El a spus: „Voi lovi iarăși pe poporul acesta cu semne și minuni din ce în ce mai minunate” (Isaia 29:14).

Timp de mulți ani, oamenii au trăit în întuneric spiritual. La aproape 1.700 de ani după Hristos, oamenii deveniseră din ce în ce mai interesați să cunoască adevărul despre Dumnezeu și religie. Unii dintre ei puteau vedea că Evanghelia pe care a propovăduit-o Isus nu mai era pe pământ. Unii au recunoscut că nu mai era nicio revelație și nicio autoritate adevărată și că Biserica pe care Isus a organizat-o nu mai exista pe pământ. Sosise timpul ca Biserica lui Isus Hristos să fie restaurată pe pământ.

- În ce fel este o „minune” restaurarea plenitudinii Evangheliei?

Revelații noi de la Dumnezeu

- Ce a învățat Joseph Smith despre Dumnezeu când a primit Prima Viziune?

În primăvara anului 1820, a avut loc unul dintre cele mai importante evenimente din istoria lumii. Venise timpul pentru minunile din ce în ce mai minunate despre care vorbise Domnul. Fiind tânăr băiat, Joseph Smith a dorit să știe care dintre toate bisericile era Biserica adevărată a lui Isus Hristos. El s-a dus în pădurea din apropierea casei lui și s-a rugat Tatălui său Ceresc cu umilință și cu înflăcărare, întrebând cărei biserică trebuie să i se alăture. În acea dimineață, un lucru miraculos s-a petrecut. Tatăl Ceresc și Isus Hristos i S-au arătat lui Joseph Smith. Salvatorul i-a spus să nu se alăture niciunei biserică, deoarece Biserica adevărată nu mai era pe pământ. De asemenea, El a spus că învățăturile bisericilor existente erau „lucruri abominabile în ochii Lui” (Joseph Smith—Istorie 1:19; vezi, de asemenea, versetele 7–18, 20). Începând cu acest eveniment, au existat, din nou, revelații directe din cer. Domnul alesese un nou profet. De atunci, cerurile n-au mai fost închise. Revelațiile continuă până în această zi prin fiecare dintre profeții Săi aleși. Joseph a fost acela care a ajutat la restaurarea adevăratei Evanghelii a lui Isus Hristos.

- De ce a fost Prima Viziune unul dintre cele mai importante evenimente din istoria lumii?

Autoritatea de la Dumnezeu a fost restaurată

- De ce a fost necesară restaurarea Preoției aaronice și a Preoției lui Melhisedec?

Restaurându-se Evanghelia, Dumnezeu a dat din nou preoția bărbaților. În anul 1829, Ioan Botezătorul a venit pentru a conferi Preoția aaronică lui Joseph Smith și Oliver Cowdery (vezi D&L 13; 27:8). După aceea, Petru, Iacov și Ioan, președinția Bisericii din timpurile străvechi, au venit și au dat lui Joseph și Oliver Preoția lui Melhisedec și cheile împărăției lui Dumnezeu (vezi D&L 27:12–13). Mai târziu, chei suplimentare ale preoției au fost restaurate de către mesageri cerești, cum ar fi Moise, Elias și Ilie (vezi D&L 110:11–16). Prin restaurare, preoția a fost readusă pe pământ. Cei care dețin această preoție în ziua de azi au autoritatea de a înfăptui rânduieli, cum ar fi botezul. De asemenea, ei au autoritatea de a conduce împărăția Domnului pe pământ.

Biserica lui Hristos a fost organizată din nou

- Ce evenimente au dus la organizarea Bisericii pe pământ, din nou?

În ziua de 6 aprilie 1830, Salvatorul a îndrumat, din nou, organizarea Bisericii Sale pe pământ (vezi D&L 20:1). Biserica Sa este numită Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă (vezi D&L 115:4). Hristos este conducătorul Bisericii Sale astăzi, la fel cum a fost și în timpurile străvechi. Domnul a spus că aceasta este „singura Biserică adevărată și vie de pe toată fața pământului, și de care, Eu, Domnul, sunt foarte mulțumit” (D&L 1:30).

Joseph Smith a fost susținut ca profet și ca „primul vârstnic” al Bisericii (vezi D&L 20:2–4). Mai târziu, a fost organizată Prima Președinție și el a fost susținut ca președinte. La început, când s-a organizat Biserica, a fost stabilită numai structura de bază. Organizarea ei avea să continue pe măsură ce Biserica creștea.

Biserica a fost organizată cu aceleași oficii care au existat și în Biserica străveche. Acea organizare cuprindea apostoli, profeți, cei șaptezeci, evangheliști (patriarhi), preoți (oficianți care prezidau), înalți

---

Pentru învățători Depunerea mărturiei invită Spiritul. În timpul lecției, depuneți-vă mărturia despre restaurare și oferiți și altora prilejul să facă acest lucru.

preoți, vârstnici, episcopi, învățători și diaconi. Aceleași oficii există în Biserica Sa și astăzi (vezi Articolele de credință 1:6).

Un profet, care acționează sub îndrumarea Domnului, conduce Biserica. Acest profet este, de asemenea, președintele Bisericii. El deține toată autoritatea necesară pentru a conduce lucrarea Domnului pe pământ (vezi D&L 107:65, 91). Doi consilieri îl ajută pe președinte. Doisprezece apostoli, care sunt martori speciali ai numelui lui Isus Hristos, propovăduiesc Evanghelia și se ocupă de treburile Bisericii în toate colțurile lumii. Alți oficanți generali ai Bisericii cu însărcinări speciale, incluzând membrii Episcopatului care prezidează și pe cei din Cvorumurile celor Șaptezeci, slujesc sub îndrumarea Primei Președinții și a Celor Doisprezece.

Oficiile preoției sunt: apostoli, cei șaptezeci, patriarhi, înalți preoți, episcopi, vârstnici, preoți, învățători și diaconi. Acestea sunt aceleși oficii care au existat în Biserica întâi organizată.

Biserica a crescut mult mai mult față de cum era în zilele lui Isus. Pe măsură ce creștea, Domnul a revelat unități suplimentare de organizare în cadrul Bisericii. Când Biserica este organizată în întregime într-o zonă, ea are diviziuni locale denumite țărushi. Fiecare țărush este prezidat de un președinte de țărush și de cei doi consilieri ai săi. Țărushul are 12 înalți consilieri care ajută la realizarea lucrării Domnului în țărush. Cvorumurile Preoției lui Melhisedec sunt organizate în cadrul țărushului sub îndrumarea președintelui de țărush (vezi capitolul 14 din această carte). Fiecare țărush este împărțit în unități mai mici denumite episcopii. Fiecare episcopie este prezidată de un episcop și de cei doi consilieri ai săi.

În zonele lumii în care Biserica este în curs de dezvoltare, există districte care sunt asemănătoare țărushilor. Districtele sunt împărțite în unități mai mici numite ramuri, care sunt asemănătoare episcopiilor.

Adevăruri importante au fost restaurate

- Ce adevăruri importante au fost readuse prin restaurarea Bisericii?

Astăzi în Biserică, se propovăduiesc aceleași principii și se înfăptuiesc aceleași rânduieli care erau înfăptuite în zilele lui Isus. Primele

---

principii și rânduieli ale Evangheliei sunt credința în Domnul Isus Hristos, pocăința, botezul prin scufundare și așezarea mâinilor pentru darul Duhului Sfânt (vezi Articolele de credință 1:4). Aceste adevăruri prețioase au fost readuse în plenitudinea lor când Biserica a fost restaurată.

Prin darul și puterea lui Dumnezeu, Joseph Smith a tradus Cartea lui Mormon, care conține adevărurile clare și prețioase ale Evangheliei. Multe alte revelații au urmat și au fost consemnate ca scripturi în Doctrină și Legăminte și în Perla de mare preț (vezi capitolul 10 din această carte).

Alte adevăruri importante, pe care le-a restaurat Domnul, sunt următoarele:

1. Tatăl nostru Ceresc este o ființă reală, cu un trup fizic perfect, din carne și oase și tot așa este și Isus Hristos. Duhul Sfânt este o ființă de spirit;
  2. noi am existat în viața premuritoare fiind copii de spirit ai lui Dumnezeu;
  3. preoția este necesară pentru administrarea rânduielilor Evangheliei;
  4. noi vom fi pedepsiți pentru propriile păcate și nu pentru păcatul lui Adam;
  5. copiii nu au nevoie să fie botezați înainte de vârsta la care sunt responsabili (vârsta de opt ani);
  6. există trei împărății de glorie în ceruri și, prin slava Domnului Isus Hristos, oamenii vor fi răsplătiți după faptele lor de pe pământ și după dorințele inimilor lor;
  7. relațiile de familie pot fi veșnice prin puterea de pecetluire a preoției;
  8. rânduielile și legămintele sunt necesare pentru salvare și sunt disponibile atât pentru cei vii, cât și pentru cei morți.
- Cum v-au influențat aceste adevăruri pe dumneavoastră și pe ceilalți?

Biserica lui Isus Hristos nu va fi distrusă niciodată

- Care este misiunea Bisericii?

De la restaurarea ei, în anul 1830, numărul membrilor Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă a crescut mult. Sunt membri în aproape fiecare țară din lume. Biserica va continua să crească. Așa cum a spus Hristos: „Această Evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, pentru a fi o mărturie pentru toate națiunile” (Joseph Smith—Matei 1:31). Biserica nu va mai fi niciodată luată de pe pământ. Misiunea ei este de a duce adevărul fiecărei persoane. Cu mii de ani în urmă, Domnul a spus că El va „ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor... și ea însăși va dăinui veșnic” (Daniel 2:44).

- Cum ați ajutat la lucrarea împărăției lui Dumnezeu? Ce puteți face pentru a continua această lucrare?

Scripturi suplimentare

- Faptele apostolilor 3:19–21; Apocalipsa 14:6; Daniel 2:44–45; Isaia 2:2–4; 2 Nefi 3:6–15 (restaurarea prevestită)
- D&L 110; 128:19–21; 133:36–39, 57–58 (restaurarea Evangheliei)
- Efeseni 2:20 (Isus Hristos este piatra din capului unghiului a Bisericii)
- D&L 20:38–67 (îndatoririle oficianților Bisericii)
- Matei 24:14 (Evanghelia trebuie predicată tuturor națiunilor)

Credința în Isus Hristos

Capitolul 18

Ce este credința?

Credința în Domnul Isus Hristos este primul principiu al Evangheliei. Este un dar spiritual și este necesară pentru salvarea noastră. Regele Beniamin a declarat: „Salvarea nu vine la nimeni, decât prin pocăință și credință în Domnul Isus Hristos” (Mosia 3:12).

Credința este „[speranța] în lucruri care nu se văd, care sunt adevărate” (Alma 32:21; vezi, de asemenea, Evrei 11:1). Credința este un principiu al acțiunii și forța care ne motivează în activitățile de zi cu zi.

Oare am studia și am învăța dacă nu am crede că putem obține înțelepciune și cunoaștere? Oare am mai munci în fiecare zi dacă nu am spera că prin aceasta putem realiza ceva? Oare un agricultor ar mai semăna dacă nu s-ar aștepta să strângă recolta? În fiecare zi, acționăm pentru a realiza lucruri în care sperăm atunci când nu putem vedea rezultatul final. Aceasta este credința (vezi Evrei 11:3).

Multe povestiri din scripturi ne relatează despre lucruri mărețe care au fost realizate prin credință.

Prin credință Noe a construit o arcă și și-a salvat familia de la potop (vezi Evrei 11:7). Moise a despărțit apele Mării Roșii (vezi Evrei 11:29). Ilie a chemat foc din cer (vezi 1 Împărați 18:17–40). Nefi a cerut o foamete (vezi Helaman 11:3–5). Tot el l-a rugat pe Domnul ca foametea să înceteze (vezi Helaman 11:9–17). Mările

---

Pentru învățători Acest capitol cuprinde patru secțiuni. Fiecare secțiune cuprinde o întrebare despre credință. Puteți folosi aceste întrebări ca pe un ghid pentru lecția dumneavoastră. Dacă aranjamentul din clasă permite formarea de mici grupuri care să discute, împărțiți membrii clasei în grupuri de câte patru persoane. Rugați fiecare grup să împartă secțiunile acestui capitol între ei. Apoi, invitați fiecare persoană să facă următoarele cu secțiunea ce i-a fost repartizată: (1) să o citească; (2) să găsească scripturile care o ajută să răspundă la întrebarea din titlul secțiunii; (3) să se gândească la experiențe personale legate de tema secțiunii; (4) să împărtășească gânduri despre această secțiune cu alți membri ai grupului.

au fost potolite, s-au primit viziuni, rugăciunile au primit răspuns, toate prin puterea credinței.

Atunci când studiem scripturile cu atenție, aflăm despre credință că ea este o convingere puternică despre adevăr primită în sufletele noastre, care ne motivează să facem bine. Acest lucru ne face să ne întrebăm: În cine trebuie să avem credință?

- Gândiți-vă la activitățile dumneavoastră de fiecare zi. Care sunt lucrurile pentru a căror realizare acționați în fiecare zi dar al căror rezultat final nu-l puteți vedea? În ce fel vă îndeamnă credința să acționați?

De ce trebuie să avem credință în Isus Hristos?

Credința noastră trebuie să se concentreze asupra Domnului Isus Hristos.

A avea credință în Isus Hristos înseamnă să avem o încredere atât de mare în El, încât să ne supunem la tot ceea ce ne poruncește El. Atunci când avem credință în Isus Hristos, devenind ucenicii Săi supuși, Tatăl Ceresc ne va ierta păcatele și ne va pregăti să ne întoarcem la El.

Apostolul Petru a spus că „nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4:12; vezi, de asemenea, Mosia 3:17). Iacov ne-a învățat că oamenii trebuie să aibă o „credință desăvârșită în Cel Sfânt al lui Israel [Isus Hristos], căci altfel ei nu vor putea fi salvați în Împărăția lui Dumnezeu” (2 Nefi 9:23). Prin credința în Salvator și prin pocăință, noi facem ca ispășirea Sa să fie pe deplin utilă în viețile noastre. Prin credință putem, de asemenea, primi tăria de a rezista ispitelor (vezi Alma 37:33).

Nu putem avea credință în Isus Hristos fără a avea, de asemenea, credință în Tatăl nostru Ceresc. Dacă avem credință în Ei, vom avea, de asemenea, credința că Duhul Sfânt, trimis de Ei, ne va învăța întregul adevăr și ne va aduce alinare.

- Cum poate credința în Isus Hristos să ne influențeze în îndeplinirea chemărilor noastre în Biserică, în relațiile de familie sau

la locul de muncă? Cum ne influențează credința în Isus Hristos speranța în viața veșnică?

Cum ne putem întări credința în Isus Hristos?

Cunoscând multele binecuvântări care vin prin exercitarea credinței în Isus Hristos, noi trebuie să căutăm să ne întărim credința în El. Salvatorul a spus: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar... nimic nu v-ar fi cu neputință” (Matei 17:20). Sămânța de muștar este foarte mică, dar din ea crește un pom de dimensiuni mari.

Cum ne putem întări credința? În același fel în care ne sporim sau ne dezvoltăm oricare altă însușire. Cum ne putem dezvolta îndemânarea de a ciopli în lemn, de a țese, de a picta, de a găti, de a lucra în lut sau de a cânta la un instrument muzical? Studiem, exersăm și perseverăm. Făcând aceasta, ne perfecționăm. La fel este și cu credința. Dacă dorim să ne întărim credința în Isus Hristos, trebuie să ne perfecționăm în această direcție. Profetul Alma a comparat cuvântul lui Dumnezeu cu o sămânță care trebuie hrănită cu credință:

„Dar iată, dacă vă veți trezi și vă veți deștepta aptitudinile, chiar pentru a pune la încercare cuvintele mele și dacă dovediți un pic de credință, da, chiar dacă nu faceți nimic mai mult decât să doriți să credeți, lăsați această dorință să lucreze în voi, chiar până când credeți într-un fel în care puteți face loc pentru o parte din cuvintele mele.

Acum, noi vom asemena cuvântul cu o sămânță. Acum, dacă voi faceți loc ca o sămânță să fie plantată în inima voastră, iată, dacă aceasta este o sămânță adevărată sau o sămânță bună, dacă voi nu o aruncați afară prin necredința voastră și dacă nu vă împotriviți Spiritului Domnului, iată, ea va începe să crească înăuntrul piepturilor voastre; și atunci când voi simțiți aceste mișcări de creștere, voi veți începe să ziceți în sinea voastră – Aceasta trebuie să fie o sămânță bună sau cuvântul este bun, căci el începe să-mi lărgască sufletul; da, începe să-mi lumineze înțelegerea ...

Acum iată, nu ar mări aceasta credința voastră?” (Alma 32:27–29).

Astfel, putem să ne întărim credința în Dumnezeu, acționând conform *dorinței* noastre de a avea credință în El.

De asemenea, putem să ne întărim credința rugându-ne Tatălui Ceresc în legătură cu speranțele, dorințele și nevoile noastre (vezi Alma 34:17–26). Dar nu trebuie să presupunem că tot ceea ce trebuie să facem este să cerem. În scripturi ni se spune: „Credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2:17). Următoarea povestire se referă la un om a cărui credință a fost arătată prin faptele sale.

Acest om dorea să studieze scripturile, dar nu știa să citească. El s-a rugat Tatălui Ceresc să-l ajute să învețe să citească. La un moment dat, un învățător a venit în satul lui, iar omul l-a rugat pe învățător să-l ajute. A învățat alfabetul. A studiat sunetele și a învățat cum să alătore literele pentru a forma cuvinte. În scurt timp, ajunsese să poată citi cuvinte simple. Cu cât exersa mai mult, cu atât învăța mai mult. El l-a mulțumit Domnului pentru că i-a trimis învățătorul și pentru că l-a ajutat să învețe să citească. Acest om și-a mărit credința, sentimentul de umilință și cunoaștere în așa măsură încât a slujit în calitate de președinte de ramură în Biserică.

Președintele Spencer W. Kimball a explicat: „Trebuie să existe fapte făcute cu credință. Cât de nesăbuit ar fi să-i cerem Domnului să ne *dea* cunoaștere, dar cât de înțelept ar fi să-i cerem Domnului să ne ajute să dobândim cunoaștere, să studiem în mod constructiv, să gândim clar și să putem reține lucrurile pe care le-am învățat” (*Faith Precedes the Miracle*, [1972], p. 205; litere cursive în original).

Credința înseamnă să facem tot ce ne stă în putință pentru a îndeplini lucrurile pe care le sperăm și pentru care ne rugăm. Președintele Kimball a spus: „Cu credință plantăm sămânța și, în scurt timp, vedem miracolul înfloririi. Adesea, oamenii au înțeles greșit acest proces și l-au inversat”. El a continuat explicând că mulți dintre noi doresc să aibă sănătate și putere fără să respecte legile sănătății. Dorim să avem prosperitate fără a ne plăti zeciuiala. Dorim să fim aproape de Domnul, dar nu dorim să postim și să ne rugăm. Dorim să avem ploaie la vremea potrivită și să avem pace în țară fără să respectăm ziua de sabat ca pe o zi sfântă și fără să ținem celelalte

porunci ale Domnului (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 142).

O modalitate importantă de a ne întări credința este de a asculta și de a studia cuvântul Domnului. Noi auzim cuvântul Domnului la adunările noastre din Biserică. Putem studia cuvântul Său în scripturi. „Și, cum nu au toți credință, căutați cu sârguință și învățați-vă unul pe altul cuvinte de înțelepciune; da, căutați cuvintele de înțelepciune în cele mai bune cărți; căutați să învățați, chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință” (D&L 88:118).

- Ce legătură vedeți între credința noastră și faptele noastre?

Care sunt câteva dintre binecuvântările care vin datorită credinței?

Prin darul credinței sunt îndeplinite miracole, apar îngeri, sunt date alte daruri ale Spiritului, rugăciunile primesc răspuns, iar oamenii devin fiii lui Dumnezeu (vezi Moroni 7:25–26, 36–37).

„Atunci când vine credința, ea aduce... apostoli, profeți, evangheliști, pastori, învățători, daruri, înțelepciune, cunoaștere, miracole, vindecări, darul învățării limbilor, interpretarea limbilor etc. Toate acestea apar atunci când credința apare pe pământ și dispar când ea dispăre de pe pământ; căci acestea sunt efectele credinței... Iar cel care o are va dobândi prin ea toată cunoașterea și înțelepciunea necesare, până va ajunge să-I cunoască pe Dumnezeu și pe Domnul Isus Hristos, pe care El L-a trimis – iar a-I cunoaște pe Ei înseamnă viață veșnică” (*Lectures on Faith* [1985], p. 83).

- În ce povestiri din scripturi se relatează despre oameni care au devenit mai puternici pentru că au avut credință în Isus Hristos? Cum ați văzut acest lucru împlându-se în viața dumneavoastră?

Scripturi suplimentare

- Evrei 11; Alma 32 (atributele credinței sunt explicate)
- Exodul 14:19–22 (despărțirea apelor Mării Roșii)
- Genesa 6–8 (Noe și potopul)

- Matei 8:5–33 (vindecarea celor bolnavi, potolirea furtunii, miracole ale credinței)
- Marcu 5:25–34 (vindecarea prin credință)
- Romani 10:17 (credința vine în urma auzirii cuvântului lui Dumnezeu)

Pocăința

Capitolul 19

Noi, toți, trebuie să ne pocăim

- Ce este păcatul? Ce efecte au păcatele noastre asupra noastră?

Credința în Isus Hristos duce la pocăință. În lume, nevoia de pocăință a existat din vremea lui Adam până în ziua de azi. Domnul l-a învățat pe Adam: „De aceea, învață-i pe copiii tăi că toți oamenii, de pretutindeni, trebuie să se pocăiască sau ei nu vor putea, în niciun un mod, să moștenească împărăția lui Dumnezeu, pentru că niciun lucru care nu este curat nu poate locui acolo sau nu poate locui în prezența Sa” (Moise 6:57).

Noi am venit pe pământ cu scopul de a crește și de a progresa. Acesta este un proces care durează toată viața. În acest timp, noi, toți, păcătuim (vezi Romani 3:23). Noi, toți, avem nevoie să ne pocăim. Uneori, păcătuim din cauza ignoranței, alteori, din cauza slăbiciunilor noastre și, în alte ocazii, din cauza nesupunerii voite. În Biblie citim că „pe pământ nu este niciun om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască” (Eclesiastul 7:20) și că „dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8).

Ce este păcatul? Iacov a spus: „Cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat” (Iacov 4:17). Ioan a descris păcatul ca fiind „orice nelegiuire” (1 Ioan 5:17) și „fărădelege” (1 Ioan 3:4).

Din această cauză Domnul a spus: „Toți oamenii, de pretutindeni, trebuie să se pocăiască” (Moise 6:57). În afara lui Isus Hristos, care a avut o viață perfectă, fiecare om care a trăit pe pământ a păcătuit. Tatăl nostru Ceresc, în marea Sa dragoste, ne-a oferit această ocazie de a ne pocăi de păcatele noastre.

Să ne eliberăm de păcatele noastre prin pocăință

- Ce este pocăința?

Pocăința este calea ce ni s-a dat pentru a ne elibera de păcatele noastre și pentru a primi iertare pentru aceste păcate. Păcatele încetinesc progresul nostru spiritual și îl pot chiar opri. Pocăința ne dă posibilitatea să creștem și să ne dezvoltăm din nou spiritual.

Privilegiul pocăinței este posibil datorită ispășirii lui Isus Hristos. Într-un fel pe care nu-l înțelegem pe deplin, Isus a plătit pentru păcatele noastre. Președintele Joseph Fielding Smith a spus:

„Eu am îndurat durere, voi ați îndurat durere, iar aceasta a fost uneori foarte intensă; dar eu nu pot înțelege durerea... care să facă sângele să iasă la suprafața corpului precum sudoarea. A fost ceva teribil, ceva cumplit ...

Nu a existat *niciun om născut în această lume care ar fi putut purta greutatea poverii așezate asupra Fiului lui Dumnezeu, atunci când El purta păcatele mele și ale dumneavoastră* și făcea posibil ca noi să scăpăm de păcatele noastre” (*Doctrines of Salvation*, selecție realizată de Bruce R. McConkie, 3 vol. [1954–1956], 1:130–131; italice în original).

Pocăința necesită uneori un mare curaj, multă tărie, multe lacrimi, rugăciuni neîncetate și eforturi neobosite pentru a trăi potrivit poruncilor Domnului.

Principiile pocăinței

- Care sunt principiile pocăinței?

Președintele Spencer W. Kimball a declarat: „Nu există o *cale privilegiată către pocăință*, nu există o cale privilegiată către iertare. Fiecare om trebuie să urmeze același curs, fie că este bogat sau sărac, educat sau needucat, înalt sau scund, prinț sau cerșetor, rege sau om obișnuit” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 38; italice în original).

Pentru învățători Întocmirea unei liste poate atrage interesul cursanților și îi poate ajuta să-și concentreze atenția. Pe măsură ce discutați despre principiile pocăinței cu membrii clasei sau ai familiei, puteți ruga pe unul dintre ei să scrie principiile pe tablă sau pe o foaie mare de hârtie.

Trebuie să ne recunoaștem păcatele

Pentru a ne pocăi, trebuie să admitem față de noi înșine că am păcătuțit. Dacă nu recunoaștem aceasta, nu ne putem pocăi.

Alma l-a sfătuit pe fiul său, Corianton, care fusese necredincios în chemarea sa de misionar și care comisese păcate grave: „Să lași... păcatele tale să te tulbure, cu acea tulburare care te va coborî pe tine către pocăință... Nu te apuca să te scuzi pe tine însuși nici câtuși de puțin” (Alma 42:29–30). Scripturile ne sfătuiesc să nu justificăm practicile noastre păcătoase (vezi Luca 16:15–16).

Nu putem ascunde nicio faptă din viețile noastre de noi sau de Domnul.

Trebuie să ne pară rău pentru păcatele noastre

Pe lângă faptul că ne recunoaștem păcatele, trebuie să ne pară sincer rău pentru ceea ce am făcut. Trebuie să simțim că păcatele noastre sunt cumplite. Trebuie să avem dorința de a ne scăpa de povara lor și de a renunța la ele. Scripturile ne spun: „Toți cei care se umilesc înaintea lui Dumnezeu și doresc să fie botezați, și vin cu inima frântă și cu spiritul smerit, și... într-adevăr s-au pocăit de toate păcatele,... vor fi primiți prin botez în Biserica Lui” (D&L 20:37).

- Studiați 2 Corinteni 7:9–10 și Mormon 2:10–14. Care este diferența dintre „întristarea” după voia lui Dumnezeu” și exprimarea regretelor?

Trebuie să ne abandonăm păcatele

Părerea noastră de rău sinceră ne duce spre abandonarea păcatelor (oprirea de la păcatele) noastre. Dacă am furat ceva, nu vom mai fura. Dacă am mințit, nu vom mai minți. Dacă am comis adulter, vom înceta. Domnul i-a revelat profetului Joseph Smith: „În acest mod veți cunoaște dacă un om se pocăiește de păcatele lui – iată, el le va mărturisi și le va abandona” (D&L 58:43).

Trebuie să mărturisim păcatele noastre

Mărturisirea păcatelor noastre este foarte importantă. Domnul ne-a poruncit să ne mărturisim păcatele. Mărturisirea ridică o povară grea de pe umerii celui care a păcătuit. Domnul a promis: „Eu, Domnul, iert păcatele și sunt milostiv față de cei care mărturisesc păcatele lor cu inima umilă” (D&L 61:2).

Trebuie să mărturisim Domnului toate păcatele noastre. În plus, trebuie să mărturisim autorității potrivite a preoției toate păcatele grave – cum ar fi adulterul, păcatul trupesc, relațiile homosexuale, abuzul comis împotriva soției sau copiilor și vânzarea sau folosirea drogurilor ilegale – care ar putea să ne afecteze condiția de membri ai Bisericii. Dacă am păcătuit împotriva unei alte persoane, trebuie să mărturisim aceasta persoanei pe care am lezat-o. Unele dintre păcatele mai puțin grave ne implică numai pe noi și pe Domnul. Acestea pot fi mărturisite numai Domnului.

Trebuie să ne reparăm greșeala

O parte a pocăinței constă în repararea greșelii. Aceasta înseamnă să îndreptăm, în măsură cât mai mare cu putință, orice rău am fi provocat. De exemplu, un hoț trebuie să dea înapoi ceea ce a furat. Un mincinos trebuie să facă adevărul cunoscut. Un bârfitor care a defăimat caracterul unei persoane trebuie să facă eforturi pentru a restabili bunul renume al persoanei vătămate. Dacă facem aceste lucruri, Dumnezeu nu va pomeni de păcatele noastre când vom fi judecați (vezi Ezechiel 33:15–16).

Trebuie să îi iertăm pe alții

O parte vitală a pocăinței este iertarea acelor care au păcătuit împotriva noastră. Domnul nu ne va ierta dacă inimile noastre nu sunt pe deplin curățate de toata ura, amărăciunea și resentimentele față de alți oameni (vezi 3 Nefi 13:14–15). „De aceea, Eu vă spun vouă că trebuie să iertați unul altuia; pentru că acela care nu iartă fratelui său greșelile lui este condamnat înainte Domnului; pentru că rămâne în el păcatul mai mare” (D&L 64:9).

Trebuie să ținem poruncile lui Dumnezeu

Pentru ca pocăința noastră să fie deplină, trebuie să ținem poruncile Domnului (vezi D&L 1:32). Nu ne pocăim cu adevărat dacă nu ne plătim zeciuielele, dacă nu ținem sfântă ziua de sabbat și dacă nu ne supunem Cuvântului de înțelepciune. Nu ne pocăim dacă nu susținem autoritățile Bisericii și dacă nu-L iubim de Domnul și pe semenii noștri. Dacă nu ne rugăm și suntem răi cu alți oameni, atunci, cu siguranță, nu ne pocăim. Când ne pocăim, viețile noastre se schimbă.

Președintele Kimball a spus: „Întâi, persoana se pocăiește. După ce a câștigat acest teren, ea trebuie să trăiască potrivit poruncilor Domnului pentru a păstra teritoriul capturat. Acest lucru este necesar pentru a-și asigura iertarea completă” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, p. 43).

- În ce mod se deosebesc învățăturile din această secțiune de falsă idee că pocăința înseamnă realizarea unor simpli pași sau a unor acțiuni obișnuite?

Cum ne ajută pocăința

- În ce moduri ne poate ajuta pocăința?

Atunci când ne pocăim, ispășirea lui Isus Hristos are efect deplin în viețile noastre, iar Domnul ne iartă păcatele. Suntem eliberați de lanțurile păcatelor noastre și găsim bucurie.

Alma a relatat experiența pocăinței de trecutul său plin de păcate: „Sufletul meu a fost sfâșiat [tulburat] în cel mai înalt grad și torturat pentru toate păcatele mele.

Da, mi-am adus aminte de toate păcatele și nedreptățile mele pentru care am fost chinuit cu durerile iadului; da, eu am văzut că m-am răzvrătit împotriva Dumnezeului meu și că nu l-am ținut poruncile Lui sfinte...

Atât de mari au fost nedreptățile mele, încât numai simplul gând al venirii în prezența Dumnezeului meu mi-a sfâșiat sufletul cu o groază de negrăit...

Și s-a întâmplat că... în timp ce eram chinuit de aducerea aminte a păcatelor mele cele multe, iată, de asemenea, mi-am amintit că am auzit profeția tatălui meu... în legătura cu venirea unui Isus Hristos, un Fiu al lui Dumnezeu, ca să ispășească pentru păcatele lumii.

Acum, în timp ce mintea mea prinsese acest gând, am implorat în inima mea: O, Isuse, Tu, Fiu al lui Dumnezeu, ai milă de mine ...

Și acum, iată, atunci când mă gândeam la aceasta, nu am mai putut să-mi amintesc de durerile mele ...

Și o, ce bucurie și ce minunată lumină am văzut eu; da, sufletul meu s-a umplut de o bucurie tot atât de mare cât fusese durerea mea!

... Nu poate să existe nimic la fel de minunat și de dulce ca bucuria mea (Alma 36:12–14, 17–21).

- În ce mod pocăința și iertarea i-au adus bucurie lui Alma?

Pericolele amânării pocăinței noastre

- Care sunt unele dintre consecințele posibile ale amânării pocăinței noastre?

Profeții au declarat că „această viață este pentru oameni timpul în care să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu” (Alma 34:32). Trebuie să ne pocăim acum, în fiecare zi. Când ne trezim dimineața, trebuie să ne cercetăm propria persoană pentru a vedea dacă Spiritul lui Dumnezeu este cu noi. Seara, înainte de culcare, trebuie să rememorăm faptele și cuvintele noastre din timpul zilei și să-I cerem Domnului să ne arate lucrurile pentru care trebuie să ne pocăim. Prin pocăința de zi cu zi și prin iertarea păcatelor noastre de către Domnul, vom trăi experiența zilnică a evoluției către desăvârșire. Ca și în cazul lui Alma, fericirea și bucuria noastră pot fi dulci și minunate.

Scripturi suplimentare

- Matei 9:10–13; Luca 13:3; Ezechiel 18:30 (te pocăiești sau pieri)
- Alma 7:21 (niciun lucru necurat nu poate fi primit în prezența lui Dumnezeu)
- 2 Corinteni 7:9–10 (înrîstarea după voia lui Dumnezeu)
- Mosia 4:10–12 (pașii către pocăință)
- Isaia 1:18; Mosia 26:28–32 (pocăința aduce iertare)
- D&L 58:42 (Domnul nu-și mai aduce aminte de păcate)
- 2 Nefi 9:23 (pocăința este necesară pentru salvare)
- 2 Nefi 2:21 (pocăiește-te cât timp ai trup)
- D&L 19:15–20 (Domnul ne-a poruncit să ne pocăim pentru a nu suferi așa cum a suferit El)

Botezul

Capitolul 20

Porunca de a fi botezat

- De ce este necesar să fim botezați?

Astăzi, ca și în zilele lui Isus, există anumite principii și rânduiele ale Evangheliei pe care trebuie să le învățăm și cărora trebuie să ne supunem. Un principiu al Evangheliei este o credință sau o învățătură adevărată. O rânduială este un ritual sau o ceremonie. Primele două principii ale Evangheliei sunt credința în Domnul Isus Hristos și pocăința. Botezul este prima rânduială a Evangheliei. Una din învățăturile pe care Domnul le-a dat-o apostolilor Săi a fost: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19–20).

Noi trebuie să fim botezați pentru iertarea păcatelor noastre

Atunci când ne punem credința în Isus Hristos, ne pocăim și suntem botezați, păcatele noastre sunt iertate prin ispășirea lui Isus Hristos.

Din scripturi, aflăm că Ioan Botezătorul „boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței spre iertarea păcatelor” (Marcu 1:4). Apostolul Petru ne-a învățat: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre” (Faptele apostolilor 2:38). După ce Pavel s-a convertit, Anania i-a spus: „Scoală-te, primește botezul, și fii spălat de păcatele tale” (Faptele apostolilor 22:16).

Pentru învățători Folosiți întrebările de la începutul unei secțiuni pentru a începe discuțiile și trimiteți-i la text pe membrii clasei sau membrii familiei pentru a afla mai multe informații. Folosiți întrebările de la sfârșitul unei secțiuni pentru a-i ajuta pe membrii clasei sau pe membrii familiei să mediteze și să discute despre înțelesul a ceea ce au citit și să pună acele lucruri în practică în viețile lor.

Noi trebuie să fim botezați pentru a deveni membri ai Bisericii lui Isus Hristos

„Toți cei care se umilesc înaintea lui Dumnezeu, și doresc să fie botezați... că... într-adevăr s-au pocăit de toate păcatele... vor fi primiți prin botez în Biserica Lui” (D&L 20:37).

Noi trebuie să fim botezați înainte de a putea primi darul Duhului Sfânt

Domnul a spus: „Dacă te vei întoarce spre Mine... și te vei pocăi de toate încălcările tale, și vei fi botezat, chiar în apă, în numele Singurului Meu Fiu Născut...vei primi darul Duhului Sfânt” (Moise 6:52).

Noi trebuie să fim botezați pentru a da dovadă de supunere

Isus Hristos a fost fără de păcat, și totuși El a fost botezat. El a spus că botezul Său era necesar pentru a se „[împlini] tot ce trebuie împlinit” (Matei 3:15). Profetul Nefi a explicat că Domnul i-a spus: „Urmați-Mă pe Mine și faceți lucrurile pe care M-ați văzut pe Mine că le fac... cu toată inima, fără ipocrizie sau înșelăciune în fața lui Dumnezeu, ci cu intenții adevărate, pocăindu-vă de păcate, mărturisind Tatălui că vreți să luați asupra voastră numele lui Hristos prin botez” (2 Nefi 31:12–13).

Trebuie să fim botezați pentru a intra în împărăția celestială

Isus a spus: „Acela care crede în Mine și care este botezat... [va] moșteni împărăția lui Dumnezeu. Iar cel care nu va crede în Mine și care nu este botezat, acela va fi blestemat” (3 Nefi 11:33–34). Botezul este poarta prin care intrăm pe calea care duce în împărăția celestială (vezi 2 Nefi 31:17–18).

Modalitatea corectă de a fi botezat

- În ce mod trebuie să fim botezați?

Există o singură modalitate corectă de a fi botezat. Isus i-a revelat profetului Joseph Smith că o persoană care are autoritatea preoției

necesară pentru a boteza „va coborî în apa cu persoana care s-a prezentat pentru botez... Apoi va scufunda persoana în apă și o va scoate din nou din apă” (D&L 20:73–74). Scufundarea este necesară. Apostolul Pavel ne-a învățat că scufundarea în apă și ieșirea la suprafață sunt simbolurile morții, înmormântării și învierii. După botez începem o viață nouă. Pavel a spus:

„Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?”

Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.

În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui (Romani 6:3–5).

Botezul prin scufundare efectuat de o persoană care are autoritatea necesară este singura modalitate acceptată de a fi botezat.

- De ce este importantă autoritatea de a înfăptui botezul?
- În ce moduri se aseamănă botezul prin scufundare cu înmormântarea și învierea Salvatorului?

Botezul la vârsta responsabilității

- Cine trebuie să fie botezat?

Fiecare persoană care a ajuns la vârsta de opt ani și care este responsabilă pentru acțiunile ei trebuie să fie botezată. Unele biserici propovăduiesc faptul că trebuie botezați copiii când sunt mici.

Acest lucru nu este în conformitate cu învățăturile Salvatorului.

Când Isus a vorbit despre copiii mici, El a spus: „Împărăția cerurilor este a celor ca ei” (Matei 19:14).

Profetul Mormon a spus că este bătaie de joc înaintea lui Dumnezeu să botezăm pruncii, deoarece ei nu sunt în stare să păcătuiască. La fel, botezul nu este necesar pentru oamenii care sunt incapabili mental să cunoască diferența între bine și rău (vezi Moroni 8:9–22).

Toți ceilalți oameni trebuie să fie botezați. Trebuie să primim rânduiala botezului și să rămânem fideli legămintelor pe care le facem în acel moment.

- Ce i-ați spune unui prieten care crede că pruncii trebuie să fie botezați?

Noi facem legăminte atunci când suntem botezați

Multe scripturi ne învață despre botez. În una dintre aceste scripturi, profetul Alma ne învață că pașii care ne pregătesc pentru botez sunt credința și pocăința. El ne-a învățat că, atunci când suntem botezați, noi facem un legământ cu Domnul. Noi promitem să facem anumite lucruri, iar Dumnezeu promite să ne binecuvânteze.

Alma a explicat că noi trebuie să dorim să fim numiți oameni ai lui Dumnezeu. Trebuie să dorim să ne ajutăm și să ne alinăm unii pe alții. Noi trebuie să fim martori ai lui Dumnezeu în toate timpurile, în toate lucrurile și în toate locurile. Dacă facem aceste lucruri și suntem botezați, Dumnezeu ne va ierta păcatele. Alma a spus oamenilor care au crezut învățăturile sale despre Evanghelie:

„Iată, aici sunt apele lui Mormon... și acum, după cum sunteți dornici să vă alăturați turmei lui Dumnezeu și să vă numiți poporul Lui ... ce aveți împotrivă să fiți botezați în numele Domnului, ca o mărturie în fața Lui, că ați intrat într-un legământ cu El, că Îl veți sluji și veți ține poruncile Lui, pentru ca El să-și poată revărsa Spiritul Său mai din plin asupra voastră?” (Mosia 18:8, 10). Oamenii au bătut din palme de bucurie și au spus că era dorința lor să fie botezați. Alma i-a botezat în apele lui Mormon (vezi Mosia 18:7–17).

Alma ne-a învățat că, atunci când suntem botezați, noi facem cu Domnul legăminte de:

1. a ne alătura turmei lui Dumnezeu;
2. a ne purta greutățile unul altuia;
3. a fi martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate locurile;
4. a-L sluji pe Dumnezeu și a ține poruncile Sale.

Când suntem botezați și ținem legămintele făcute la botez, Domnul promite:

1. să ne ierte păcatele (vezi Faptele apostolilor 2:38; D&L 49:13);
  2. să reverse Spiritul Său mai din plin asupra noastră (vezi Mosia 18:10);
  3. să ne dea zilnic îndrumare și ajutorul Duhului Sfânt (vezi Faptele apostolilor 2:38; D&L 20:77);
  4. să ne permită să fim printre aceia de la învierea dintâi (vezi Mosia 18:9);
  5. să ne dea viață veșnică (vezi Mosia 18:9).
- Ce credeți că înseamnă să ne purtăm poverile unul altuia și să fim martori ai lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate locurile?

Botezul ne oferă un nou început

Odată cu botezul începem un nou mod de viață. De aceea noi numim botezul o renaștere. Isus a spus că, dacă nu suntem născuți din apă și din spirit, nu putem intra în împărăția lui Dumnezeu (vezi Ioan 3:3–5). Acest principiu i-a fost explicat clar lui Adam:

„În măsura în care ați fost născuți în lume prin apă, și sânge, și spirit, pe care le-am făcut și din țărână a ieșit un suflet viu, tot așa, voi trebuie să fiți născuți din nou în împărăția cerului, din apă și din Spirit, și să fiți purificați prin sânge, chiar sângele Singurului Meu Născut” (Moise 6:59).

Apostolul Pavel a spus că, după botezul nostru, noi trebuie să începem o nouă viață: „Am fost îngropați împreună cu El, pentru ca... tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:4). Una dintre marile binecuvântări ale botezului este aceea că el ne asigură un nou început pe calea noastră către scopul nostru etern.

- Cum a fost botezul dumneavoastră un nou început?

Scripturi suplimentare

- 2 Nefi 31:4–7 (scopul și necesitatea botezului)
- 3 Nefi 11:21–27; D&L 20:72–74 (cum se înfăptuiește un botez)
- Faptele apostolilor 2:38–39 (să fim botezați pentru iertarea păcatelor)
- Moroni 8:8–12; D&L 20:71–72 (botezul nu este necesar pentru copiii mici; botezul este necesar pentru toți cei care se pocăiesc)
- Alma 7:14–16 (botezul înseamnă curățirea, intrarea într-un legământ al vieții veșnice)

Darul Duhului Sfânt

Capitolul 21

Duhul Sfânt

În capitolul 7, am învățat că Duhul Sfânt este un membru al Dumnezeirii. El este un „personaj de spirit” (D&L 130:22). Nu are un trup din carne și oase. Influența Sa poate fi simțită pretutindeni în același moment. Misiunea Sa este aceea de a depune mărturie despre Tatăl, despre Fiul și despre întregul adevăr. Mai mult, Duhul Sfânt ne purifică sau ne sfințește pentru a ne pregăti să trăim în prezența lui Dumnezeu. Duhul Sfânt ne purifică inimile astfel încât nu mai avem dorința de a face rău.

Există o diferență între Duhul Sfânt și *darul* Duhului Sfânt. În acest capitol, vom învăța ce este darul Duhului Sfânt și cum putem primi acest mare dar de la Dumnezeu.

Darul Duhului Sfânt

- Care este diferența între Duhul Sfânt și darul Duhului Sfânt?

Darul Duhului Sfânt este privilegiul – acordat oamenilor care și-au pus credința în Isus Hristos, care au fost botezați și confirmați ca membri ai Bisericii – de a primi permanent îndrumare și inspirație din partea Duhului Sfânt.

Joseph Smith a spus că noi avem credința că ne bucurăm în prezent de darul Duhului Sfânt în aceeași măsură în care se bucurau de El oamenii în vremea primilor apostoli. Noi credem în acest dar,

---

Pentru învățători Îi puteți invita pe membrii clasei sau ai familiei să participe la una sau mai multe dintre următoarele activități: (1) citiți scripturile suplimentare menționate la sfârșitul capitolului și discutați despre felul în care Duhul Sfânt ne ajută pe parcursul călătoriei noastre prin viața muritoare; (2) discutați despre unele dintre binecuvântările pe care le-au primit în viață pentru că au darul Duhului Sfânt; (3) discutați despre ce pot face părinții pentru a-și ajuta copiii să înțeleagă darul Duhului Sfânt și cum poate comunica Duhul Sfânt cu noi.

în toată plenitudinea, puterea, măreția și gloria Sa (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], p. 97–98).

O persoană poate fi îndrumată, o scurtă vreme, de Duhul Sfânt fără a primi darul Duhului Sfânt (vezi D&L 130:23). Totuși, această îndrumare nu va fi permanentă dacă persoana nu este botezată și nu primește darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor. În Faptele apostolilor 10, citim că soldatul roman Corneliu a primit inspirație de la Duhul Sfânt pentru a ști că Evanghelia lui Isus Hristos era adevărată. Dar Corneliu nu a primit darul Duhului Sfânt decât după ce a fost botezat. Profetul Joseph Smith ne-a învățat că, dacă sutașul Corneliu nu ar fi primit botezul și darul Duhului Sfânt, Duhul Sfânt l-ar fi părăsit (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, p. 97).

În ziua de azi, oamenii care nu sunt membri ai Bisericii află, prin puterea Duhului Sfânt, despre Cartea lui Mormon că este adevărată (vezi Moroni 10:4–5). Dar această mărturie inițială îi părăsește dacă ei nu primesc darul Duhului Sfânt. Ei nu primesc asigurarea continuă care poate fi primită de cei care au darul Duhului Sfânt.

Primirea darului Duhului Sfânt

- Ce trebuie să facem pentru a fi însoțiți permanent de Duhul Sfânt?

După ce oamenii sunt botezați, ei sunt confirmați membrii ai Bisericii și primesc darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor. Domnul a spus: „Și voi veți confirma în Biserica Mea pe oricine are credință prin așezarea mâinilor și Eu le voi acorda darul Duhului Sfânt” (D&L 33:15).

Fiecare vârstnic demn al Bisericii, atunci când este autorizat, poate să confere unei alte persoane darul Duhului Sfânt. Totuși, nu există nicio garanție că acea persoană va primi inspirație și îndrumare din partea Duhului Sfânt numai pentru că vârstnicii și-au așezat mâinile pe capul său. Fiecare om trebuie să „primească pe Duhul Sfânt”. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt va veni la noi numai dacă suntem credincioși și dorim ajutorul acestui mesager ceresc.

Pentru a fi demni de a primi ajutor din partea Duhului Sfânt, noi trebuie să căutăm, cu sinceritate, să ne supunem poruncilor lui Dumnezeu. Trebuie să ne păstrăm gândurile și faptele pure.

Recunoașterea influenței Duhului Sfânt

De obicei, Duhul Sfânt comunică cu noi în liniște. Despre influența Sa se spune deseori că este un „glas liniștit” (vezi 1 Împărați 19:9–12; Helaman 5:30; D&L 85:6). Președintele Boyd K. Packer a explicat: „Duhul Sfânt vorbește cu un glas pe care mai mult îl *simțiți* decât îl *auziți*”... Deși vorbim despre «ascultarea» șoaptelor Spiritului, cel mai adesea o persoană descrie îndemnul spiritual spunând: «Am avut sentimentul... ». El a spus în continuare: „Acest glas al Spiritului vorbește blând, șoptindu-vă ce să faceți sau ce să spuneți sau el vă poate preveni sau avertiza” (în Conference Report, octombrie 1994, p. 77; sau *Ensign*, noiembrie 1994, p. 60).

Unul din darurile cele mai mari ale lui Dumnezeu

- Ce binecuvântări putem primi prin darul Duhului Sfânt?

Darul Duhului Sfânt este unul dintre darurile cele mai mari pe care ni le-a dat Dumnezeu. Prin Duhul Sfânt noi putem ști că Dumnezeu trăiește, că Isus este Hristosul și că Biserica Sa a fost restaurată pe pământ. Putem primi îndrumări din partea Duhului Sfânt pentru a ne arăta toate lucrurile pe care trebuie să le facem (vezi 2 Nefi 32:5). Duhul Sfânt ne sfințește și ne pregătește pentru a fi în prezența lui Dumnezeu. Ne putem bucura de darurile Spiritului (vezi capitolul 22 din această carte). Acest minunat dar din partea Tatălui nostru Cereșc ne poate aduce, de asemenea, pace în inimi și înțelegerea lucrurilor lui Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 2:9–12).

- De ce este darul Duhului Sfânt unul dintre darurile cele mai mari pe care ni le-a dat Dumnezeu?

Scripturi suplimentare

- 1 Corinteni 3:16–17; D&L 130:22–23 (Duhul Sfânt este alături de cei credincioși)
- Faptele apostolilor 19:1–7 (darul Duhului Sfânt a fost conferit din vechime)
- Moroni 8:25–26 (cum primim Duhul Sfânt)
- Moroni 10:5 (Duhul Sfânt este un martor al adevărului)
- Mosia 5:2 (Duhul Sfânt schimbă inimile)
- Alma 5:54 (Duhul Sfânt sfințește)

Darurile Spiritului

Capitolul 22

Darurile Spiritului

- Ce daruri spirituale ne dă Domnul?

După botez, fiecăruia dintre noi ni se așează mâinile pe cap pentru a primi darul Duhul Sfânt. Dacă suntem credincioși, putem avea parte permanent de influența Sa. Prin El, fiecare dintre noi poate fi binecuvântat cu anumite puteri spirituale numite daruri ale Spiritului. Aceste daruri sunt date celor care sunt Îi credincioși lui Hristos. „Toate aceste daruri vin de la Dumnezeu, pentru folosul copiilor lui Dumnezeu” (D&L 46:26). Ele ne ajută să cunoaștem și să propovăduim adevărurile Evangheliei. Ele ne vor ajuta să-i binecuvântăm pe alții. Ele ne vor îndruma pe calea de întoarcere la Tatăl nostru Ceresc. Pentru a folosi darurile noastre cu înțelepciune, trebuie să știm care sunt ele, cum le putem dezvolta și cum putem recunoaște imitațiile acestora făcute de Satana.

Scripturile menționează multe daruri ale Spiritului. Aceste daruri au fost date membrilor adevăratei Biserici ori de câte ori Biserica a fost stabilită pe pământ (vezi Marcu 16:16–18). Printre aceste daruri ale Spiritului se numără cele menționate mai jos.

Darul de a vorbi în alte limbi (D&L 46:24)

Uneori este necesar să transmitem Evanghelia într-o limbă pe care nu o cunoaștem. Când se întâmplă aceasta, Domnul ne poate binecuvânta dându-ne capacitatea de a vorbi acea limbă. Mulți misionari au primit darul de a vorbi în alte limbi (vezi ilustrația din acest capitol). De exemplu, vârstnicul Alonzo A. Hinckley, era misionar

---

Pentru învățători Puteți ruga pe fiecare membru al clasei sau al familiei să recapituleze lista darurilor spirituale din acest capitol și să aleagă două dintre ele despre care i-ar plăcea să afle mai multe. În timpul lecției, acordați-le timp să studieze paragrafele și pasajele din scripturi despre darurile pe care le-au ales. După ce le-ați dat timp să studieze, rugați-i să împărtășească ceea ce au învățat.

în Olanda și înțelegea și vorbea foarte puțin limba olandeză, deși se rugase mult și studiasse din greu. Când s-a întors la casa unei persoane pe care o mai vizitase, o doamnă i-a deschis ușa și a început să-i vorbească foarte mânioasă în limba olandeză. Spre uimirea sa, el a putut înțelege fiecare cuvânt. El a simțit o dorință puternică să-și depună mărturia în fața ei în limba olandeză. A început să vorbească, iar cuvintele erau pronunțate foarte clar în limba olandeză. Dar când s-a întors pentru a-i arăta președintelui de misiune că putea vorbi limba olandeză, această capacitate îl părăsise. Mulți membri credincioși au fost binecuvântați cu darul de a vorbi în alte limbi (vezi Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, compilație realizată de Joseph Fielding Smith Jr., 5 volume [1957–1966], 2:32–33.)

Darul interpretării limbilor (D&L 46:25)

Acest dar ne este, uneori, dat atunci când nu înțelegem limba și trebuie să primim un mesaj important de la Dumnezeu. De exemplu, președintele David O. McKay a avut o mare dorință de a se adresa sfinților din Noua Zeelandă fără a folosi un interpret. El le-a spus că spera ca Domnul să-i binecuvânteze pentru ca ei să-l înțeleagă. El a vorbit în limba engleză. Mesajul lui a durat aproximativ 40 de minute. Pe măsură ce vorbea, putea să-și dea seama după expresiile de pe fețele lor și după lacrimile din ochii lor că ei înțelegeau mesajul lui (vezi *Answers to Gospel Questions*, 2:30–31).

Darul de a traduce (D&L 5:4)

Dacă am fost chemați de către conducătorii Bisericii pentru a traduce cuvântul Domnului, putem primi un dar de a traduce, care depășește capacitatea noastră naturală. Ca în cazul tuturor darurilor, noi trebuie să trăim în mod neprihănit, să studiem mult și să ne rugăm să-l primim. Când facem aceste lucruri, Domnul ne face să avem un sentiment interior arzător în legătură cu corectitudinea traducerii (vezi D&L 9:8–9). Joseph Smith a avut darul de a traduce atunci când a tradus Cartea lui Mormon. El primea acest dar numai când era demn de îndrumările Spiritului.

Darul înțelepciunii (D&L 46:17)

Unii dintre noi au fost binecuvântați cu capacitatea de a înțelege oamenii și principiile Evangheliei, ca și aplicarea acestora în viețile noastre. Ni se spune:

„Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.

Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt înapoi și încolo.

Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul” (Iacov 1:5–7).

Domnul a spus: „Nu căutați bogății, ci înțelepciune și iată, tainele lui Dumnezeu vă vor fi dezvăluite vouă” (D&L 6:7).

Darul cunoașterii (D&L 46:18)

Fiecare persoană care devine precum Tatăl Ceresc va ajunge să cunoască în final toate lucrurile. Cunoașterea lui Dumnezeu și a legilor Sale este revelată de către Duhul Sfânt (vezi D&L 121:26). Noi nu putem fi salvați dacă nu cunoaștem aceste legi (vezi D&L 131:6).

Domnul a revelat: „Dacă o persoană câștigă prin sârguința și supunerea sa mai multă cunoaștere și inteligență în această viață, decât altă persoană, ea va fi cu atât mai mult avantajată în lumea care va veni” (D&L 130:19). Domnul ne-a poruncit să învățăm cât mai mult cu putință despre lucrarea Sa. El vrea ca noi să învățăm despre ceruri, despre pământ, despre lucruri care au fost sau care vor fi, despre lucruri care sunt în țară și lucruri care sunt în străinătate (vezi D&L 88:78–79). Totuși, există oameni care caută să obțină cunoaștere numai prin studiul personal. Ei nu cer ajutorul Duhului Sfânt. Aceștia sunt oamenii care învață întotdeauna, dar nu ajung niciodată la adevăr (vezi 2 Timotei 3:7). Când primim cunoaștere prin revelație de la Duhul Sfânt, Spiritul Său vorbește minților și inimilor noastre (vezi D&L 6:15, 22–24; 8:2; 9:7–9).

Darul predării înțelepciunii și cunoașterii (Moroni 10:9–10)

Unora dintre oameni le este dată o capacitate specială de a explica și de a mărturisi despre adevărurile Evangheliei. Acest dar poate fi folosit atunci când predăm într-o clasă. El poate fi folosit de părinți pentru a-și învăța copiii. Darul ne poate ajuta, de asemenea, să-i instruim pe alții, astfel încât ei să poată înțelege Evanghelia.

Darul de a ști că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu (D&L 46:13)

Acesta a fost darul profeților și apostolilor care au fost chemați ca martori speciali ai lui Isus Hristos. Totuși, acest dar este dat și altor oameni. Fiecare persoană poate avea o mărturie ascultând șoaptele Spiritului Sfânt. Președintele David O. McKay ne-a învățat: „Unora le este dat, spune Domnul în Doctrină și legăminte, să știe, prin Duhul Sfânt, că Isus este Fiul lui Dumnezeu și că El a fost răstignit pentru păcatele lumii [vezi D&L 46:13]. La aceștia mă refer când spun că stau neclintiți pe stânca revelației în ceea ce privește mărturia pe care o depun în fața lumii (*Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* [2003], p. 166).

Darul de a crede mărturia altora (D&L 46:14)

Prin puterea Duhului Sfânt noi putem cunoaște adevărul despre toate lucrurile. Dacă dorim să știm dacă cineva rostește adevărul, trebuie să-L întrebăm pe Dumnezeu cu credință. Dacă lucrul în legătură cu care ne rugăm este adevărat, Domnul va aduce pacea în mințile noastre (vezi D&L 6:22–23). În acest fel putem ști dacă o altă persoană, chiar și profetul, a primit revelație. Nefi I-a cerut Domnului să-l lase să vadă, să simtă și să cunoască faptul că visul tatălui său era adevărat (vezi 1 Nefi 10:17–19).

Darul profeției (D&L 46:22)

Cei care primesc revelații adevărate despre trecut, prezent sau viitor au darul profeției. Profeții au acest dar, însă și noi îl putem avea pentru a ne ajuta să ne conducem viețile (vezi 1 Corinteni 14:39). Noi putem primi revelații de la Dumnezeu pentru noi înșine și pentru propriile noastre chemări, dar niciodată pentru Biserică sau pentru conducătorii ei. Este contrar ordinii din ceruri ca o persoană

să primească revelație pentru cineva asupra căruia nu prezidează. Dacă avem cu adevărat darul profeției, noi nu vom primi nicio revelație care să fie în contradicție cu ceea ce a spus Domnul în scripturi.

Darul vindecării (D&L 46:19–20)

Unii oameni au credința de a vindeca, iar alții au credința de a fi vindecați. Noi, toți, ne putem exercita credința de a fi vindecați atunci când suntem bolnavi (vezi D&L 42:48). Mulți dintre deținătorii preoției au darul de a-i vindeca pe cei bolnavi. Altor le poate fi dată cunoașterea despre cum să vindece o boală.

Darul înfăptuirii miracolelor (D&L 46:21)

Domnul a binecuvântat poporul Său de multe ori în moduri miraculoase. Când pionierii din Utah au semănat primele lor culturi, o invazie de lăcuste aproape le-au distrus. Pionierii s-au rugat Domnului să le salveze recoltele și El a trimis pescăruși care au devorat lăcustele. Când avem nevoie de ajutor și cerem cu credință atunci, dacă este spre binele nostru, Domnul va înfăptui miracole pentru noi (vezi Matei 17:20; D&L 24:13–14).

Darul credinței (Moroni 10:11)

Fratele lui Jared a avut credință mare. Datorită credinței lui, el a primit alte daruri. Credința sa a fost atât de mare încât Salvatorul i s-a arătat (vezi Eter 3:9–15). Fără credință niciun alt dar nu poate fi dat. Moroni promite: „Acela care crede în Hristos, neîndoindu-se de nimic, lui îi va fi dat orice el Îi va cere Tatălui în numele lui Hristos” (Mormon 9:21). Noi trebuie să căutăm să ne mărim credința, să ne descoperim darurile și să le folosim.

Unora dintre oameni le lipsește credința și ei neagă faptul că aceste daruri ale Spiritului există cu adevărat. Acestora, Moroni le spune:

„Și iarăși vă spun eu vouă, aceia care tăgăduiți revelațiile lui Dumnezeu și ziceți că ele au încetat să mai fie, că nu este nicio revelație sau profeție, sau dar, sau vindecare, sau vorbire în limbi și în tâlmăciri de limbi;

Iată, vă spun eu vouă, cum că acela care tăgăduiește aceste lucruri nu cunoaște Evanghelia lui Hristos; da, el nu a citit scripturile; iar dacă le-a citit, atunci el nu le înțelege” (Mormon 9:7–8).

- De ce ne dă Domnul daruri spirituale?

Noi ne putem dezvolta darurile

- Cum putem „[căuta] cu sinceritate darurile cele mai bune” (D&L 46:8)?

Domnul a spus: „Pentru că nu tuturor le este dat fiecare dar; pentru că sunt multe daruri și fiecărui om îi este dat un dar prin Spiritul lui Dumnezeu. Unora le este dat unul și altora le este dat altul, pentru ca în acest fel să fie în folosul tuturor” (D&L 46:11–12).

Pentru a ne dezvolta darurile, noi trebuie să descoperim ce daruri avem. Le descoperim prin rugăciune și post. Noi trebuie să căutăm darurile cele mai bune (vezi D&L 46:8). Uneori binecuvântările patriarhale ne vor ajuta să știm ce daruri ne-au fost date.

Pentru a primi darurile, noi trebuie să fim supuși și credincioși. Apoi, noi trebuie să folosim aceste daruri pentru a face lucrarea Domnului. Ele nu ne sunt date pentru a ne satisface curiozitatea sau pentru a ne dovedi ceva, în caz că ne lipsește credința. Despre darurile spirituale, Domnul a spus: „Ele sunt date în folosul celor care Mă iubesc și țin toate poruncile Mele și celui care încearcă să facă astfel” (D&L 46:9).

- Gândiți-vă la unele daruri spirituale care v-ar întări pe dumneavoastră personal sau v-ar ajuta să-L slujiți pe Domnul și pe ceilalți. Ce veți face pentru a căuta aceste daruri?

Satana imită darurile Spiritului

- Cum putem discerne între adevăratele daruri ale Spiritului și imitațiile lui Satana?

Satana poate imita darurile de a interpreta limbi, ale profeției, ale viziunilor, ale vindecărilor, precum și alte miracole. La curtea lui Faraon, Moise a trebuit să facă față imitațiilor lui Satana (vezi Exodul 7:8–22). Satana vrea ca noi să credem în profeții lui falși, în

vindecătorii falși și în falșii înfăptuitori de miracole. Ei pot să aibă o aparență atât de autentică încât singura modalitate de a-i cunoaște este de a-i cere lui Dumnezeu darul de a discerne. Diavolul însuși poate apare ca un înger de lumină (vezi 2 Nefi 9:9).

Satana dorește să ne orbească pentru a nu vedea adevărul și să ne împiedice să căutăm adevăratele daruri ale Spiritului. Persoanele care sunt medii, astrologii, ghicitorii și vrăjitorii sunt inspirați de Satana, chiar dacă ei pretind că Îl urmează pe Dumnezeu. Lucrările lor sunt urâciuni în fața Domnului (vezi Isaia 47:12–14; Deuteronom 18:9–10). Noi trebuie să evităm orice asociere cu puterile lui Satana.

Noi trebuie să avem grijă de darurile Spiritului pe care le avem

- Cum putem respecta sacralitatea darurilor spirituale?

Domnul a spus: „Le dau porunca să nu se laude ei înșiși cu aceste lucruri, nici să nu vorbească înaintea lumii; pentru că aceste lucruri vă sunt date vouă pentru folosul și salvarea voastră” (D&L 84:73). Trebuie să ne aducem aminte că darurile spirituale sunt sacre (vezi D&L 6:10).

În schimbul acestor daruri, Domnul ne cere să-I „[mulțumim] lui Dumnezeu, potrivit Spiritului, pentru fiecare binecuvântare pe care [ne-o] dăruiește” (D&L 46:32).

Scripturi suplimentare

- 3 Nefi 29:6–7 (soarta celor care neagă darurile)
- Moroni 10:7–19 (darurile depind de credință)
- 3 Nefi 26:17; 27:20; D&L 84:64 (un dar dat la botez)
- 1 Corinteni 12 (darurile Spiritului în Biserica lui Isus Hristos din vechime)
- D&L 46:9–26 (darurile Spiritului în Biserică de astăzi)

Simon Dewey

Împărtășania

Capitolul 23

Hristos a introdus împărtășania

- Ce ne învață simbolurile împărtășaniei despre ispășirea lui Isus Hristos?

Salvatorul nostru dorește ca noi să ne aducem aminte de marele Său sacrificiu ispășitor și să ținem poruncile Sale. Pentru a ne ajuta să facem aceasta, El ne-a poruncit să ne întâlnim deseori și să luăm din împărtășanie.

Împărtășania este o rânduială sfântă a preoției, care ne ajută să ne amintim de ispășirea Salvatorului. În timpul împărtășaniei, noi luăm din pâine și din apă. Facem aceasta în amintirea trupului și a sângelui Său, pe care El le-a oferit ca sacrificiu pentru noi. Când luăm din împărtășanie, noi reînnoim legămintele sacre făcute cu Tatăl nostru Ceresc.

Cu puțin timp înainte de răstignirea Sa, Isus i-a strâns pe apostoli în jurul Său, într-o odaie de sus. El știa că, în scurt timp, avea să moară pe cruce. Aceasta avea să fie ultima ocazie, înainte de moartea Sa, în care avea să se întâlnească cu acești oameni pe care îi iubea. El a dorit ca apostolii să-și aducă întotdeauna aminte de El, pentru ca ei să fie puternici și credincioși.

Pentru a-i ajuta să-și aducă aminte, El a introdus rânduiala împărtășaniei. El a rupt pâinea în bucăți și a binecuvântat-o. Apoi a spus: „Luați, mâncați, aceasta este în amintirea trupului Meu pe care Îl dau ca răscumpărare pentru voi” (Traducerea lui Joseph Smith, Matei 26:22). Apoi, El a luat un pahar de vin, l-a binecuvântat, a dat apostolilor Săi să bea și a spus: „Aceasta este în amintirea sângelui Meu ... , care este vărsat pentru toți aceia care vor crede în numele Meu, pentru iertarea păcatelor lor” (Traducerea lui Joseph Smith,

---

Matei 26:24; vezi, de asemenea, Matei 26:26–28; Marcu 14:22–24; Luca 22:15–20).

După învierea Sa, Salvatorul a venit pe meleagurile americane și i-a învățat pe nefiți aceeași rânduială (vezi 3 Nefi 18:1–11; 20:1–9). După ce Biserica a fost restaurată în zilele din urmă, Isus a poruncit din nou oamenilor din Biserica Sa să ia din împărtășanie în amintirea Sa, spunând: „Este necesar ca membrii Bisericii să se întâlnească împreună, deseori, pentru împărtășanie cu pâine și vin în amintirea Domnului Isus” (D&L 20:75).

Cum este administrată împărtășania?

Scripturile explică modul exact în care trebuie administrată împărtășania. Membrii Bisericii se întâlnesc în fiecare zi de sabat pentru a-L preaslăvi pe Domnul și pentru a lua din împărtășanie (vezi D&L 20:75). Împărtășania este administrată de către cei care dețin autoritatea necesară a preoției. Un preot sau un deținător al Preoției lui Melhisedec rupe pâinea în bucăți, îngenunchează și o binecuvântează (vezi D&L 20:76). Un diacon sau un alt deținător al preoției dă apoi congregației pâinea de împărtășanie. Apoi, preotul sau deținătorul Preoției lui Melhisedec binecuvântează apa, iar aceasta este dată, de asemenea, membrilor. Isus le-a dat discipolilor Săi vin când a introdus rânduiala împărtășaniei. Totuși, într-o revelație din zilele din urmă, El a spus că nu contează ceea ce mâncăm sau bem în timpul împărtășaniei, atâta vreme cât noi ne aducem aminte de El (vezi D&L 27:2–3). Astăzi, sfinții din zilele din urmă beau apă în loc de vin.

Isus a revelat cuvintele exacte pentru ambele rugăciuni de împărtășanie. Noi trebuie să ascultăm cu atenție aceste frumoase rugăciuni și să încercăm să înțelegem ceea ce promitem noi și ceea ce ni se promite. Iată rugăciunea care este oferită pentru a binecuvânta pâinea:

„O Dumnezeule, Tată Veșnic, noi Te rugăm, în numele Fiului Tău, Isus Hristos, să binecuvântezi și să sfințești această pâine pentru sufletele tuturor acelor care se împărtășesc din ea, pentru ca ei să mănânce în amintirea trupului Fiului Tău și să-Ți mărturisească Ție,

o Dumnezeu, Tată Veșnic, că ei doresc cu adevărat să ia asupra lor numele Fiului Tău, și să-și amintească totdeauna de El și să țină poruncile pe care El le-a dat lor, pentru ca ei să poată avea totdeauna Spiritul Său cu ei. Amin” (D&L 20:77).

Iată rugăciunea care este oferită pentru a binecuvânta apa:

„O Dumnezeule, Tată Veșnic, noi Te rugăm, în numele Fiului Tău, Isus Hristos, să binecuvântezi și să sfințești acest vin [această apă] pentru sufletele tuturor acelor care beau din el [ea], pentru ca ei să facă aceasta în amintirea sângelui Fiului Tău, care a fost vărsat pentru ei; ca ei să-Ți mărturisească Ție, o Dumnezeule, Tată Veșnic, că ei își amintesc totdeauna de El, pentru ca ei să poată avea Spiritul Său cu ei. Amin” (D&L 20:79).

Rânduiala împărtășaniei este îndeplinită foarte simplu și cu multă evlavie.

- Recapitulați cu atenție rugăciunile de împărtășanie. Gândiți-vă la înțelesul fiecărei expresii.

Legămintele pe care le reinnoim în timpul împărtășaniei

- Ce legăminte reinnoim în timpul împărtășaniei? Ce binecuvântări ne promite Domnul pe măsură ce respectăm aceste legăminte?

De fiecare dată când luăm din împărtășanie, noi reinnoim legămintele făcute cu Domnul. Un legământ este o promisiune sacră între Domnul și copiii Săi. Legămintele pe care le facem sunt menționate clar în rugăciunile de împărtășanie. Este important să știm care sunt aceste legăminte și ce înseamnă ele.

Noi facem legământul că suntem dornici să luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos. Prin aceasta, noi arătăm că dorim să fim identificați cu El și cu Biserica Sa. Noi ne angajăm să-I slujim Lui și semenilor noștri. Noi promitem că nu vom aduce rușine sau reproșuri acestui nume.

Noi facem legământ să ne aducem aminte întotdeauna de Isus Hristos. Toate gândurile, sentimentele și faptele noastre vor fi influențate de El și de misiunea Sa.

Noi promitem să ținem poruncile Sale.

Noi luăm asupra noastră aceste obligații atunci când suntem botezați (vezi D&L 20:37; Mosia 18:6–10). De aceea, atunci când luăm din împărtășanie, noi reînnoim legămintele pe care le-am făcut atunci când am fost botezați. Isus ne-a oferit modelul pentru felul în care trebuie să luăm din împărtășanie (vezi 3 Nefi 18:1–12) și a spus că, atunci când urmăm acest model, pocăindu-ne de păcatele noastre și crezând în numele Său, noi vom dobândi iertarea păcatelor noastre (vezi Traducerea lui Joseph Smith, Matei 26:24).

Domnul promite că, dacă vom ține legămintele noastre, noi vom avea întotdeauna Spiritul Său cu noi. O persoană care este îndrumată de Spirit va avea cunoașterea, credința, puterea și neprihănirea de a dobândi viața veșnică.

- Ce putem face pentru a ne aminti aceste promisiuni pe parcursul săptămânii?

Atitudinea noastră atunci când luăm din împărtășanie

- Cum ne putem pregăti pentru a lua din împărtășanie? La ce ne putem gândi în timpul împărtășaniei pentru a ne ajuta să ne amintim de ispășirea Salvatorului?

Înainte de a lua din împărtășanie, noi trebuie să ne pregătim spiritual. Domnul subliniază că nimeni nu trebuie să ia din împărtășanie dacă nu este demn. Aceasta înseamnă că noi trebuie să ne pocăim de păcatele noastre înainte de a lua din împărtășanie. Scripturile spun: „Dacă cineva a păcătuit, să nu ia din împărtășanie până nu s-a pocăit” (D&L 46:4). Domnul i-a învățat pe cei doisprezece ucenici nefiți ai Săi: „Voi să nu lăsați pe nimeni a se împărtăși cu știință din trupul Meu și din sângele Meu fiind nedemn, atunci când voi le veți sluji pe acestea; căci acela care nevrednic va mânca și va bea din trupul și din sângele Meu, acela va mânca și va bea osânda sufletului său” (3 Nefi 18:28–29).

În timpul împărtășaniei noi trebuie să alungăm din mințile noastre toate gândurile lumești. Noi trebuie să fim evlavioși și pioși. Noi trebuie să ne gândim la ispășirea Salvatorului nostru și să fim

---

Pentru învățători Dacă mulți dintre aceia cărora le predați sunt părinți, îi puteți ruga să împărtășească idei despre modul în care își pot ajuta copiii să se pregătească să ia din împărtășanie în mod pios.

recunoscători pentru ea. Trebuie să ne examinăm viețile și să căutăm căi pentru a ne îmbunătăți. De asemenea, trebuie să reînnoim hotărârea noastră de a ține poruncile.

Nu trebuie să fim perfecți înainte de a lua din împărtășanie, dar trebuie să avem spiritul pocăinței în inimile noastre. Atitudinea cu care luăm din împărtășanie influențează experiența pe care o trăim în timpul ei. Dacă luăm din împărtășanie cu inima pură, noi primim binecuvântările promise de Domnul.

- De ce credeți ca luarea din împărtășanie fiind demni ne mărește tăria spirituală?

Scripturi suplimentare

- 1 Corinteni 11:27–29 (luați din împărtășanie fiind demni)
- Ioan 4:5–14 (Isus este Apa Vie)
- Ioan 6:30–35 (Isus este Pâinea Vieții)

Ziua de sabbat

Capitolul 24

Înțelesul zilei de sabbat

- Ce este ziua de sabbat?

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești” (Exodul 20:8; vezi, de asemenea, D&L 68:29).

Cuvântul *sabbat* vine de la un cuvânt în limba ebraică însemnând *odihnă*. Înainte de învierea lui Isus Hristos, ziua de sabbat celebra ziua de odihnă a lui Dumnezeu după ce El a terminat Creația. Era un semn al legământului dintre Dumnezeu și poporul Său. În Genesa, citim că Dumnezeu a creat cerurile și pământul în șase perioade de timp, pe care El le-a numit zile: „În ziua a șaptea Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o,” (Genesa 2:2-3). Acum, sabbatul celebrează și învierea lui Isus Hristos.

Ziua de sabbat este fiecare a șaptea zi. Este o zi sfântă rânduită de Dumnezeu pentru ca noi să ne odihnim după muncile zilnice și ca să-L preaslăvim.

Scopul zilei de sabbat

- Cum ați explica scopul zilei de sabbat cuiva care nu știe despre sabbat?

Isus ne-a învățat că ziua de sabbat a fost făcută pentru folosul nostru (vezi Marcu 2:27). Scopul sabbatului este de a ne da o anumită zi a săptămânii în care să ne îndreptăm gândurile și acțiunile către Dumnezeu. Nu este o zi în care doar ne odihnim după muncă. Este o zi sacră pe care trebuie să o petrecem preaslăvind și fiind evlavioși. În timp ce ne odihnim de activitățile noastre zilnice, mințile

---

noastre sunt libere să cugete asupra lucrurilor spirituale. În această zi noi trebuie să ne reînnoim legămintele făcute cu Domnul și să ne hrănim sufletele cu lucrurile Spiritului.

- Gândiți-vă ce puteți face pentru a păstra scopul sabatului în minte în timp ce vă pregătiți pentru această zi în fiecare săptămână.

Istoria sabatului

Ziua a șaptea a fost consacrată de Dumnezeu ca sabbat de la începuturile pământului (vezi Genesa 2:2–3). Din vremurile cele mai vechi, tradiția ca ziua a șaptea să fie sacră a fost păstrată printre diferitele popoare de pe pământ. Dumnezeu și-a reînnoit porunca referitoare la această zi dată israeliților, spunând: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești” (Exodul 20:8). Ținerea sfântă a zilei de sabbat era, de asemenea, un semn că israeliții erau poporul Său de legământ (vezi Exodul 31:12–13, 16; Isaia 56:1–8; Ieremia 17:19–27).

Totuși, unii conducători iudei au stabilit pentru sabbat multe reguli care nu erau necesare. Ei au hotărât distanța pe care un om o putea străbate, ce fel de noduri puteau să facă și așa mai departe. Când anumiți conducători iudei l-au criticat pe Isus Hristos pentru că a vindecat oameni bolnavi în ziua de sabbat, Isus le-a amintit că sabbatul a fost creat spre folosul omului.

Și nefiții au respectat ziua de sabbat conform poruncilor lui Dumnezeu (vezi Iarom 1:5).

În vremurile moderne, Domnul a repetat porunca Sa că noi trebuie să ne amintim de ziua de sabbat și să o ținem sfântă (vezi D&L 68:29).

Ziua Domnului

- De ce a fost sabbatul schimbat din ziua a șaptea în prima zi?

Până la învierea Sa, Isus Hristos și ucenicii Săi au cinstit ziua a șaptea ca zi de sabbat. După învierea Sa, duminica a fost ținută ca zi sacră a Domnului în amintirea învierii Sale în acea zi (vezi Faptele apostolilor 20:7; 1 Corinteni 16:2). De atunci încolo, cei care Îl urmează pe Hristos au ținut prima zi din săptămână ca sabbat al

lor. În ambele cazuri, au exista șase zile de muncă și una pentru odihnă și smerire.

Domnul ne-a dat, în mod direct, o poruncă în aceste zile că și noi trebuie să cinștim duminica, ziua Domnului, ca sabat al nostru (vezi D&L 59:12).

- Cum poate păstrarea în minte a învierii să ne influențeze preaslăvirea în ziua de sabat?

Păstrați sfânta ziua de sabat

- Ce înseamnă a păstra sfântă ziua de sabat?

Domnul ne cere, în primul rând, să sfințim ziua de sabat. Într-o revelație dată lui Joseph Smith în anul 1831, Domnul poruncește sfinților să meargă la casa de rugăciuni și să ofere sacramentele lor, să se odihnească după munca lor și să-și înalțe rugăciunile către Cel Prea Înalt (vezi D&L 59:9–12).

În al doilea rând, El ne cere să ne odihnim după munca de zi cu zi. Aceasta înseamnă că noi nu trebuie să facem vreo muncă ce ar putea să ne împiedice să acordăm întreaga noastră atenție lucrurilor spirituale. Domnul a spus israeliților: „Să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta” (Exodul 20:10). Profeții noștri ne-au spus că nu trebuie să facem cumpărături, să vânăm, să pescuim, să participăm la evenimente sportive sau să participăm la alte activități similare în acea zi.

Președintele Spencer W. Kimball ne-a avertizat totuși că, dacă doar lenevim, nefăcând nimic în ziua de sabat, atunci noi nu ținem sfântă acea zi. În timpul sabatului, noi trebuie să avem gânduri și să întreprindem acțiuni constructive (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 170).

Ce fel de lucruri *putem* face în ziua de sabat? Profetul Isaia a spus că noi trebuie să renunțăm să facem lucrurile care ne sunt nouă pe plac și că trebuie ca „Sabatul [să fie] desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L” (Isaia 58:13).

Pentru învățători Îi puteți ajuta pe membrii clasei sau pe membrii familiei să se gândească mai bine la o întrebare acordându-le timp pentru a medita. După ce au avut timp suficient, rugați-i să vă răspundă.

Noi trebuie să ne gândim ce lucruri drepte putem face în ziua de sabat. De exemplu, putem ține sfântă ziua de sabat participând la adunările Bisericii, citind scripturile și cuvintele conducătorilor Bisericii noastre, vizitându-i pe cei bolnavi, pe cei în vârstă și pe cei dragi, ascultând muzică înălțătoare și cântând imnuri, rugându-ne Tatălui nostru Ceresc aducându-I laudă și mulțumire, slujind în Biserică, pregătind înregistrări pentru istoria familiei și istorii personale, spunând povestiri care să încurajeze credința și depunându-ne mărturia în fața membrilor familiei și împărtășindu-le experiențe spirituale, scriind scrisori misionarilor și celor dragi, postind cu un scop și petrecând timp cu proprii copii și cu alți membri ai familiei.

Atunci când hotărâm ce activități este indicat să desfășurăm în ziua de sabat, ne putem întreba: Oare mă va înălța și mă va inspira? Arată respect față de Domnul? Îmi îndreaptă gândurile către El?

Pot exista ocazii în care să fie nevoie să muncim în ziua de sabat. Noi trebuie să evităm aceasta ori de câte ori este cu putință, dar când este absolut necesar să lucrăm, noi trebuie să păstrăm, în măsură cât mai mare posibil, spiritul de preaslăvire al zilei de sabat.

- Gândiți-vă la ceva ce puteți face pentru a vă spori efortul de a ține sfântă ziua de sabat. Dacă sunteți părinte sau bunic, gândiți-vă la ceva ce puteți face pentru a-i ajuta pe copiii sau pe nepoții dumneavoastră să înțeleagă ce înseamnă ziua de sabat.

Binecuvântări în urma respectării zilei de sabat

- Care sunt unele dintre binecuvântările pe care le primim când ținem sfântă ziua de sabat?

Dacă cinstim ziua de sabat, putem primi mari binecuvântări spirituale și temporale. Domnul a spus că, dacă ținem ziua de sabat cu recunoștință și cu inimi voioase, noi vom fi plini de bucurie. El a promis:

„Plenitudinea pământului este a voastră... fie pentru hrană, fie pentru îmbrăcăminte, sau pentru case, sau pentru hambar, ori pentru livezi, ori pentru grădini, ori pentru vii;

Da, toate lucrurile care vin din pământ, la timpul lor, sunt făcute pentru beneficiul și folosința omului, atât pentru a place ochiului, cât și pentru a înveseli inima;

Da, pentru hrană și pentru îmbrăcăminte, pentru gust și pentru miros, pentru a întări trupul și pentru a înviora sufletul” (D&L 59:16–19).

Scripturi suplimentare

- Exodul 31:16–17 (sabatul este un legământ permanent între Domnul și poporul Său)
- Mosia 13:16–19; 18:23; Exodul 35:1–3; Leviticul 26:2–4, 6, 12 (respectarea sabatului ca zi sfântă)
- Luca 6:1–11 (este permis de lege să faci bine în ziua de sabat)
- Luca 13:11–17; Ioan 5:1–18 (exemplul lui Isus de a face bine în ziua de sabat)

Postul

Capitolul 25

Cum să postim în mod corect

- Ce putem face pentru ca postul să fie o experiență plăcută?

Din vremea lui Adam, poporul lui Dumnezeu a postit pentru a se putea apropia mai mult de El și pentru a-L preaslăvi. Isus a arătat importanța postului prin propriul Său exemplu (vezi Luca 4:1-4). Prin intermediul revelației din zilele din urmă, învățăm că Domnul se așteaptă și acum ca poporul Său să postească și să se roage des (vezi D&L 88:76).

A posti înseamnă a nu mânca și a nu bea. A posti din când în când este un lucru bun pentru trupurile noastre și ne ajută mintea să fie mai activă.

Salvatorul ne-a învățat că a posti cu un scop anume înseamnă mai mult decât a nu mânca și a nu bea. Noi trebuie să ne concentrăm, de asemenea, asupra lucrurilor spirituale.

Trebuie să ne rugăm atunci când postim

Rugăciunea este o parte necesară a postului. Peste tot în scripturi, rugăciunea și postul sunt menționate împreună. Postul nostru trebuie să fie însoțit de rugăciune sinceră, iar noi trebuie să ne începem și să ne încheiem postul cu o rugăciune.

Trebuie să postim cu un scop

Postul poate avea multe scopuri. Noi putem birui slăbiciunile sau problemele postind și rugându-ne. Poate că, uneori, vom dori să postim și să ne rugăm pentru ca alții să primească ajutor sau îndrumare, cum ar fi atunci când un membru al familiei este bolnav și

---

Pentru învățători Puteți împărtăși cursanții sau membrii familiei în grupuri de două până la patru persoane și oferiți fiecărui grup ocazia de a vorbi despre modalități prin care poate face ca postul să fie o experiență plăcută. Apoi, conlucrați pentru a face o listă cu ideile tuturor—probabil pe tablă sau pe o foaie mare de hârtie.

are nevoie de o binecuvântare (vezi Mosia 27:22–23). Prin intermediul postului, putem ajunge să cunoaștem adevărul lucrurilor, la fel cum a făcut și profetul Alma din Cartea lui Mormon. El a spus: „Am postit și m-am rugat multe zile ca să cunosc aceste lucruri eu însumi. Și acum, eu știu că ele sunt adevărate; căci Domnul Dumnezeu mi le-a făcut cunoscute mie prin Spiritul Lui Sfânt” (Alma 5:46).

Putem posti pentru a-i ajuta pe alții să accepte adevărul. Postul poate ajuta la alinarea noastră atunci când avem parte de tristețe și de jelire (vezi Alma 28:4–6). Postul ne poate ajuta să devenim umili și să ne simțim mai aproape de Tatăl nostru Ceresc (vezi Helaman 3:35).

Scopul nostru, atunci când postim, nu trebuie să fie acela de a-i impresiona pe alții. Domnul ne-a sfătuit:

„Când postești, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își slutesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc.

Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata.

Ci tu, când postești, unge-ți capul, și spală-ți fața, ca să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti” (Matei 6:16–18).

Noi trebuie să fim voioși atunci când postim și să nu ne lăudăm în fața altora că postim.

- Cum influențează atitudinea noastră experiența pe care o trăim postind?

Ziua de post

O duminică în fiecare lună, sfinții din zilele din urmă au o zi de post. În timpul acestei zile, noi nu mâncăm și nu bem timp de două mese consecutive. Dacă luăm cina sâmbătă, atunci nu vom mânca și nu vom bea până duminică seara.

Toți membri care sunt capabili din punct de vedere fizic trebuie să postească. Noi trebuie să ne încurajăm copiii să postească după ce au fost botezați, dar nu trebuie să-i obligăm niciodată. Ziua de post

este pentru noi o zi specială în care putem să ne umilim în fața Domnului prin post și rugăciune. Este o zi în care ne putem ruga pentru iertarea păcatelor noastre și pentru a dobândi puterea de a ne birui greșelile și de a-i ierta pe alții.

În timpul duminicii de post, membrii Bisericii se adună și iau din împărtășanie. Ei se întăresc pe sine, cât și unii pe ceilalți depunând mărturie în cadrul adunării de post și mărturii.

- Ce avantaje ați avut ca urmare a faptului că v-ați împărtășit mărturia în cadrul adunării de post și mărturii? Ce avantaje ați avut ca urmare a faptului că i-ați auzit pe alții împărtășindu-și mărturiile?

Donațiile de post

- De ce facem donații de post?

Când postim în fiecare lună, Domnul ne cere să-i ajutăm pe cei nevoiași. Una dintre modalitățile de a face acest lucru este aceea de a da, prin intermediul autorității corespunzătoare a preoției, banii pe care i-am fi cheltuit pentru mâncarea pentru cele două mese. Atunci când dăm, trebuie să fim cât mai generoși cu putință. Prin intermediul donațiilor noastre de post, noi devenim parteneri ai Domnului în administrarea nevoilor fraților și surorilor noastre mai nevoiași.

Atunci când postim, suntem binecuvântați

- Ce binecuvântări putem primi atunci când postim în mod corespunzător?

Isaia, un profet din Vechiul Testament, a scris despre mărețele promisiuni făcute de Domnul celor care postesc și care-i ajută pe cei nevoiași. Ni se promite pace, o sănătate mai bună și îndrumare spirituală. Isaia ne spune despre binecuvântările care vin atunci când postim: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!»” (Isaia 58:8–9).

Postul ne îmbunătățește viața și ne sporește tăria. Ne ajută să trăim conform și altor principii ale Evangheliei, deoarece ne apropie mai mult de Domnul.

Postul ne învață autocontrolul

Postul ne ajută să dobândim tărie de caracter. Când postim în mod corespunzător, învățăm să ne controlăm poftele și dorințele. Suntem puțin mai puternici prin faptul că ne-am dovedit nouă înșine că avem autocontrol. Dacă ne învățăm copiii să postească, ei își vor dezvolta tăria spirituală de a birui ispite mai mari de care vor avea parte mai târziu în viața lor.

Postul ne dă putere spirituală

Când postim în mod înțelept și cu evlavie, noi ne dezvoltăm credința. Prin această credință, vom avea o putere spirituală mai mare. De exemplu, Alma (un profet din Cartea lui Mormon) ne relatează povestea reîntâlnirii sale cu fiii lui Mosia, la mulți ani după convertirea lor miraculoasă. El a fost foarte bucuros când a aflat că ei își întăriseră credința și își dezvoltaseră o mare putere spirituală. Ei dobândiseră această putere deoarece „ei se dedaseră la multă rugăciune și post; de aceea, aveau spiritul profeției și spiritul revelației” (Alma 17:3).

Fiii lui Mosia propovăduiseră timp de 14 ani printre lamaniți. Deoarece fiii lui Mosia postiseră și se rugaseră, Spiritul Domnului a sporit puterea cuvintelor lor. Acest lucru le-a oferit mare succes în munca lor misionară (vezi Alma 17:4).

Salvatorul a spus celor care postesc în mod corespunzător: „Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti” (Matei 6:18).

- Cum poate postul să ne mărească puterea spirituală de a rezista ispitelor? Dar de a primi revelație? Dar de a face fapte neprihănite?

Scripturi suplimentare

- Luca 2:37; Alma 45:1 (preaslăvirea lui Dumnezeu prin post)
- Isaia 58:3–11 (postul corespunzător)
- Mosia 27:19, 23 (postirea pentru cei bolnavi)
- 3 Nefi 27:1–3; Exodul 34:27–28 (postul pentru primirea revelației și a mărturiei)
- Alma 6:6; 17:9 (postul pentru cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu)
- Faptele apostolilor 13:2–3 (postul pentru alegerea oficanților Bisericii)
- Mosia 4:26 (păstrarea iertării pentru păcatele noastre în timp ce-i ajutăm pe cei nevoiași)

Sacrificiul

Capitolul 26

Semnificația sacrificiului

Sacrificiu înseamnă a da Domnului tot ceea ce El cere în privința timpului nostru, a posesiunilor noastre lumești și a eforturilor noastre de a avansa lucrarea Sa. Domnul a poruncit: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6:33). Dorința noastră de a sacrifica reprezintă un indiciu al devotamentului nostru față de Dumnezeu. Oamenii au fost mereu puși la încercare și testați pentru a se vedea dacă pun lucrurile lui Dumnezeu pe primul plan în viețile lor.

- De ce este important să facem sacrificii, așa cum ne cere Domnul, fără a aștepta ceva în schimb?

Legea sacrificiului animalelor a fost practică în vechime

- Care era semnificația sacrificiilor înfăptuite în vechime de către poporul de legământ al Domnului?

Din vremea lui Adam și a Evei până în timpul lui Isus Hristos, poporul Domnului a practicat legea sacrificiului animalelor. Oamenilor li se poruncise să ofere ca jertfe primele animale născute din turmele lor. Aceste animale trebuiau să fie perfecte, fără cusur. Rânduiala a fost dată pentru a le aminti oamenilor că Isus Hristos, Primul Născut al Tatălui, avea să vină în lume. El avea să fie perfect din toate punctele de vedere și avea să Se ofere pe Sine ca sacrificiu pentru păcatele noastre (vezi Moise 5:5–8).

Isus a venit și S-a oferit pe Sine ca sacrificiu, întocmai cum oamenii fuseseră învățați că El va face. Datorită sacrificiului Său, toți oamenii vor fi salvați de la moartea fizică prin înviere și toți oamenii pot

---

Pentru învățători Nu trebuie să predați tot ceea ce este cuprins în fiecare capitol. În timp ce vă pregătiți prin intermediul rugăciunii să predați, căutați îndrumarea Spiritului pentru a ști ce fragmente ale capitolului să parcurgeți și ce întrebări să adresați.

fi salvați de păcatele lor prin credință în Isus Hristos (vezi capitolul 12 din această carte).

Sacrificiul ispășitor al lui Hristos a marcat sfârșitul sacrificiilor ce constau în vărsarea de sânge. Acest gen de sacrificiu cu rezultate vizibile a fost înlocuit cu rânduiala împărtășaniei. Rânduiala împărtășaniei ne-a fost dată pentru a ne aminti de marele sacrificiu al Salvatorului. Noi trebuie să luăm des din împărtășanie. Simbolurile pâinii și apei ne amintesc de trupul Salvatorului și de sângele Său, pe care L-a vărsat pentru noi (vezi capitolul 23 din această carte).

- De ce este considerată ispășirea ca fiind sacrificiul suprem și cel mai mareț?

Noi încă trebuie să sacrificăm

- În ce fel ne supunem azi legii sacrificiului?

Deși sacrificiul înfăptuit prin vărsarea de sânge s-a încheiat, Domnul ne cere încă să sacrificăm. Dar acum El cere un altfel de ofrandă. El a spus: „Și voi nu trebuie să mai oferiți pentru Mine vărsare de sânge... și darurile voastre arse trebuie să înceteze... Și voi va trebui să-Mi oferiți Mie ca jertfă o inimă frântă și un spirit smerit” (3 Nefi 9:19–20). O „inimă frântă și un spirit smerit” înseamnă că oferim o tristețe profundă pentru păcatele noastre, pe măsură ce devenim mai umili și ne pocăim de ele.

Trebuie să fim dornici să sacrificăm tot ce avem pentru Domnul

- De ce sunt oamenii dornici să facă sacrificii?

Apostolul Pavel a scris că noi trebuie să devenim jertfe vii, sfinte și plăcute lui Dumnezeu (vezi Romani 12:1).

Dacă dorim să fim o jertfă vie, trebuie să fim dornici să dăm Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă tot ce avem pentru a clădi împărăția lui Dumnezeu pe pământ și a munci pentru a înfăptui Sionul (vezi 1 Nefi 13:37).

Un tânăr fruntaș bogat L-a întrebat pe Salvator: „Ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?”. Isus i-a răspuns: „Știi poruncile: «Să

nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”. Iar tânărul bogat a spus: „Toate aceste lucruri le-am păzit din tinerețea mea”. Când Isus a auzit acestea, El a spus: „Îți mai lipsește un lucru: vinde tot ce ai, împarte la săraci, și vei avea o comoară în ceruri. Apoi, vino și urmează-Mă”. Când tânărul a auzit aceasta, s-a întristat foarte tare. El era foarte bogat și inima lui era legată de bogățiile sale (vezi Luca 18:18–23; vezi, de asemenea, ilustrația din acest capitol.)

Tânărul fruntaș era un om bun. Dar, când a fost pus la încercare, el nu a fost dornic să sacrifice posesiunile sale lumești. Pe de altă parte, ucenicii Domnului, Petru și Andrei au fost dornici să sacrifice totul de dragul împărăției lui Dumnezeu. Când Isus le-a spus: „Veniți după Mine”... îndată ei au lăsat mrejele, și au mers după El” (Matei 4:19–20).

Asemenea ucenicilor, noi putem oferi activitățile noastre zilnice ca sacrificiu pentru Domnul. Noi putem spune: „Facă-se voia Ta”. Avraam a făcut aceasta. El a trăit pe pământ înaintea lui Hristos, în zilele în care erau cerute sacrificii înfăptuite prin vărsare de sânge și arderi de tot. Pentru a pune la încercare credința lui Avraam, Domnul i-a poruncit să-l ofere ca jertfă pe fiul său, Isaac. Isaac era singurul fiu al lui Avraam și al Sarei. Porunca de a-l aduce ca sacrificiu era extrem de dureroasă pentru Avraam.

Totuși, el și Isaac au străbătut lungul drum până la muntele Moria, unde urma să fie făcut sacrificiul. Ei au călătorit timp de trei zile. Imaginați-vă gândurile lui Avraam și suferința lui. Fiul său urma să fie adus ca jertfă Domnului. Când au ajuns pe muntele Moria, Isaac a dus lemnele, iar Avraam a dus focul și cuțitul, către locul unde trebuiau să zidească altarul. Isaac a spus: „Tată... iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?”. Avraam a răspuns: „Fiule, Dumnezeu Însuși va purta grija de [miel]”. Apoi, Avraam a zidit un altar și a așezat lemnele pe el. L-a legat pe Isaac și l-a așezat deasupra lemnului. Apoi a luat cuțitul pentru a-l ucide pe Isaac. În acel moment, un înger al Domnului l-a oprit, zicând: „Avraame! Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine” (vezi Genesa 22:1–14).

Avraam trebuie să fi fost copleșit de bucurie când nu a mai trebuit să-și sacrifice fiul. Dar el Îl iubea pe Domnul atât de mult încât era dornic să facă tot ceea ce Domnul îi cerea.

- Ce exemple de sacrificiu ați văzut în viața oamenilor pe care-i cunoașteți? Ce exemple de sacrificiu ați văzut în viața strămoșilor dumneavoastră? Dar în viața primilor membri ai Bisericii? Dar în viața oamenilor din scripturi? Ce ați învățat din aceste exemple?

Sacrificiul ne ajută să ne pregătim pentru a trăi în prezența lui Dumnezeu

Numai prin sacrificiu putem deveni demni să trăim în prezența lui Dumnezeu. Numai prin sacrificiu putem să ne bucurăm de viața veșnică. Mulți oameni, care au trăit înaintea noastră, au sacrificat tot ce aveau. Noi trebuie să fim dornici să facem același lucru, pentru a putea dobândi aceeași răsplată bogată pe care au primit-o ei.

Poate că nu ni se va cere să sacrificăm toate lucrurile. Dar, precum Avraam, noi trebuie să fim dornici să sacrificăm totul pentru a deveni demni să trăim în prezența Domnului.

Poporul Domnului a sacrificat întotdeauna mult și în extrem de diferite moduri. Unii oameni au îndurat greutăți și au fost batjocoriți datorită Evangheliei. Unii dintre noii convertiți în Biserică au fost renegați de familiile lor. Prietenii de o viață le-au întors spatele. Unii membri și-au pierdut locurile de muncă, alții și-au pierdut viața. Dar Domnul vede sacrificiile noastre; El promite: „Orișicine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde, pentru Numele Meu, va primi însutit, și va moșteni viața veșnică” (Matei 19:29).

Pe măsură ce mărturiile noastre despre Evanghelie cresc, noi devenim capabili să facem sacrificii mai mari pentru Domnul. Remarcați sacrificiile făcute în următoarele exemple reale:

Un membru al Bisericii din Germania a păstrat ani de zile zeciuiala sa, până când o persoană care avea autoritatea preoției a putut să vină și s-o primească.

O învățătoare vizitatoare din cadrul Societății de Alinare a slujit vreme de 30 de ani fără să lipsească de la nicio vizită.

Un grup de sfinți din Africa de Sud au călătorit trei zile cu autobuzul, stând în picioare, pentru a-l putea vedea și auzi pe profetul Domnului.

În timpul unei conferințe regionale din Mexic, membrii Bisericii au dormit pe jos și au postit în timpul zilelor în care s-a desfășurat conferința. Ei își cheltuiseră toți banii pentru a ajunge la conferință și nu mai aveau nimic pentru hrană și adăpost.

O familie și-a vândut mașina pentru a obține banii cu care doreau să contribuie la fondul de construire a unui templu.

O altă familie și-a vândut casa pentru a obține banii pentru a merge la templu.

Mulți sfinți credincioși din zilele din urmă au foarte puțini bani din care să trăiască și totuși ei își plătesc zeciuiala și celelalte donații.

Un frate și-a sacrificat locul de muncă pentru că a refuzat să lucreze duminica.

Într-o ramură, tinerii au oferit gratuit și de bunăvoie din timpul lor pentru a se îngriji de copiii mici, în timp ce părinții acestora ajutau la construirea casei de întruniri.

Tineri băieți și tinere fete renunță sau amână ocaziile de a avea locuri de muncă bune, de a merge la facultate sau de a practica sporturi de performanță pentru a sluji ca misionari.

Mai pot fi date multe alte exemple despre oameni care fac sacrificii pentru Domnul. Dar un loc în împărăția Tatălui nostru Ceresc merită orice sacrificiu pe care trebuie să-l facem cu timpul, talentele, energia, banii și viața noastră. Prin sacrificiu putem dobândi de la Domnul cunoașterea că suntem acceptați de El (vezi D&L 97:8).

- De ce credeți că dorința noastră de a face sacrificii are legătură cu nivelul nostru de pregătire de a trăi în prezența lui Dumnezeu?

Scripturi suplimentare

- Luca 12:16–34 (unde este comoara, acolo este și inima)
- Luca 9:57–62 (să facem sacrificii pentru a fi demni de împărăție)
- D&L 64:23; 97:12 (astăzi este o zi a sacrificiului)
- D&L 98:13–15 (cei care își dau viața pentru Domnul, o vor găsi)
- Alma 24 (poporul lui Amon își sacrifică mai degrabă viața decât să-și încalce legământul făcut cu Domnul)

Munca și responsabilitatea personală

Capitolul 27

Munca este un principiu veșnic

- Ce experiențe ați avut care v-au învățat despre importanța muncii?

Tatăl nostru Ceresc și Isus Hristos ne-au arătat prin exemplul și prin învățăturile Lor că munca este importantă în cer și pe pământ. Dumnezeu a muncit pentru a crea cerul și pământul. El a făcut ca apele să se strângă la un loc și ca uscatul să se arate. El a făcut ca verdeța, iarba și pomii să crească pe pământ. El a creat soarele, luna și stelele. El a creat fiecare ființă din mare sau de pe uscat. Apoi, El i-a așezat pe Adam și Eva pe pământ, ca ei să se îngrijească de el și să stăpânească asupra tuturor creaturilor (vezi Genesa 1:1–28).

Isus a spus: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez” (Ioan 5:17). El a spus, de asemenea: „Trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis” (Ioan 9:4).

Ni se poruncește să muncim

Munca a fost modul de a trăi pe pământ din momentul în care Adam și Eva au părăsit grădina Edenului. Domnul i-a spus lui Adam: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea” (Genesa 3:19). Adam și Eva au lucrat pământul pentru ca ei să poată avea cele necesare lor și copiilor lor (vezi Moise 5:1).

Pentru învățători Încercați să ajutați pe fiecare cursant sau pe fiecare membru al familiei să participe activ în timpul lecției. Aceste persoane pot ajuta aranjând scaune, spunând rugăciunea de deschidere sau de încheiere, scriind la tablă, citind scripturi cu voce tare, răspunzând la întrebări, împărtășindu-și mărturia sau rezumând lecția.

Domnul a spus poporului lui Israel: „Să lucrezi șase zile” (Exodul 20:9).

În zilele de început ale Bisericii restaurate, Domnul a spus sfinților din zilele din urmă: „Acum, Eu, Domnul, nu sunt mulțumit de locuitorii Sionului, pentru că sunt leneși printre ei” (D&L 68:31).

Un profet al lui Dumnezeu a spus: „Munca trebuie să fie reîntronată ca principiu călăuzitor în viața membrilor Bisericii noastre” (Heber J. Grant, *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* [2002], p. 115).

Responsabilitatea în cadrul familiei

- Care sunt unele dintre responsabilitățile pe care le au tații, mamele și copiii pentru a menține un cămin? Ce pot să facă membrii familiei pentru a împărți munca?

Părinții conlucrează pentru a asigura bunăstarea fizică, spirituală și emoțională a familiei lor. Ei nu trebuie să se aștepte vreodată ca altcineva să ia asupra sa această responsabilitate în locul lor. Apostolul Pavel a scris: „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință” (1 Timotei 5:8).

Cuplurile trebuie să caute inspirație de la Domnul și să urmeze sfatul profeților atunci când își stabilesc responsabilități individuale. Crearea unui cămin în care principiile Evangheliei sunt predate zilnic și în care dragostea și ordinea abundă, este la fel de importantă ca și asigurarea necesităților de bază de hrană și îmbrăcăminte.

Copiii trebuie să facă partea lor de muncă în cadrul familiei. Este necesar ca și copiii să aibă însărcinări de muncă ce se potrivesc cel mai bine abilităților lor. Ei trebuie lăudați pentru succesele lor. Atitudinea pozitivă față de muncă, obiceiul de a munci și îndemnarea sunt dobândite în urma experiențelor încununate de succes de acasă.

Uneori, oamenii se confruntă cu dificultăți atunci când încearcă să asigure cele necesare familiilor lor. Bolile cronice, pierderea soțului sau soției ori mutarea în casă a unui părinte în vârstă se pot adăuga la responsabilitățile din cadrul unui cămin. Tatăl nostru Ceresc își

aduce aminte de familiile care sunt în aceste situații și le dă tăria de a-și îndeplini îndatoririle. El le va binecuvânta întotdeauna, dacă familiile Îi vor cere acest lucru cu credință.

Putem să ne bucurăm de munca noastră

- În ce fel atitudinea noastră ne influențează munca?

Pentru unii oameni, munca este ceva chinuitor. Pentru alții este o parte interesantă a vieții. Una dintre modalitățile de a ne bucura pe deplin de beneficiile vieții este aceea de a învăța să îndrăgim munca.

Nu toți putem să alegem munca pe care o facem. Unii dintre noi muncesc multe ore pentru a-și putea permite doar strictul necesar. Este greu să te bucuri de o asemenea muncă. Totuși, cei mai fericiți oameni au învățat să se bucure de munca lor, oricare ar fi aceasta.

Ne putem ajuta unii pe alții în munca noastră. Cea mai grea povară devine ușoară dacă este împărțită cu alții.

Atitudinea noastră față de muncă este foarte importantă. Următoarea povestire arată modul în care un om a putut să vadă dincolo de munca sa zilnică. Un călător trecea pe lângă o carieră de piatră și a văzut trei bărbați lucrând. El a întrebat pe fiecare bărbat ce face. Răspunsul fiecărui bărbat a revelat o atitudine diferită față de aceeași muncă. „Eu tai piatră”, a răspuns primul bărbat. Al doilea, a răspuns: „Eu câștig trei monede de aur pe zi”. Al treilea bărbat a zâmbit și a spus: „Eu ajut la construirea unei case a lui Dumnezeu”.

În fiecare muncă cinstită pe care o prestăm, noi Îl putem sluji pe Dumnezeu. Regele Beniamin, un profet nefit, a spus: „Atunci când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru” (Mosia 2:17). Dacă în urma muncii noastre câștigăm numai atâtă cât să asigurăm strictul necesar pentru noi sau pentru familia noastră, încă ne aflăm în situația în care-i ajutăm pe unii dintre copiii lui Dumnezeu.

- Cum ne putem îmbunătăți atitudinea față de muncă?

Dumnezeu condamnă lenevia

Domnul nu este mulțumit de cei care sunt leneși sau trândavi. El a spus: „Leneșii nu vor avea loc în Biserică, decât dacă se pocăiesc și se îndreaptă” (D&L 75:29). El, de asemenea, a poruncit: „Tu nu trebuie să fii leneș; pentru că acela care este leneș nu va mânca pâinea și nici nu va purta veșmintele lucrătorului” (D&L 42:42).

Încă de la începuturile Bisericii, profeții i-au învățat pe sfinții din zilele din urmă să fie independenți, să se întrețină singuri și să evite lenevia. Adevărații sfinți din zilele din urmă nu vor pune, în mod voit, în sarcina altora povara propriei lor întrețineri. Atât timp cât vor fi în stare, vor procura pentru ei și pentru familiile lor cele necesare vieții.

În măsura în care le stă în putință, toți membrii Bisericii trebuie să accepte responsabilitatea de a se îngriji de rudele care nu se pot întreține singure.

- În ce mod este afectată o persoană de lenevie? Dar o familie? Dar o comunitate?

Munca, recreerea și odihna

- De ce este important să menținem un echilibru între muncă, recreere și odihnă?

Fiecare dintre noi trebuie să găsească echilibrul potrivit între muncă, recreere și odihnă. Există un proverb vechi, care spune: „A nu face nimic este cea mai grea muncă, pentru că nu te poți opri niciodată să te odihnești”. Fără muncă, odihna și relaxarea nu au nicio semnificație.

Nu numai că este plăcut și necesar să ne odihnim, dar ni s-a și poruncit să ne odihnim în ziua de sabat (vezi Exodul 20:10; D&L 59:9–12). Această zi de odihnă, la fiecare șase zile de muncă, ne revigorează pentru zilele care urmează. De asemenea, Domnul promite „plenitudinea pământului” celor care țin ziua de sabat (vezi D&L 59:16–20; vezi, de asemenea, capitolul 24 din această carte).

În celelalte zile ale săptămânii, pe lângă muncă, ne putem petrece timpul îmbunătățindu-ne talentele, bucurându-ne de hobby-urile noastre, de recreere sau de alte activități care ne revigorează.

- Ce putem să facem pentru a menține un echilibru potrivit între muncă, recreere și odihnă? Cum pot părinții să-și ajute copiii să mențină acest echilibru?

Bindecuvântările muncii

- Care sunt unele dintre bindecuvântările care rezultă dintr-o muncă cinstită?

Domnul i-a revelat lui Adam: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea” (Genesa 3:19). Pe lângă faptul că era o lege temporală, această lege era una pentru salvarea sufletului lui Adam. Nu există o divizare reală între munca spirituală, mentală și fizică. Munca este esențială pentru dezvoltarea fiecăruia dintre noi, pentru formarea caracterului și oferă multe satisfacții pe care cel leneș nu le va cunoaște vreodată.

Președintele David O. McKay a spus: „Haideti să înțelegem că privilegiul de a munci este un dar, că puterea de a munci este o bindecuvântare, că dragostea față de muncă înseamnă succes” (*Pathways to Happiness* [1957], p. 381).

„Oamenii sunt ca să poată avea bucurie” (2 Nefi 2:25). Munca este o cheie către bucuria deplină în planul lui Dumnezeu. Dacă suntem neprihăniți, ne vom întoarce să trăim în prezența Tatălui nostru Ceresc și vom avea muncă de îndeplinit. Pe măsură ce devenim asemănători Lui, munca noastră va deveni asemănătoare muncii Lui. Munca Sa este aceea de a realiza „nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39).

Scripturi suplimentare

- Moise 4:23–25 (lui Adam i s-a spus că avea să muncească toată viața pentru a-și câștiga pâinea)
- D&L 56:16–17 (Dumnezeu îi avertizează pe cei bogați și pe cei săraci împotriva lăcomiei, invidiei și a leneviei)

- D&L 58:26–29 (oamenii trebuie să se angajeze cu entuziasm într-o cauză bună)
- Matei 25:14–30 (pilda talanților)
- Efeseni 4:28 (nu mai fura, ci mai degrabă lucrează)
- 1 Tesaloniceni 4:11–12 (lucrați cu propriile voastre mâini)
- 2 Nefi 5:17 (Nefi și-a învățat poporul să muncească și să fie harnic)

Slujirea

Capitolul 28

Cum putem sluji

- Gândiți-vă la moduri în care oamenii v-au slujit dumneavoastră și membrilor familiei dumneavoastră.

Isus a spus: „Eu... sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă” (Luca 22:27). Ca adevărați ucenici ai lui Isus, noi trebuie, de asemenea, să slujim altora.

Slujirea înseamnă a-i ajuta pe cei care au nevoie de ajutor. Slujirea după felul lui Hristos vine dintr-o dragoste sinceră față de Salvator și din dragoste și preocupare pentru cei pe care El ne îndrumă și ne dă ocazia să-i ajutăm. Dragostea este mai mult decât un sentiment; atunci când îi iubim pe ceilalți, noi dorim să-i ajutăm.

Cu toții trebuie să fim dornici să slujim, indiferent de venitul pe care-l avem, de vârstă sau de poziția socială. Unii oameni cred că numai cei săraci și umili trebuie să slujească. Alții cred că slujirea trebuie oferită numai de către cei bogați. Dar Isus ne-a învățat altfel. Când mama a doi dintre ucenicii Săi I-a cerut să le acorde anumite privilegii fiilor ei în împărăția Sa, Isus i-a răspuns: „Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob” (Matei 20:26–27).

Sunt multe feluri de a sluji. Putem să-i ajutăm pe ceilalți din punct de vedere material, social, fizic și spiritual. De exemplu, putem oferi alimente sau alte articole celor care au nevoie de ele. Îi putem ajuta pe cei nevoiași oferind o donație de post generoasă. Putem să devenim prietenul unei persoane nou-venite. Putem sădi în grădină pentru o persoană în vârstă sau putem avea grijă de cineva care este bolnav. Putem propovădui Evanghelia cuiva care are nevoie de adevăr sau putem alina pe cineva care este îndurerat.

Putem face fapte mici sau mari de slujire. Nu trebuie să renunțăm niciodată să ajutăm pe cineva, deoarece nu suntem în stare să facem fapte mari. O văduvă povestea cum doi copii au venit la ușa ei la scurt timp după ce ea se mutase într-un alt oraș. Copiii i-au adus un coș cu masa de prânz și un bilet pe care scria: „Dacă aveți nevoie de cineva care să meargă la cumpărături, sunați-ne”. Văduva a fost bucuroasă de micul act de bunătate și nu l-a uitat niciodată.

Totuși, uneori este nevoie să facem mari sacrificii pentru a sluji unei alte persoane. Salvatorul Și-a dat viața pentru a ne sluji.

- Gândiți-vă la persoane din familia sau comunitatea dumneavoastră care au nevoie de ajutor financiar, social, fizic sau spiritual. Gândiți-vă la lucrurile pe care le puteți face pentru a le sluji.

De ce dorește Salvatorul ca noi să le slujim altora

- De ce dorește Domnul ca noi să le slujim altora?

Lucrarea lui Dumnezeu este înfăptuită prin slujirea bărbaților și a femeilor, a băieților și a fetelor. Președintele Spencer W. Kimball a explicat: „Dumnezeu ne observă și veghează asupra noastră. Dar, de obicei, El ne satisface nevoile prin intermediul unei alte persoane” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 82).

De-a lungul vieții noastre, cu toții ne bizuim pe ajutorul altora. Când am fost copii mici, părinții noștri ne-au hrănit, ne-au îmbrăcat și au avut grijă de noi. Fără această îngrijire, noi am fi murit. Când am crescut, alți oameni ne-au învățat îndemânări și felul în care să ne comportăm. Mulți dintre noi au avut nevoie de îngrijire medicală în timpul bolii sau de bani în timpul unei crize financiare. Unii dintre noi Îl roagă pe Dumnezeu să-i binecuvânteze pe oamenii care suferă, iar apoi nu fac nimic pentru aceștia. Trebuie să ne amintim că Dumnezeu lucrează prin intermediul nostru.

Când ne ajutăm unii pe alții, Îl slujim pe Dumnezeu. Regele Beniamin, un mare rege din vremea Cărții lui Mormon, a propovăduit poporului său acest principiu prin modul în care a trăit. El le-a slujit toată viața acestor oameni, câștigându-și singur existența, în

loc să fie întreținut de către popor. Într-o cuvântare inspirată, el a explicat de ce îndrăgea să slujească, spunând:

„Atunci când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru ...

Și dacă eu, pe care voi îl numiți regele vostru, lucrez ca să vă slujesc pe voi, atunci n-ar trebui voi să lucrați ca să vă slujiți unul pe altul?” (Mosia 2:17–18).

- Ce putem face pentru a satisface nevoile altora?

Prin slujire, noi primim binecuvântări

- Ce binecuvântări primim datorită slujirii altora?

Când le slujim altora, noi dobândim binecuvântări importante. Prin slujire, ne sporim capacitatea de a iubi. Devenim mai puțin egoiști. Atunci când ne gândim la problemele altora, propriile noastre probleme par mai puțin grave. Noi trebuie să le slujim altora pentru a dobândi viață veșnică. Dumnezeu a spus că aceia care trăiesc alături de El trebuie să-i iubească și să le slujească tuturor copiilor Săi (vezi Matei 25:34–40).

Când ne gândim la viața oamenilor care nu slujesc din egoism, putem vedea că ei dobândesc mai mult decât dau. O astfel de persoană a fost un sfânt din zilele din urmă, pe nume Paul, care și-a pierdut ambele picioare în urma unui accident. Alți oameni poate că ar fi devenit ursuzi și s-ar fi simțit inutili, dar Paul a hotărât să se gândească la alții. El a învățat o meserie și a câștigat suficienți bani pentru a cumpăra o casă. Acolo, el și soția lui au creat un loc destinat multor copii nedoriți și fără casă. Unii dintre ei aveau handicapuri grave. Până la moartea sa, 20 de ani mai târziu, el le-a slujit acestor copii și altor oameni. În schimb, el a fost foarte iubit iar gândurile sale nu s-au concentrat asupra picioarelor lui. El s-a apropiat de Domnul.

Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Devenim mult mai importanți pe măsură ce le slujim altora – cu siguranță, este mai ușor să ne «descoperim» pe noi înșine, deoarece sunt atât de multe

lucruri despre noi pe care trebuie să le descoperim!" (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, p. 85–86).

Ocazii de slujire

Unii dintre noi îi slujesc numai pe aceia în preajma cărora le place să se afle și îi evită pe toți ceilalți. Totuși, Isus ne-a poruncit să iubim și să slujim tuturor. Există multe ocazii de a sluji (vezi Mosia 4:15–19).

Noi îi putem sluji pe membrii familiilor noastre. Soții și soțiile trebuie să fie conștienți de nevoile celui alt. Părinții trebuie să-și slujească proprii copii nu numai hrănindu-i și îmbrăcându-i, ci și învățându-i, jucându-se cu ei și muncind împreună cu ei. Copiii pot sluji ajutând la treburile casei și ajutându-și frații și surorile.

Soții și soțiile se slujesc și se ajută reciproc. Ei se pot ajuta unul pe altul îngrijindu-se de copii și se pot sprijini reciproc în preocupările și demersurile lor personale. O mamă și un tată pot face sacrificii pentru a-și trimite copilul în misiune. Un băiat mai mare își poate liniști sora mai mică ce se teme de întuneric sau o poate ajuta să învețe să citească. Profetii noștri ne-au spus că familia este cea mai importantă unitate în cadrul societății. Noi trebuie să ne slujim bine familiile (vezi Mosia 4:14–15).

Avem multe ocazii de a sluji vecinilor noștri, prietenilor noștri și chiar oamenilor pe care nu-i cunoaștem. Dacă un vecin întâmpină dificultăți în strângerea recoltei înainte de o furtună, noi îl putem ajuta. Dacă o mamă este bolnavă, putem avea grijă de copiii ei sau o putem ajuta la munca în casă. Dacă un tânăr băiat se îndepărtează de Biserică, îl putem aduce înapoi. Dacă un copil este ridiculizat, ne putem împrieteni cu el și îi putem convinge pe alții să fie amabili cu el. Nu este obligatoriu să-i cunoaștem pe cei cărora le slujim. Noi trebuie să căutăm modalități prin care să le slujim cât mai multor copii ai Tatălui nostru Ceresc.

Dacă avem talente deosebite, trebuie să le folosim pentru a le sluji altora. Dumnezeu ne binecuvântează cu talente și aptitudini pentru a ne ajuta să îmbunătățim viața altor oameni.

Noi avem ocazii de a sluji în Biserică. Unul din scopurile organizării Bisericii este de a ne da ocazia să ne ajutăm unii pe alții. Membrii Bisericii slujesc făcând muncă misionară, acceptând chemări de conducere, vizitând alți membri ai Bisericii, predând în clase și îndeplinind alte lucrări în Biserică. În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă nu există cler de profesie, așa că membrii obișnuiți trebuie să desfășoare toate activitățile din Biserică.

- Cum putem acorda suficient timp familiei noastre, chiar și atunci când avem atât de multe ocazii de a sluji în Biserică și în comunitate?

Isus Hristos este exemplul perfect de slujire

- Care sunt câteva dintre povestirile dumneavoastră preferate din scripturi în care Salvatorul stabilește un exemplu de slujire?

Salvatorul ne-a oferit exemplul perfect de slujire. El a explicat că nu a venit pe pământ ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața pentru noi (vezi Matei 20:28).

Isus Hristos ne iubește pe toți mai mult decât putem înțelege. Când a fost pe pământ, El le-a slujit celor săraci, celor neștiutori, celor păcătoși, celor disprețuiți. El a predicat Evanghelia tuturor celor care-L ascultau, a hrănit mulțimi de oameni flămânzi care au venit să-L asculte, a vindecat bolnavi și a înviat morți.

El este Creatorul pământului și Salvatorul nostru și, totuși, a realizat atâtea fapte umile de slujire. Cu puțin timp înainte de răstignirea Sa, El s-a întâlnit cu ucenicii Săi. După ce i-a învățat, El a luat un lighean cu apă și un ștergar și le-a spălat picioarele (vezi Ioan 13:4–10; vezi, de asemenea, ilustrația din acest capitol). În acele zile, spălarea picioarelor unui musafir era un semn de cinstire și era, de regulă, făcută de un slujitor. Isus a făcut aceasta ca pe un exemplu de dragoste și de slujire. Când îi slujim pe alții de bunăvoie, în spiritul dragostei, noi devenim mai asemănători lui Hristos.

- Ce putem învăța din exemplul de slujire al Salvatorului?

Pentru învățători Când ne împărtășim mărturiile despre Isus Hristos, invităm influența Duhului Sfânt. În timp ce vă pregătiți și predați, căutați des modalități de a mărturisii despre Salvator și de a-i invita pe cei cărora le predați să facă la fel.

Scripturi suplimentare

- Mosia 2 (cuvântarea regelui Beniamin despre slujire)
- D&L 81:5 (ajută, înalță, întărește)
- Coloseni 3:23–24 (slujiți celorlalți așa cum L-ați sluji pe Domnul)
- Alma 17–18 (Amon i-a slujit regelui)
- Galateni 5:13 (slujiți unul altuia cu dragoste)

Legea Domnului cu privire la sănătate

Capitolul 29

Trupurile noastre sunt temple ale lui Dumnezeu

Una dintre marile binecuvântări pe care le-am primit când am venit pe pământ a fost un trup fizic. Noi avem nevoie de un trup fizic pentru a deveni asemănători Tatălui nostru Ceresc. Trupurile noastre sunt atât de importante încât Domnul le-a numit temple ale lui Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 3:16–17; 6:19–20). Trupurile noastre sunt sfinte.

Deoarece trupurile noastre sunt importante, Tatăl nostru din Cer vrea ca noi să ne îngrijim bine de ele. El știe că noi putem fi oameni mai fericiți și mai buni dacă suntem sănătoși. Duhul Sfânt poate fi cu noi dacă trupurile și mintea noastră sunt curate. Tatăl nostru știe că noi ne confruntăm cu ispita de a ne folosi trupurile fără înțelepciune sau de a introduce în ele lucruri dăunătoare. Din acest motiv, El ne-a spus care lucruri sunt bune pentru sănătatea noastră și care lucruri sunt rele. Multe dintre informațiile pe care Dumnezeu ni le-a dat referitoare la o sănătate bună se găsesc în Doctrină și legăminte 89. Această revelație este numită Cuvântul de înțelepciune.

Noi trebuie să ne supunem Cuvântului de înțelepciune pentru a fi demni de a intra în templu. Dacă nu ne supunem Cuvântului de înțelepciune, Spiritul Domnului se retrage de la noi. Dacă pângărim „templul lui Dumnezeu”, care este trupul nostru, ne facem sin-guri rău, atât fizic, cât și spiritual.

Ni se poruncește să nu introducem anumite substanțe în trupurile noastre

- Ce ne-a poruncit Domnul să nu introducem în trupurile noastre?

Domnul ne poruncește să nu bem vin sau băuturi tari, adică băuturi care conțin alcool. Prima Președinție ne-a învățat că băuturile tari duc adesea către cruzime, sărăcie, boală și suferință în cadrul căminului. Ele sunt adesea cauza lipsei de onestitate, a pierderii castității și raționamentului. Sunt o nenorocire pentru toți cei care le beau (vezi „Message of the First Presidency”, *Improvement Era*, noiembrie 1942, p. 686). Femeile însărcinate care beau băuturi alcoolice le pot provoca daune fizice și mentale copiilor lor. Multe accidente de mașină sunt provocate în fiecare an de către oamenii care beau alcool.

Domnul ne-a spus, de asemenea, că „tutunul nu este pentru corp” (D&L 89:8). Este dăunător pentru trupul și spiritul nostru. Noi nu trebuie să fumăm țigări sau trabucuri ori să folosim tutun de mesecat. Oamenii de știință au arătat că tutunul provoacă multe boli și că poate face rău fătului.

Domnul ne sfătuiește, de asemenea, să nu folosim „băuturi fierbinți” (D&L 89:9). Conducătorii Bisericii ne-au spus că aceasta se referă la cafea și la ceai (mai puțin ceaiul de plante medicinale și de fructe), care conțin substanțe dăunătoare. Noi trebuie să evităm toate băuturile care conțin substanțe dăunătoare.

Nu trebuie să folosim medicamente care pot fi considerate droguri, decât atunci când ne sunt prescrise. Unele medicamente care pot fi considerate droguri, sunt chiar mai dăunătoare decât alcoolul și tutunul (care sunt, de asemenea, droguri). Cei care folosesc în mod greșit medicamentele care pot fi considerate droguri, au nevoie de ajutor, trebuie să se roage pentru tărie și să discute cu episcopul lor pentru a se putea pocăi în totalitate și a deveni curați.

Pentru învățători Întocmirea de liste poate trezi interesul și îi poate ajuta pe cursanți să-și concentreze atenția. În timp ce cursanții sau membrii familiei discută despre substanțele pe care Domnul ne-a poruncit să nu le introducem în trupurile noastre, puteți ruga pe cineva să le scrie răspunsurile pe tablă sau pe o foaie mare de hârtie. Puteți să faceți același lucru atunci când ei discută despre lucrurile care sunt sănătoase pentru trupurile noastre.

Noi trebuie să evităm tot ceea ce știm că este dăunător pentru trupurile noastre. Nu trebuie să folosim nicio substanță care creează dependență. Trebuie să evităm, de asemenea, să mâncăm prea mult. Cuvântul de înțelepciune nu ne spune toate lucrurile pe care trebuie să le evităm sau să le consumăm, dar ne oferă îndrumări. Este o lege temporală valoareasă. Este, de asemenea, o lege spirituală deosebită. Trăind conform Cuvântului de înțelepciune, noi devenim mai puternici spiritual. Ne purificăm trupurile pentru ca Spiritul Domnului să poată rămâne cu noi.

- Care sunt unele dintre lucrurile neprecizate în Cuvântul de înțelepciune pe care trebuie să le evităm?

Suntem învățați că anumite lucruri sunt bune pentru trupurile noastre

- Potrivit Cuvântului de înțelepciune, care sunt unele dintre lucrurile despre care Domnul spune că sunt bune pentru noi?

Fructele, legumele și ierburile sănătoase sunt bune pentru noi. Noi trebuie să le folosim cu înțelepciune și cu recunoștință.

Carnea păsărilor și a animalelor ne este dată, de asemenea, pentru a ne fi hrană. Cu toate acestea, trebuie să mâncăm carne cu moderație (vezi D&L 49:18; 89:12). Peștele este, de asemenea, bun pentru noi ca hrană.

Cerealele sunt bune pentru noi. Grâul este îndeosebi bun pentru noi.

- Cum v-a binecuvântat folosirea acestor lucruri?

Munca, odihna și mișcarea sunt importante

- Ce legătură au munca, odihna și mișcarea cu legea sănătății dată de Domnul?

Pe lângă Doctrină și legăminte 89, alte scripturi ne spun cum să fim sănătoși. Ele ne spun că noi trebuie „să [încetăm să fim] leneși; să [încetăm să fim] impuri; să [încetăm să ne criticăm] unul pe altul... [să încetăm să dormim] mai mult decât este necesar; [să ne culcăm] devreme pentru ca să nu [fim] obosiți; [să ne sculăm] devreme ca trupul și mintea [noastră] să poată fi fortificate” (D&L 88:124). De

asemenea, ni se spune: „Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău” (Exodul 20:9). Domnul ne sfătuiește să nu muncim mai mult decât putem (vezi D&L 10:4).

Un profet din zilele din urmă ne-a spus că trebuie să ne menținem trupurile sănătoase. El ne-a sfătuit: „Mesele sănătoase, exercițiile fizice regulate și somnul corespunzător sunt necesare pentru a avea un trup sănătos, tot așa cum studiul constant din scripturi și rugăciunea întăresc mintea și spiritul” (Thomas S. Moson, în Conference Report, octombrie 1990, p. 60 sau *Ensign*, noiembrie 1990, p. 46).

Binecuvântări promise ca urmare a trăirii conform legii sănătății dată de Domnul

- Ce binecuvântări primim în timp ce ne supunem Cuvântului de înțelepciune?

Tatăl nostru Cereșc ne-a dat legi privitoare la sănătate pentru a ne învăța cum să ne îngrijim de trupurile noastre. Scripturile ne relatează despre legile lui Dumnezeu: „Nu i-am dat o poruncă temporală ... pentru că poruncile Mele sunt spirituale” (D&L 29:35). Acest lucru înseamnă că poruncile Sale privind starea noastră fizică sunt pentru binele nostru spiritual.

Atunci când respectăm legea sănătății dată de Domnul și ne supunem celorlalte porunci ale Sale, Domnul ne promite că ne va binecuvânta atât fizic, cât și spiritual.

Din punct de vedere fizic, ni se promite o sănătate bună. Ca urmare a acestei sănătăți bune, noi „[vom] alerga și nu [vom] obosi, și [vom] umbla și nu [vom] osteni” (D&L 89:20). Aceasta este o mare binecuvântare, dar binecuvântările spirituale pe care El ni le-a promis sunt chiar mai mari decât cele fizice.

Domnul promite că noi „[vom] găsi înțelepciune și mari comori de cunoștințe, chiar comori ascunse” (D&L 89:19). Duhul Sfânt ne va învăța adevăruri importante prin revelație. Președintele Boyd K. Packer ne-a învățat: „Trupul nostru fizic este instrumentul spiritului nostru. În acea revelație minunată reprezentată de Cuvântul de înțelepciune, ni se spune cum să ne ferim trupurile de impurități care ar putea slăbi, chiar distruge, acele simțuri fizice sensibile care

au de-a face cu comunicarea spirituală. Cuvântul de înțelepciune este un factor cheie pentru revelația personală” (în Conference Report, octombrie 1989, p. 16 sau *Ensign*, noiembrie 1989, p. 14).

Domnul ne promite, de asemenea, că îngerul nimicitor va trece pe lângă noi fără a ne omorî. Președintele Heber J. Grant a spus: „Dacă dumneavoastră și cu mine dorim binecuvântările vieții, ale sănătății, ale unui trup și ale unei minți viguroase; dacă dorim ca îngerul nimicitor să treacă pe lângă noi fără să ne omoare așa cum a făcut-o în zilele copiilor lui Israel, noi trebuie să ne supunem Cuvântului de înțelepciune; atunci Dumnezeu este obligat și binecuvântările vor veni asupra noastră” (*Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* [2002], p. 192).

- Cum îi putem ajuta pe copiii și pe tinerii să înțeleagă importanța veșnică a Cuvântului de înțelepciune?
- Ce putem face pentru a-i ajuta pe membrii familiei sau pe prietenii care întâmpină greutăți să se supună Cuvântului de înțelepciune?

Scripturi suplimentare

- Judecătorii 13:13–14; Proverbele 20:1; Isaia 5:11–12; Daniel 1 (evitați băuturile tari)
- D&L 59:16–20 (lucrurile pământului care sunt pentru folosul omului)
- Proverbele 23:20–21 (avertisment împotriva beției, lăcomiei, leneviei)
- D&L 136:24 (încetați cu beția)

Caritatea

Capitolul 30

Ce este caritatea?

- Cum ați defini caritatea?

Viața Salvatorului reflectă dragostea Sa pură pentru toți oamenii. El Și-a dat chiar viața pentru noi. Caritatea este acea dragoste pură pe care o are Salvatorul nostru Isus Hristos. El ne-a poruncit să ne iubim unii pe alții așa cum ne iubește El. Scripturile ne învață că acest tip de dragoste, caritatea, vine dintr-o inimă curată (vezi 1 Timotei 1:5). Noi avem o dragoste pură atunci când, din inimă, arătăm preocupare și compasiune sincere față de toți frații și surorile noastre.

Caritatea este cea mai mare dintre toate virtuțile

Profetul Mormon ne spune: „De aceea, lipește-te de caritate care este cea mai mare dintre toate, căci toate lucrurile trebuie să piară—dar caritatea este dragostea pură a lui Hristos și ea rabdă în vecii vecilor” (Moroni 7:46–47; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 13; 2 Nefi 26:30; Moroni 7:44–45, 48).

Salvatorul ne-a oferit exemplul vieții Sale ca să-l urmăm. El este Fiul lui Dumnezeu. El are o dragoste perfectă și ne-a arătat cum să iubim. Prin exemplul Său, El ne-a arătat că nevoile spirituale și fizice ale semenilor noștri sunt la fel de importante ca și ale noastre. Înainte să-și fi dat viața pentru noi, El a spus:

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu.

Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:12–13).

Vorbind cu Domnul, Moroni a spus:

„Eu îmi aduc aminte că Tu ai zis că ai iubit lumea, într-atât, încât Tu Ți-ai dat viața pentru lume ...

Și acum, eu știu că această dragoste pe care Tu ai avut-o pentru copiii oamenilor este caritate; de aceea, dacă oamenii nu vor avea îndurare, ei nu vor putea moșteni locul acela pe care Tu l-ai pregătit în locașurile Tatălui Tău” (Eter 12:33–34).

Poate că nu va fi necesar ca noi să ne dăm viața, așa cum a făcut Salvatorul. Dar noi putem avea caritate dacă facem ca El să fie în centrul vieții noastre și dacă urmăm exemplul și învățăturile Sale. Asemenea Salvatorului, și noi putem binecuvânta viața fraților și surorilor noastre aici, pe pământ.

- De ce este caritatea cea mai mare dintre toate virtuțile?

Caritatea înseamnă, printre altele, a da celor bolnavi, celor suferinzi și celor săraci

Salvatorul ne-a transmis multe învățături sub forma unor povestiri sau pilde. Pilda bunului samaritean ne învață că noi trebuie să dăm celor nevoiași, indiferent dacă ei ne sunt sau nu prieteni (vezi Luca 10:30–37; vezi, de asemenea, James E. Talmage, *Jesus the Christ*, a treia ediție. [1916], p. 430 – 432). În această pildă, Salvatorul a spus că un om călătorea către un alt oraș. Pe drum, el a fost atacat de tâlhari. Aceștia i-au furat hainele și banii și l-au bătut, lăsându-l aproape mort. Un preot a trecut pe acolo, l-a văzut și a mers mai departe. Apoi, a trecut un slujitor al templului, l-a văzut și a mers mai departe. Totuși, un samaritean, care era disprețuit de iudei, a trecut și, când a văzut omul căzut, i s-a făcut milă (vezi ilustrația din acest capitol). Îngenunchind alături de el, bunul samaritean i-a legat rănilor și l-a dus călare pe măgăruș la un han. L-a plătit pe hangiu ca să aibă grijă de om până când acesta se va însănătoși.

Isus ne-a învățat că noi trebuie să oferim mâncare celor flămânzi, adăpost celor care nu au și haine celor săraci. Când îi vizităm pe cei bolnavi și pe cei care se află în închisoare, este ca și cum am face aceste lucruri pentru El. El ne promite că, dacă vom face aceste lucruri, noi vom moșteni împărăția Sa (vezi Matei 25:34–46).

Noi nu trebuie să încercăm să hotărâm dacă cineva merită cu adevărat ajutorul nostru (vezi Mosia 4:16–24). Dacă ne-am îngrijit în primul rând de nevoile familiei noastre, după aceea trebuie să-i ajutăm pe cei care au nevoie de ajutor. În acest fel, noi vom fi precum Tatăl nostru din Cer, care dă ploaie atât peste cei drekți, cât și peste cei nedrești (vezi Matei 5:44–45).

Președintele Thomas S. Monson ne-a amintit că există oameni care au nevoie de mai mult decât doar de bunuri materiale:

„Să ne adresăm următoarea întrebare: «Am făcut eu un bine în lume azi, Ajutând pe cel necăjit?» [*Imnuri*, nr. 140]. Ce formulă pentru fericire! Ce rețetă pentru fericire, pentru pace sufletească – a avea o recunoștință divină față de o altă ființă umană.

„Prilejurile de a da din timpul și talentele noastre sunt cu adevărat nelimitate, dar ele sunt în același timp trecătoare. Sunt inimi cărora le putem aduce bucurie. Sunt cuvinte de alinare pe care le putem rosti. Sunt daruri pe care le putem oferi. Sunt fapte pe care le putem face. Sunt suflete care trebuie salvate” (în Conference Report, octombrie 2001, p. 72 sau *Ensign*, noiembrie 2001, p. 60).

- Gândindu-vă la pilda bunului samaritean, cum i-ați descrie pe cei care au trecut pe lângă omul rănit? Cum l-ați descrie pe samaritean? Cum putem pune în practică în viața noastră mesajul acestei pilde?

Caritatea vine din inimă

- Cum putem să-i iubim pe oameni în pofida păcatelor și greșelilor lor?

Chiar dacă dăm celor nevoiași, dacă nu simțim compasiune pentru ei, atunci nu avem caritate (vezi 1 Ioan 3:16–17). Apostolul Pavel ne-a învățat că atunci când avem caritate suntem plini de sentimente bune față de toți oamenii. Suntem răbdători și amabili. Nu suntem lăudăroși sau mândri, egoiști sau nepoliticoși. Când avem caritate, nu ne amintim și nu ne bucurăm de răul făcut de alții. Nici nu facem lucruri bune numai pentru că este în avantajul nostru. În schimb, împărtășim bucuria alături de cei care trăiesc conform adevărului. Când avem caritate suntem loiali, vedem ce-i mai bun în

ceilalți și suntem amabili cu ei. Scripturile ne învață: „Dragostea nu va pieri niciodată” (vezi 1 Corinteni 13:4–8).

Salvatorul a fost exemplul nostru în ceea ce privește sentimentele noastre față de ceilalți și comportamentul nostru față de ei. El a disprețuit ticăloșia, dar i-a iubit pe păcătoși în pofida păcatelor lor. El a avut compasiune față de copii, bătrâni, săraci și cei nevoiași. El a avut o dragoste atât de mare încât L-a implorat pe Tatăl nostru Ceresc să-i ierte pe soldații care I-au străpuns mâinile și picioarele cu cuie (vezi Luca 23:34). El ne-a învățat că, dacă nu-i iertăm pe ceilalți, nici Tatăl nostru din Cer nu ne va ierta (vezi Matei 18:33–35). El a spus: „Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc... Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați?” (Matei 5:44, 46). Noi trebuie să învățăm să simțim față de ceilalți ceea ce a simțit Isus.

Cum putem deveni caritabili?

- Cum putem deveni mai caritabili?

O modalitate de a deveni caritabili este de a studia viața lui Isus Hristos și de a ține poruncile Sale. Putem studia ce a făcut El în anumite situații și putem face aceleași lucruri atunci când ne aflăm în situații similare.

În al doilea rând, dacă avem sentimente care nu sunt caritabile, ne putem ruga să fim mai caritabili. Mormon ne îndeamnă: „Rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca voi să fiți plini de dragostea [caritatea] Lui pe care El a dăruit-o tuturor aceluia care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos” (Moroni 7:48).

În al treilea rând, putem învăța să ne iubim pe noi înșine, ceea ce înseamnă că ne înțelegem adevărata valoare în calitate de copii ai Tatălui nostru Ceresc. Salvatorul ne-a învățat că trebuie să-i iubim

---

Pentru învățători În secțiunea „Cum putem deveni caritabili?”, fiecare dintre primele patru paragrafe ne învață o modalitate prin care putem deveni mai caritabili. Dacă puteți desfășura discuții în grupuri mici, luați în calcul posibilitatea de a-i împărți pe cursanți sau pe membrii familiei în grupuri de câte patru. Desemnați câte un paragraf dintre cele patru fiecărui membru al fiecărui grup. Rugați participanții să studieze paragrafele desemnate în mod individual. Rugați-i să se gândească la exemple din viața oamenilor pe care-i cunosc sau din cea a oamenilor din scripturi, care reprezintă modalități de a deveni caritabili. Apoi, rugați-i să-și împărtășească exemplele cu celelalte persoane din grupul lor.

pe ceilalți *ca pe noi înșine* (vezi Matei 22:39). Pentru a ne iubi pe noi înșine trebuie să ne respectăm și să avem încredere în noi înșine. Aceasta înseamnă că trebuie să ne supunem principiilor Evangheliei. Trebuie să ne pocăim de greșelile noastre. Trebuie să ne iertăm pe noi înșine după ce ne-am pocăit. Vom ajunge să ne iubim mai mult pe noi înșine atunci când vom simți asigurarea profundă și mângâietoare a faptului că Salvatorul ne iubește cu adevărat.

În al patrulea rând, putem să evităm să gândim că suntem mai buni decât ceilalți oameni. Putem să avem răbdare cu defectele lor. Joseph Smith a spus: „Cu cât ne apropiem mai mult de Tatăl nostru Ceresc, cu atât suntem mai înclinați să privim cu compasiune sufletele care pier; simțim că dorim să le luăm pe umerii noștri și să aruncăm păcatele lor în urma noastră” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], p. 428–429).

În Cartea lui Mormon citim despre Enos, un tânăr care a vrut să știe că păcatele îi fuseseră iertate. El ne spune:

„Sufletul meu flămânzea; și am îngenuncheat înaintea Făcătorului meu și am strigat către El în rugăciune fierbinte și implorare pentru sufletul meu; și cât e ziua de lungă L-am implorat; da, iar atunci când veni noaptea, eu încă îmi ridicam glasul ca să ajungă la ceruri.

Și iată a venit un glas către mine, zicând: Enos, păcatele tale îți sunt iertate, iar tu vei fi binecuvântat” (Enos 1:4–5).

Domnul i-a explicat lui Enos că, datorită credinței lui în Hristos, păcatele lui fuseseră iertate. Când Enos a auzit aceste cuvinte nu a mai fost preocupat de propria lui persoană. Știa că Domnul îl iubea și avea să-l binecuvânteze. În schimb, el a început să fie preocupat de bunăstarea prietenilor și rudelor sale, nefiții. Și-a deschis complet sufletul față de Dumnezeu pentru ei. Domnul i-a răspuns spunându-i că ei aveau să fie binecuvântați potrivit credinței lor prin respectarea poruncilor care le fuseseră deja date. Dragostea lui Enos a devenit și mai mare după aceste cuvinte și s-a rugat îndelung cu stăruință pentru lamaniți, care erau dușmanii nefiților. Domnul a îndeplinit dorințele lui Enos, iar el și-a petrecut restul

vieții străduindu-se să salveze sufletele neferiților și lămașilor (vezi Enos 1:6–26).

Enos a fost atât de recunoscător pentru dragostea și iertarea Domnului încât și-a petrecut de bunăvoie restul vieții ajutând-i pe alți oameni să primească același dar. Enos a devenit cu adevărat caritabil. Și noi putem face la fel. De fapt, noi trebuie să facem astfel pentru a moșteni locul care a fost pregătit pentru noi în împărăția Tatălui nostru.

Scripturi suplimentare

- Coloseni 3:12–14 (caritatea este legătura desăvârșirii)
- Alma 34:28–29 (rugăciunile noastre sunt în van dacă nu acționăm în mod caritabil)
- 1 Corinteni 12:29–13:3 (definiția carității)
- D&L 121:45–46 (să fim plini de caritate față de toți oamenii)

Cinstea

Capitolul 31

Cinstea este un principiu al salvării

- Cum ar fi societatea dacă toată lumea ar fi foarte cinstită?

În al treisprezecelea articol de credință se afirmă: „Noi credem că trebuie să fim cinștiți”. Cartea lui Mormon ne relatează despre un grup de oameni care erau „deosebiți pentru zelul lor față de Dumnezeu, precum și față de oameni; căci erau foarte cinștiți și drepti în toate lucrurile; și erau neclintiți în credința lor în Hristos, chiar până la sfârșit” (Alma 27:27). Datorită cinstei lor, acești oameni au fost remarcați de semenii lor și de Dumnezeu. Este important să învățăm ce înseamnă cinstea, felul în care putem fi ispitiți să fim necinștiți și cum putem învinge această ispită.

Cinstea deplină este necesară pentru salvarea noastră. Președintele Brigham Young a spus: „Dacă acceptăm salvarea în condițiile în care ne este oferită, trebuie să fim cinștiți în fiecare gând, în fiecare comentariu, în cugetările noastre, în mediile noastre private, în treburile noastre, în declarațiile noastre și în fiecare faptă din viața noastră” (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], p. 293).

Dumnezeu este cinstit și drept în toate lucrurile (vezi Alma 7:20). Și noi trebuie să fim cinștiți în toate lucrurile pentru a deveni asemănători Lui. Fratele lui Jared a mărturisit: „Da, Doamne, eu știu că Tu... ești un Dumnezeu al adevărului și nu poți să minți” (Eter 3:12). Pe de altă parte, diavolul este un mincinos. De fapt, el este tatăl minciunilor (vezi 2 Nefi 9:9). „Aceia care aleg să trișeze, să mintă, să înșele și să denatureze devin sclavii lui” (Mark E. Petersen, în Conference Report, octombrie 1971, p. 65 sau *Ensign*, decembrie 1971, p. 73).

Oamenii cinstiți iubesc adevărul și dreptatea. Ei sunt cinstiți în cuvintele și în faptele lor. Ei nu mint, nu fură, nu înșeală.

Este necinstit să minți

A minți înseamnă a-i înșela intenționat pe alții. Depunerea unei mărturii false este o formă a minciunii. Domnul le-a dat copiilor lui Israel următoarea poruncă: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău” (Exodul 20:16). Isus a propovăduit, de asemenea, acest lucru atunci când a fost pe pământ (vezi Matei 19:18). Există multe alte forme ale minciunii. Când spunem lucruri neadevărate, suntem vinovați de minciună. De asemenea, îi putem înșela dinadins pe alții printr-un gest sau o privire, prin tăcere sau spunând numai o parte din adevăr. Ori de câte ori îi determinăm pe oameni, în vreun fel, să creadă ceva ce nu este adevărat, nu suntem cinstiți.

Domnului nu îi sunt plăcute asemenea lucruri necinstite, iar noi va trebui să dăm socoteală pentru minciunile noastre. Satana vrea să ne facă să credem că este bine să mințim. El spune: „Da, mințiți puțin... nu este nimic rău în aceasta” (2 Nefi 28:8). Satana ne încurajează să găsim scuze pentru minciunile noastre. Oamenii cinstiți vor recunoaște ispitele lui Satana și vor spune întregul adevăr, chiar dacă acest lucru poate fi în dezavantajul lor.

Este necinstit să furi

Isus ne-a învățat: „Să nu furi” (Matei 19:18). A fura înseamnă a lua ceva ce nu ne aparține. Când luăm ceva ce aparține altcuiva sau când luăm ceva dintr-un magazin sau ceva ce aparține comunității fără a avea permisiune, înseamnă că furăm. Luarea unor produse sau a unor bunuri de la un angajator înseamnă furt. Copierea de muzică, filme, poze sau de text scris fără acordul celor care au drept de autor este o dovadă de necinste și este o formă de hoție. Acceptarea de bani sau bunuri peste cât ni se cuvine este o formă de necinste. A lua mai mult decât ni se cuvine din orice, reprezintă un furt.

Pentru învățători Acest capitol conține trei secțiuni care descriu forme de necinste: minciuna, furtul și înșelătoria. Puteți împărți cursanții sau pe membrii familiei în trei grupuri. Desemnați fiecărui grup câte o secțiune dintre cele trei. Rugați persoanele din fiecare grup să citească în liniște secțiunea desemnată și să se gândească la formele de necinste descrise în secțiunea respectivă. Apoi, discutați secțiunile respective împreună ca o clasă sau ca familie. Întrebați cum putem fi cinstiți în fiecare dintre situațiile descrise.

Este necinstit să înșeli

Noi înșelăm atunci când dăm mai puțin decât datorăm sau când primim ceva ce nu merităm. Unii angajați își înșeală angajatorii atunci când nu lucrează pe toată durata programului și acceptă totuși plata integrală. Unii angajatori nu sunt corecți față de angajații lor; îi plătesc mai puțin decât ar trebui. Satana spune: „Profitați de cineva din cauza vorbelor lui, săpați groapa vecinului” (2 Nefi 28:8). A profita pe nedrept este o formă de necinste. Asigurarea de servicii sau de mărfuri de calitate inferioară este înșelătorie.

Nu trebuie să găsim scuze pentru necinstea noastră

- Ce ni se întâmplă, din punct de vedere spiritual, când găsim scuze pentru necinstea noastră?

Oamenii folosesc multe scuze când sunt necinștiți. Oamenii mint pentru a se autoapăra sau pentru a-i face pe alții să aibă o părere bună despre ei. Unii își găsesc scuze atunci când fură, gândind că merită ceea ce au luat, că au de gând să înapoieze ce au luat sau că ei au mai mult nevoie de acel lucru decât posesorul de la care l-au luat. Unii copiază pentru a obține note mai bune la școală, pentru că „toți fac la fel” sau pentru a se răzbuna.

Aceste scuze și multe altele, sunt date drept motive pentru necinste. Pentru Domnul, acestea nu sunt motive ce pot fi acceptate. Atunci când ne găsim scuze, ne înșelăm singuri și Spiritul lui Dumnezeu încetează să mai fie cu noi. Devenim din ce în ce mai necinștiți.

Putem să fim pe deplin cinstiți

- Ce înseamnă să fim pe deplin cinstiți?

Pentru a deveni pe deplin cinstiți, trebuie să ne analizăm viața cu atenție. Dacă sunt unele situații în care suntem chiar și foarte puțin necinștiți, trebuie să ne pocăim imediat.

Când suntem pe deplin cinstiți, nu putem fi corupți. Suntem demni de încredere, suntem fideli fiecărei responsabilități, fiecărui angajament sau legământ, chiar dacă acest lucru ne costă bani, prieteni sau viața noastră. Atunci, putem să-L privim pe Domnul, ne putem privi pe noi înșine și-i putem privi pe alții fără să ne fie rușine.

Președintele Joseph F. Smith ne-a sfătuit: „Fie ca viața fiecărui om să fie astfel încât personalitatea sa să poată suporta cea mai amănunțită examinare și să poată fi văzută ca o carte deschisă, așa încât nimic să nu-l facă să-i fie jenă sau să se rușineze” (*Gospel Doctrine*, a cincea ediție. [1939], p. 252).

- În ce feluri ne influențează cinstea sau necinstea părerea despre noi înșine?

Scripturi suplimentare

- D&L 50:17 (vorbește numai prin Spiritul adevărului)
- D&L 76:103–106 (destinația mincinoșilor)
- D&L 42:27 (porunca de a nu vorbi de rău pe aproapele nostru)
- Exodul 20:15–16 (poruncile de a nu fura și de a nu depune mărturie falsă)
- D&L 42:20, 84–85; 59:6 (este interzis să furi)
- D&L 3:2 (Dumnezeu este cinstit)
- D&L 10:25–28 (Satana înșală)

Zeciuiala și alte donații

Capitolul 32

Plătirea zeciuiei și a altor donații

- În ce mod arată dorința noastră de a plăti zeciuiala și alte donații recunoștința față de Tatăl nostru Ceresc pentru toate binecuvântările pe care ni le dă?

Noună ni s-au dat porunci care să ne ajute să ne pregătim din toate punctele de vedere pentru a trăi în prezența Tatălui nostru Ceresc. El ne-a dat o cale prin care să-I mulțumim pentru binecuvântările pe care ni le dă. Plata de bunăvoie a zeciuiei și a altor donații este una dintre căile prin care Îi mulțumim. Când plătim aceste donații, Îi arătăm că Îl iubim și că ascultăm sfatul Lui.

- În ce moduri ne ajută plătirea zeciuiei și a altor donații să-I mulțumim Tatălui nostru Ceresc?

Respectarea legii zeciuiei

- Ce este o zeciuială întreagă?

În timpurile străvechi, Avraam și Iacov au respectat porunca de a plăti zeciuiala, ceea ce reprezenta a zecea parte din venitul lor integral (vezi Evrei 7:1–10; Genesa 14:19–20; 28:20–22).

În timpurile moderne, profetul Joseph Smith s-a rugat: „O, Doamne! arată-i slujitorului Tău cât de mult ceri Tu din proprietățile poporului Tău drept zeciuială” (D&L 119, partea introductivă a secțiunii). Domnul a răspuns: „Și acesta va fi începutul zeciuiei poporului Meu. Și după aceasta, aceia care au plătit zeciuiala în acest fel vor plăti a zecea parte din tot venitul lor anual; și aceasta va fi pentru ei

---

Pentru învățători Adresați întrebări la începutul fiecărei secțiuni pentru a începe o discuție și trimiteți-i pe cursanți sau pe membrii familiei la text pentru a afla mai multe informații. Folosiți întrebările de la sfârșitul fiecărei secțiuni pentru a-i ajuta pe cursanți sau pe membrii familiei să se gândească și să discute despre însemnătatea a ceea ce au citit și să pună lucrul respectiv în practică în viața lor.

o lege permanentă pentru totdeauna” (D&L 119:3–4). Mesajul Primei Președinții a explicat că: „o zecime din tot venitul lor anual” se referă la venitul nostru (vezi scrisoarea din partea Primei Președinții, 19 martie 1970).

Când plătim zeciuiala noi ne arătăm credința față de Domnul. De asemenea, noi îi învățăm pe copiii noștri importanța acestei legi. Ei vor dori să ne urmeze exemplul și să plătească zeciuială din toți banii pe care-i primesc.

- În ce moduri este zeciuiala mai mult un principiu al credinței decât un principiu financiar?
- Ce pot face părinții pentru a-și învăța copiii să plătească zeciuială și să înțeleagă importanța acesteia?

Trebuie să dăm de bunăvoie

- De ce este importantă atitudinea noastră atunci când plătim zeciuială?

Este important să dăm de bunăvoie. „Dacă cineva își plătește zeciuiala fără să se bucure de acest lucru, persoana respectivă va fi lipsită de o parte din binecuvântare. Ea trebuie să învețe să dea cu bucurie, de bunăvoie și cu veselie, și atunci darul ei va fi binecuvântat” (Stephen L. Richards, *The Law of Tithing* [broșură, 1983], p. 8).

Apostolul Pavel ne-a învățat că felul în care dăm este tot atât de important ca și ceea ce dăm. El a spus: „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci «pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu»” (2 Corinteni 9:7).

- Ce înseamnă pentru dumneavoastră să „[dați] cu bucurie”?

Zeciuiala și alte donații

- În ce moduri folosește Biserica fondurile de zeciuială și celelalte donații?

Ca membri ai Bisericii, noi Îi dăm Domnului zeciuiala și celelalte donații.

Zeciuiala

Zeciuiala este folosită de Biserică în multe scopuri. Unele dintre acestea sunt:

1. construirea, întreținerea și menținerea în funcțiune a templelor, a caselor de întruniri și a altor clădiri;
2. asigurarea fondurilor de funcționare pentru țărugi, episcopii și alte unități ale Bisericii (aceste unități folosesc fondurile pentru desfășurarea programelor ecleziastice ale Bisericii, care includ predicarea Evangheliei și desfășurarea activităților în timpul cărora oamenii se pot cunoaște între ei);
3. sprijinirea programului misionar;
4. educarea tineretului în școlile, seminarele și institutele Bisericii;
5. tipărirea și distribuirea materialelor pentru lecții;
6. sprijinirea muncii de istorie a familiei și a muncii din templu.

Alte donații

Donații de post Membrii Bisericii postesc în fiecare lună fără să mănânce și să bea timp de două mese consecutive. Ei contribuie cu cel puțin suma de bani pe care ar fi cheltuit-o pentru aceste două mese. Ei pot da cu generozitate, pe măsura posibilităților pe care le au. Această donație este numită donație de post. Episcopii folosesc aceste donații de post pentru a oferi mâncare, adăpost, îmbrăcăminte și asistență medicală celor nevoiași (vezi capitolul 25 din această carte).

Ca parte a zilei de post, membrii participă la o adunare numită adunarea de post și de mărturii, în timpul căreia ei își împărtășesc unii altora mărturiile despre Hristos și despre Evanghelia Sa.

Alte donații Membrii Bisericii pot face donații pentru alte acțiuni ale Bisericii, cum ar fi munca misionară, Fondul permanent pentru educație, construirea de temple și ajutorul umanitar.

Slujirea Membrii își oferă, de asemenea, timpul, îndemânările și bunurile pentru a-i ajuta pe alții. Această slujire permite Bisericii să-i ajute pe membrii nevoiași și pe cei care nu sunt membri ai

Bisericii din întreaga lume, la nivel de comunitate, pe plan național și internațional, în special în cazul unor dezastre naturale.

Suntem binecuvântați când plătim zeciuiala și celelalte donații

Domnul promite că ne va binecuvânta când plătim zeciuiala și celelalte donații cu credință. El a spus: „Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuiele, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare... dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (Maleahi 3:10).

Revelațiile din zilele din urmă menționează o altă binecuvântare pentru aceia care plătesc zeciuiala: „Într-adevăr, este o zi de sacrificiu și o zi de zeciuială pentru poporul Meu; pentru că acela care plătește zeciuiala nu va fi ars la venirea Sa” (D&L 64:23).

Binecuvântările care ne-au fost promise sunt atât materiale, cât și spirituale. Dacă dăm de bunăvoie, Tatăl Ceresc ne va ajuta să ne satisfacem nevoile zilnice de hrană, îmbrăcăminte și adăpost. Adresându-se sfinților din zilele din urmă din Filipine, președintele Gordon B. Hinckley a spus că, dacă oamenii „vor accepta Evanghelia și vor trăi conform ei, vor plăti zeciuiala și celelalte donații, chiar dacă acestea sunt mici, Domnul Își va respecta promisiunea străveche în ceea ce-i privește, iar ei vor avea orez în castroane, haine pe ei și acoperiș deasupra capului. Nu văd o altă soluție. Ei au nevoie de o putere care să fie mai mare decât oricare altă putere pe pământ care să-i înalțe și să-i ajute” („Inspirational Thoughts”, *Ensign*, august 1997, p. 7). Domnul ne va ajuta, de asemenea, să creștem „în cunoașterea lui Dumnezeu, în mărturie, în puterea de a trăi conform Evangheliei și în puterea de a ne inspira familia să facă la fel” (*Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* [2002], p. 124).

Cei care-și plătesc zeciuiala și celelalte donații sunt binecuvântați din plin. Ei se simt bine pentru că ajută la clădirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

- Care sunt unele dintre binecuvântările pe care dumneavoastră, membrii familiei sau prietenii dumneavoastră le-ați primit datorită plătirii zeciuiei și a celorlalte donații?

Scripturi suplimentare

- D&L 119:1–4 (legea zeciuielii)
- Genesa 14:18–20; Alma 13:13–16 (Avraam a plătit zeciuială)

Munca misionară

Capitolul 33

Biserica Domnului este o Biserică misionară

- În ce moduri face parte munca misionară din planul lui Dumnezeu pentru copiii Săi?

Domnul i-a revelat lui Adam planul Evangheliei: „Și astfel Evanghelia a început să fie predicată, de la început” (Moise 5:58). Mai târziu, urmașii neprihăniți ai lui Adam au fost trimiși să predice Evanghelia: „Ei... i-au chemat pe toți oamenii, de pretutindeni, să se pocăiască; și credința a fost predicată copiilor oamenilor” (Moise 6:23).

Toți profeții au fost misionari. Fiecăruia, la timpul lui, i s-a poruncit să predice mesajul Evangheliei. Ori de câte ori preoția a fost pe pământ, Domnul a avut nevoie de misionari pentru a predica principiile veșnice ale Evangheliei copiilor Săi.

Biserica Domnului a fost întotdeauna o Biserică misionară. Când Salvatorul a trăit pe pământ, El a rânduit apostoli și pe cei Șaptezeci și le-a dat autoritatea și responsabilitatea de a predica Evanghelia. Ei au predicat în cea mai mare parte poporului lor, poporul iudeu (vezi Matei 10:5–6). După ce Isus a înviat, El i-a trimis pe apostoli să predice Evanghelia neamurilor. El le-a poruncit apostolilor: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15).

Apostolul Pavel a fost un mare misionar trimis la neamuri. După ce s-a convertit la Biserică, el și-a petrecut restul vieții predicându-le Evanghelia. În diferite perioade din timpul misiunii sale, el a fost biciuit, lovit cu pietre și întemnițat. Cu toate acestea, el a continuat să predice Evanghelia (vezi Faptele apostolilor 23:10–12; 26).

Pentru învățători Împărtășirea experiențelor despre principiile Evangheliei poate invita Spiritul. Puteți contacta în avans câțiva cursanți sau membri ai familiei pentru a-i ruga să se pregătească să împărtășească experiențe care sunt speciale și care i-ar putea ajuta pe ceilalți.

Munca misionară a reînceput atunci când Biserica Domnului a fost restaurată prin profetul Joseph Smith. Astăzi, apostolilor și celor Șaptezeci li s-a dat responsabilitatea principală de a predica Evanghelia și de a se asigura că ea este predicată în lumea întreagă. Domnul i-a spus lui Joseph Smith: „[Proclamă] Evanghelia Mea din ținut în ținut, și din oraș în oraș... Depune-ți mărturia în fiecare loc către toți oamenii” (D&L 66:5, 7). În luna iunie a anului 1830, Samuel Harrison Smith, fratele profetului, a început prima călătorie misionară pentru Biserică.

De atunci, peste un milion de misionari au fost chemați și trimiși să predice Evanghelia. Mesajul pe care ei îl duc în lume este că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Salvatorul nostru. Ei mărturisesc că Evanghelia a fost restaurată pe pământ prin intermediul unui profet al lui Dumnezeu. Misionarilor li se oferă responsabilitatea de a predica tuturor oamenilor Evanghelia, de a-i boteza și de a-i învăța să facă toate lucrurile pe care Domnul le-a poruncit (vezi Matei 28:19–20). Misionarii sfinți din zilele din urmă merg pe propria lor cheltuială în întreaga lume pentru a predica mesajul Evangheliei.

Evanghelia va fi predicată întregii lumi

- Care sunt unele dintre diferitele căi pe care Domnul le-a pregătit pentru ca noi să împărtășim Evanghelia?

Ni s-a spus, prin intermediul revelației din zilele din urmă, că noi trebuie să predicăm Evanghelia restaurată tuturor națiunilor și popoarelor (vezi D&L 133:37). Domnul nu ne dă niciodată o poruncă fără să pregătească o cale pentru ca noi să o îndeplinim (vezi 1 Nefi 3:7). Domnul a pregătit pentru noi căi pentru a predica Evanghelia unor națiuni care, odată, erau închise pentru noi. Pe măsură ce continuăm să ne rugăm și ne exercităm credința, Domnul va deschide frontierele altor națiuni pentru munca misionară.

Domnul, de asemenea, „inspiră mintea oamenilor deosebiți pentru a inventa lucruri care să avanseze lucrarea Domnului pe căi ce n-au fost cunoscute niciodată de această lume” (Russell M. Nelson, în „Computerized Scriptures Now Available”, *Ensign*, aprilie 1988,

p. 73). Ziarele, revistele, televiziunea, radioul, sateliții, calculatoarele, Internetul și tehnologiile aferente ajută la transmiterea mesajului Evangheliei către milioane de oameni. Noi, care avem plenitudinea Evangheliei, trebuie să folosim aceste invenții pentru a împlini porunca Domnului. „Pentru că, adevărat, sunetul trebuie să se răspândească din acest loc în toată lumea și în cele mai îndepărtate locuri ale pământului – Evanghelia trebuie predicată fiecărei [persoane]” (D&L 58:64).

- Care sunt modurile în care ați văzut tehnologia folosită în mod eficient pentru a împărtăși Evanghelia?

Munca misionară este importantă

- De ce este important ca fiecare persoană să audă și să înțeleagă Evanghelia?

„Aceasta este prima prioritate pe care o avem ca Biserică – să salvăm și să exaltăm sufletele copiilor oamenilor” (Ezra Taft Benson, în Conference Report, aprilie 1974, p. 151 sau *Ensign*, mai 1974, p. 104). Munca misionară este necesară pentru a le oferi oamenilor din întreaga lume ocazia de a auzi și de a accepta Evanghelia. Ei au nevoie să afle adevărul, să se întoarcă spre Dumnezeu și să primească iertare pentru păcatele lor.

Mulți dintre frații și surorile noastre de pe pământ sunt orbiți de învățăturile false și „sunt împiedicați să găsească adevărul doar pentru că nu știu unde să-l găsească” (D&L 123:12). Prin munca misionară noi putem să le aducem adevărul.

Domnul a poruncit: „Lucrați pentru ultima oară în via Mea – chemați pentru ultima oară locuitorii pământului” (D&L 43:28). În timp ce le predicăm Evanghelia fraților și surorilor noastre, noi pregătim calea pentru cea de-a Doua Venire a Salvatorului (vezi D&L 34:6).

Cu toții trebuie să fim misionari

- În ce moduri putem căuta, în mod activ, ocazii de a împărtăși Evanghelia cu alții? În ce moduri ne putem pregăti noi înșine pentru asemenea ocazii?

Fiecare membru al Bisericii este misionar. Trebuie să fim misionari chiar dacă nu am fost chemați și puși deoparte în mod oficial. Avem responsabilitatea de a predica Evanghelia prin cuvinte și fapte către toți copiii Tatălui nostru Ceresc. Domnul ne-a spus: „Se cuvine ca fiecare om care a fost prevenit să-l avertizeze pe aproapele său” (D&L 88:81). Ni s-a spus de către un profet că, înainte de a-i preveni, trebuie să le arătăm semenilor noștri că îi iubim (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 262). Ei au nevoie să simtă prietenia și tovarășia noastră.

Fiii lui Mosia și-au acceptat de bunăvoie responsabilitatea de a predica Evanghelia. După ce s-au convertit la Biserică, inimile lor au fost pline de compasiune pentru alții. Ei doreau să predice Evanghelia dușmanilor lor, lamaniții, „căci nu suportau să piară niciun suflet omenesc; da, până chiar și gândul că vreun suflet ar îndura chinul fără de sfârșit îi făcea pe ei să se zguduie și să tremure” (Mosia 28:3). Pe măsură ce Evanghelia ne umple viața cu bucurie, noi vom simți acest fel de dragoste și de compasiune față de frații și surorile noastre. Vom avea dorința de a împărtăși mesajul Evangheliei tuturor acelor care doresc să asculte.

Sunt multe modalități prin care putem împărtăși Evanghelia. Mai jos, sunt prezentate câteva sugestii.

1. Le putem arăta prietenilor și altora bucuria pe care o simțim pentru că trăim conform adevărilor Evangheliei. În acest fel, vom fi o lumină pentru lume (vezi Matei 5:16).
2. Ne putem învinge timiditatea naturală fiind prietenoși cu alții și făcând lucruri bune pentru ei. Îi putem ajuta să vadă că suntem sincer interesați de ei și că nu căutăm avantaje personale.
3. Putem explica Evanghelia prietenilor sau altora care nu sunt membri.
4. Îi putem invita pe prietenii care sunt interesați să învețe mai mult despre Evanghelie la noi acasă pentru ca misionarii să-i poată învăța. Dacă prietenii noștri care nu sunt membri locuiesc prea departe, putem cere ca misionarii din zona lor să-i viziteze.

5. Noi putem să-i învățăm pe copiii noștri importanța împărtășirii Evangheliei și putem să-i pregătim din punct de vedere spiritual și financiar pentru a merge în misiuni. De asemenea, ne putem pregăti pentru a sluji în misiuni cu timp deplin atunci când vom fi mai în vârstă.
6. Ne putem plăti zeciuiala și putem contribui la fondul pentru misionari. Aceste donații sunt folosite pentru progresul muncii misionare.
7. Putem contribui la fondul pentru misionarii episcopiei, ai ramurii sau la fondul general pentru misionari pentru a oferi sprijin financiar misionarilor ale căror familii nu-i pot susține financiar.
8. Putem efectua cercetări pentru istoria familiei și munca din templu pentru a-i ajuta pe strămoșii noștri să primească plenitudinea binecuvântărilor Evangheliei.
9. Putem invita persoane care nu sunt membre la activități, cum ar fi seri în familie, activități de socializare ale Bisericii, conferințe și adunări.
10. Putem oferi exemplare ale revistelor Bisericii. Putem, de asemenea, să împărtășim mesaje ale Evangheliei folosind prezentările disponibile pe locațiile de Internet oficiale ale Bisericii: LDS.org și Mormon.org.

Tatăl nostru Cereșc ne ajută să fim misionari eficienți atunci când avem dorința de a împărtăși Evanghelia și când ne rugăm pentru îndrumare. El ne va ajuta să găsim modalități de a împărtăși Evanghelia cu cei din jurul nostru.

- Gândiți-vă la oameni cărora le puteți împărtăși Evanghelia. Hotărâți cum veți face aceasta. Gândiți-vă să stabiliți obiectivul de a împărtăși Evanghelia acestor oameni până la o anumită dată.

Domnul promite că ne va binecuvânta dacă facem muncă misionară

Domnul i-a spus profetului Joseph Smith că misionarii vor primi mari binecuvântări. Adresându-se vârstnicilor care se întorceau din misiunile lor, Domnul a spus: „Sunteți binecuvântați, pentru

că mărturia pe care ați depus-o este înscrisă în cer pentru ca îngerii să o poată vedea; și ei se bucură pentru voi” (D&L 62:3). El a spus, de asemenea, că celor care lucrează pentru salvarea altora li se vor ierta păcatele și ei vor aduce salvarea propriului lor suflet (vezi D&L 4:4; 31:5; 84:61).

Domnul ne-a spus:

„Și dacă va fi ca voi să lucrați toate zilele propovăduind pocăința către acest popor și veți aduce chiar numai un suflet la Mine, ce mare va fi bucuria voastră cu el în împărăția Tatălui Meu!

Și acum, dacă bucuria voastră va fi mare cu un singur suflet pe care l-ați adus la Mine, în împărăția Tatălui Meu, ce mare va fi bucuria voastră, dacă veți aduce mai multe suflete la Mine!” (D&L 18:15–16).

- Când ați trăit bucuria muncii misionare?

Scripturi suplimentare

- D&L 1:17–23 (lui Joseph Smith i s-a poruncit să predice)
- D&L 24:12 (Domnul îi întărește pe cei care caută întotdeauna să proclame Evanghelia Sa)
- D&L 38:41 (împărtășiți Evanghelia cu blândețe și bunătate)
- D&L 34:4–6; Faptele apostolilor 5:42 (Evanghelia trebuie predicată)
- D&L 60:1–2 (Domnul îi avertizează pe cei cărora le este teamă să predice Evanghelia)
- D&L 75:2–5 (cei care proclamă Evanghelia și sunt credincioși vor fi binecuvântați cu viață veșnică)
- D&L 88:81–82 (toți cei care au fost preveniți trebuie să-și avertizeze semenii)
- Matei 24:14 (Evanghelia trebuie predicată înainte ca sfârșitul să vină)
- Avraam 2:9–11 (Evanghelia și preoția trebuie date tuturor națiunilor)

Să ne dezvoltăm talentele

Capitolul 34

Noi toți avem diferite talente și aptitudini

Noi toți avem daruri, talente și aptitudini deosebite care ne-au fost date de Tatăl nostru Ceresc. Când ne-am născut, am adus cu noi aceste daruri, talente și aptitudini (vezi capitolul 2 din această carte).

Profetul Moise a fost un mare conducător, dar a avut nevoie de Aaron, fratele lui, pentru a vorbi în numele lui (vezi Exodul 4:14–16). Unii dintre noi sunt conducători ca Moise sau oratori buni ca Aaron. Unii dintre noi pot cânta bine cu vocea sau pot cânta la un instrument. Alții sunt buni sportivi sau sunt foarte îndemânatici. Putem avea și alte talente, cum ar fi puterea de a-i înțelege pe ceilalți, răbdarea, veselia sau capacitatea de a-i învăța pe alții.

- Cum ați beneficiat de talentele altora?

Noi trebuie să ne folosim și să ne îmbunătățim talentele

- Cum putem să ne dezvoltăm talentele?

Noi avem responsabilitatea de a ne dezvolta talentele care ne-au fost date. Uneori, gândim că nu avem multe talente sau că alți oameni au fost binecuvântați cu mai multe aptitudini decât avem noi. Uneori nu ne folosim talentele, deoarece ne este teamă că nu vom reuși sau că vom fi criticați de ceilalți. Nu trebuie să ne ascundem talentele. Trebuie să le folosim. Atunci, ceilalți pot vedea faptele noastre bune și Îl vor slăvi pe Tatăl nostru Ceresc (vezi Matei 5:16).

Pentru a ne dezvolta talentele trebuie să facem anumite lucruri. În primul rând, trebuie să ne descoperim talentele. Trebuie să ne autoevaluăm pentru a constata ce puncte tari și ce aptitudini avem. Familia și prietenii noștri ne pot ajuta să facem aceasta. De

---

Pentru învățători Un mod de a le arăta cursanților că vă pasă de fiecare în parte este acela de a le spune pe nume. Învățați-le numele. Atunci când la clasă participă cursanți noi, prezentați-i celorlalți.

asemenea, Îl putem ruga pe Tatăl nostru Ceresc să ne ajute să ne descoperim talentele.

În al doilea rând, trebuie să fim dornici să petrecem timp și să depunem efort pentru a dezvolta talentul pe care îl căutăm.

În al treilea rând, trebuie să credem că Tatăl nostru Ceresc ne va ajuta și trebuie să credem în noi înșine.

În al patrulea rând, trebuie să învățăm îndemânările care ne sunt necesare pentru a ne dezvolta talentele. Putem face acest lucru prin participarea la anumite cursuri, rugând un prieten să ne învețe sau citind o carte.

În al cincilea rând, trebuie să exersăm talentele. Fiecare talent necesită efort și muncă pentru a se dezvolta. Măiestria folosirii unui talent trebuie câștigată prin muncă.

În al șaselea rând, noi trebuie să ne împărtășim talentele cu alții. Talentele noastre vor crește, dacă le folosim (vezi Matei 25:29).

Toți acești pași vor fi mai ușori, dacă ne vom ruga și dacă vom căuta ajutorul Domnului. El dorește ca noi să ne dezvoltăm talentele și El ne va ajuta.

Putem să ne dezvoltăm talentele în pofida slăbiciunilor noastre

- Cum putem să ne dezvoltăm talentele în pofida slăbiciunilor noastre?

Pentru că suntem într-o stare muritoare și decăzută, avem slăbiciuni. Cu ajutorul Domnului, slăbiciunea și natura noastră decăzută pot fi biruite (vezi Eter 12:27, 37). Beethoven a compus cea mai valoroasă muzică a sa după ce a surzit. Enoh și-a depășit problema de a fi lent în exprimare și a ajuns un învățător foarte bun (vezi Moise 6:26–47).

Unii dintre marii atleți au trebuit să învingă handicapuri înainte de a reuși să-și dezvolte talentele. Shelly Mann este un asemenea exemplu. „La vârsta de cinci ani ea a avut poliomielită... Părinții ei au dus-o zilnic la un bazin de înot, sperând că apa o va ajuta să-și ridice mâinile în timp ce ea încerca să le folosească din nou. Când

a reușit să-și ridice mâna din apă prin propria ei putere, ea a strigat de bucurie. După aceea, obiectivul ei a fost să înoate pe toată lățimea bazinului, apoi pe toată lungimea lui, după care a înotat mai multe lungimi de bazin. Ea a continuat să încerce, înotând, îndurând, zi după zi, până când a câștigat medalia de aur, la jocurile olimpice, la proba fluture – unul dintre cele mai grele stiluri de înot” (Marvin J. Ashton, în Conference Report, aprilie 1975, p. 127 sau *Ensign*, mai 1975, p. 86).

Heber J. Grant a învins multe dintre slăbiciunile lui și le-a transformat în talente. El a avut drept moto aceste cuvinte: „Ceea ce continuăm să facem cu perseverență devine mai ușor de realizat; nu pentru că natura acelui lucru s-a schimbat, ci pentru că puterea noastră de a-l realiza a crescut” (în *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* [2002], p. 35).

Domnul ne va binecuvânta, dacă ne folosim talentele cu înțelepciune

Președintele Joseph F. Smith a spus: „Fiecare fiu și fiecare fiică a lui Dumnezeu a primit anumite talente și fiecare va fi răspunzător în fața lui Dumnezeu pentru folosirea sau nefolosirea talentelor pentru scopul pentru care au fost date” (*Gospel Doctrine*, a cincea ediție, [1939], p. 370). Un talent este un fel de administrație (responsabilitate în împărăția lui Dumnezeu). Pilda talanților ne spune că, atunci când slujim bine în administrația noastră, ni se vor da responsabilități mai mari. Dacă nu slujim bine, administrația noastră ne va fi luată în cele din urmă (vezi Matei 25:14–30).

În scripturi ni se spune, de asemenea, că vom fi judecați după faptele noastre (vezi Matei 16:27). Prin dezvoltarea și folosirea talentelor noastre pentru alte persoane, noi facem fapte bune.

Domnul este mulțumit când ne folosim talentele cu înțelepciune. El ne va binecuvânta, dacă ne folosim talentele în folosul altor persoane și pentru a clădi împărăția Sa aici, pe pământ. Unele dintre binecuvântările pe care le dobândim sunt bucuria și dragostea care rezultă din faptul că le slujim fraților și surorilor noastre aici, pe pământ. De asemenea, învățăm stăpânirea de sine. Toate aceste

lucruri sunt necesare dacă vrem să fim demni să trăim din nou alături de Tatăl nostru Ceresc.

- Care sunt câteva exemple de oameni ale căror talente au fost îmbunătățite pentru că le-au folosit în mod înțelept? (Gândiți-vă la oameni pe care-i cunoașteți, la oameni din scripturi sau din istoria Bisericii.)

Scripturi suplimentare

- Iacov 1:17 (darurile vin de la Dumnezeu)
- D&L 46:8–11; 1 Timotei 4:14 (căutați și dezvoltați darurile)
- 2 Corinteni 12:9 (slăbiciunile ne fac puternici)
- Apocalipsa 20:13; 1 Nefi 15:33; D&L 19:3 (judecați după faptele noastre)
- Evrei 13:21 (faceți fapte bune)

Supunerea

Capitolul 35

Trebuie să ne supunem de bunăvoie lui Dumnezeu

- Care este diferența dintre supunerea de bunăvoie și cea fără bunăvoință?

Când Isus a fost pe pământ, un învățător al legii I-a adresat o întrebare:

„Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?».

Isus i-a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău».

Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți».

În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii” (Matei 22:36–40).

Din aceste scripturi învățăm cât este de important ca noi să-L iubim pe Domnul și pe aproapele nostru. Dar cum ne arătăm dragostea față de Domnul?

Isus a răspuns la această întrebare când a spus: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu” (Ioan 14:21).

Cu toții trebuie să ne întrebăm de ce ne supunem poruncilor lui Dumnezeu. Este oare pentru că ne este frică de pedeapsă? Este oare pentru că dorim să fim răsplătiți pentru că ducem o viață bună? Este oare pentru că Îi iubim pe Dumnezeu și pe Isus Hristos și dorim să Le slujim?

Pentru învățători Îi puteți ajuta pe cursanți sau pe membrii familiei să se gândească mai profund la o anumită întrebare acordându-le timp de gândire. După ce au avut suficient timp, cereți-le răspunsurile.

Este mai bine să respectăm poruncile pentru că ne este frică de pedeapsă, decât să nu le respectăm deloc. Dar vom fi mult mai fericiți dacă ne supunem lui Dumnezeu pentru că Îl iubim și dorim să ne supunem Lui. Când ne supunem Lui fără să fim constrânși, El ne poate binecuvânta cu generozitate. El a spus: „Eu, Domnul... îi cinstesc pe aceia care Mă slujesc în dreptate și adevăr până la sfârșit” (D&L 76:5). Supunerea ne ajută, de asemenea, să progresăm și să devenim mai asemănători Tatălui nostru Ceresc. Dar aceia care nu fac nimic până când nu li se poruncește și care, după aceea, țin poruncile fără bunăvoință își pierde răsplata (vezi D&L 58:26–29).

- Cum putem să ne dezvoltăm dorința de a ne supune?

Noi putem să ne supunem fără a înțelege motivul

- De ce nu este necesar ca noi să înțelegem întotdeauna scopurile Domnului pentru a fi supuși?

Prin ținerea poruncilor lui Dumnezeu, noi ne pregătim pentru viața veșnică și pentru exaltare. Câteodată, noi nu cunoaștem motivul pentru care s-a dat o anumită poruncă. Cu toate acestea, ne arătăm credința și încrederea în Dumnezeu când ne supunem Lui fără să știm de ce.

Lui Adam și Evei li s-a poruncit să ofere sacrificii lui Dumnezeu. Într-o zi, un înger i-a apărut lui Adam și l-a întrebat de ce aducea sacrificii. Adam a răspuns că nu cunoștea motivul. El făcea acest lucru deoarece Domnul îi poruncise (vezi Moise 5:5–6 și ilustrația din acest capitol).

După aceea, îngerul i-a predicat lui Adam Evanghelia și i-a spus despre Salvatorul care urma să vină. Duhul Sfânt s-a coborât asupra lui Adam și el a profețit despre locuitorii pământului până la ultima generație (vezi Moise 5:7–10; D&L 107:56). Adam a avut parte de această cunoaștere și de aceste mari binecuvântări deoarece a fost supus.

Dumnezeu va pregăti o cale

Cartea lui Mormon ne relatează că Nefi și frații lui mai mari au primit o însărcinare foarte grea de la Domnul (vezi 1 Nefi 3:1–6).

Frații lui Nefi se plâneau, spunând că Domnul le-a cerut un lucru greu. Dar Nefi a spus: „Mă voi duce și voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit, căci eu știu că Domnul nu dă porunci copiilor oamenilor fără să pregătească o cale pentru ei, ca ei să îndeplinească lucrurile pe care El le-a poruncit” (1 Nefi 3:7). Când ni se pare greu să ne supunem unei porunci dată de Domnul, trebuie să ne amintim de cuvintele lui Nefi.

- Când a pregătit Domnul o cale pentru dumneavoastră pentru a vă supune Lui?

Nicio poruncă nu este prea mică sau prea mare pentru a fi respectată

Uneori, putem crede că o poruncă nu este foarte importantă. Scripturile ne povestesc despre un bărbat, numit Naaman, care a gândit în acest fel. Naaman avea o boală groaznică și a călătorit din Siria până în țara lui Israel pentru a-i cere profetului Elisei să-l vindece. Naaman era un om important în țara lui, astfel încât s-a simțit jignit când Elisei nu a venit personal să-l întâlnească, ci și-a trimis, în loc, slujitorul. Naaman a fost și mai ofensat când a primit mesajul lui Elisei: să se scalde de șapte ori în Iordan. „Nu sunt oare râurile Damascului... mai bune decât toate apele lui Israel? N-aș fi putut oare să mă spăl în ele și să mă fac curat?”, a întrebat el. El s-a întors și a plecat plin de mânie. Dar slujitorii lui l-au întrebat: „Dacă prorocul ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult trebuie să faci ce ți-a spus: «Scaldă-te, și vei fi curat»”. Naaman era suficient de înțelept să înțeleagă că era important să-l asculte pe profetul lui Dumnezeu, chiar dacă acesta îi ceruse un lucru mărunț. Așa că s-a scăldat în Iordan și a fost vindecat (vezi 2 Împărați 5:1–14).

Uneori, putem crede că o poruncă este prea grea pentru noi pentru a o ține. La fel ca și frații lui Nefi, noi am putea spune: „Este un lucru greu ceea ce Dumnezeu ne cere”. Totuși, la fel ca și Nefi, noi putem fi siguri că Dumnezeu nu ne va da nicio poruncă fără ca El să pregătească o cale prin care noi să ne supunem Lui.

A fost „un lucru greu” când Domnul i-a poruncit lui Avraam să-l ofere ca jertfă pe fiul lui preaiubit Isaac (vezi Genesa 22:1–13; vezi,

de asemenea, capitolul 26 din această carte). Avraam așteptase mulți ani nașterea lui Isaac, fiul pe care Dumnezeu i-l promisese. Cum ar fi putut să-și piardă fiul în acest fel? Această poruncă trebuie să fi fost extrem de grea pentru Avraam. Totuși, el a ales să se supună lui Dumnezeu.

Noi, de asemenea, trebuie să fim dornici să facem orice ne cere Dumnezeu. Profetul Joseph Smith a spus: „Eu am făcut din aceasta regula mea: *Când Domnul poruncește, execută*” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], p. 160). Aceasta poate fi și regula noastră.

- Când ați primit binecuvântări ca urmare a supunerii dumneavoastră față de porunci ce păreau a fi mai puțin importante?

Isus Hristos S-a supus Tatălui Său

- Ce exemple vă vin în minte atunci când vă gândiți la Isus Hristos supunându-se Tatălui Său?

Isus Hristos a fost exemplul suprem de supunere față de Tatăl nostru Ceresc. El a spus: „M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6:38). Întreaga Sa viață a fost devotată supunerii față de Tatăl Său, deși nu I-a fost întotdeauna ușor. El a fost ispitit în toate lucrurile ca și ceilalți muritori (vezi Evrei 4:15). În Grădina Ghetsimani, El S-a rugat spunând: „Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39).

Deoarece Isus S-a supus voinței Tatălui în toate lucrurile, El a făcut ca salvarea să fie posibilă pentru noi toți.

- În ce fel amintirea exemplului Salvatorului ne poate ajuta să fim supuși?

Rezultatele supunerii și ale nesupunerii

- Care sunt consecințele supunerii sau nesupunerii față de poruncile Domnului?

Împărăția cerului este guvernată prin lege și, când primim o binecuvântare, acest lucru se întâmplă datorită supunerii față de legea

pe care este bazată acea binecuvântare (vezi D&L 130:20–21; 132:5). Domnul ne-a spus că, prin supunerea și sânguința noastră, putem dobândi cunoaștere și inteligență (vezi D&L 130:18–19). Putem, de asemenea, să creștem din punct de vedere spiritual (vezi Ieremia 7:23–24). Pe de altă parte, nesupunerea aduce dezamăgire și conduce la pierderea binecuvântărilor. „Cine sunt Eu, spune Domnul, ca să fac o promisiune și să nu o îndeplinesc? Eu am poruncit, și oamenii nu se supun; Eu revoc, și ei nu mai primesc binecuvântarea. Și atunci, ei spun în inima lor: Aceasta nu este lucrarea Domnului, pentru că promisiunile Lui nu s-au îndeplinit” (D&L 58:31–33).

Când ținem poruncile lui Dumnezeu, El Își îndeplinește promisiunile, așa cum regele Beniamin a spus poporului său: „El vă cere ca voi să faceți așa cum v-a poruncit; căci, dacă voi veți face așa, El vă va binecuvânta imediat” (Mosia 2:24).

Cel care este supus, dobândește viață veșnică

Domnul ne sfătuiește: „Și dacă ții poruncile Mele și înduri până la sfârșit, vei avea viață veșnică, care este cel mai mare dar dintre toate darurile lui Dumnezeu” (D&L 14:7).

Domnul a descris și alte binecuvântări pe care le vor primi cei care se supun Lui în dreptate și adevăr până la sfârșit:

„Pentru că așa spune Domnul – Eu, Domnul, sunt milostiv și binevoitor față de aceia care se tem de Mine și îi cinstesc pe aceia care Mă slujesc în dreptate și adevăr până la sfârșit.

Mare va fi răsplata lor și veșnică va fi slava lor.

Și lor le voi dezvălui toate tainele, da, toate tainele ascunse ale împărăției Mele din zilele de odinioară și, pentru timpurile ce vor veni, le voi face cunoscută buna plăcere a voinței Mele referitoare la toate lucrurile care privesc împărăția Mea.

Da, ei vor cunoaște chiar minunile eternității și Eu le voi arăta lucrurile care vor veni, chiar lucrurile multor generații.

Și înțelepciunea lor va fi mare, și înțelegerea lor va ajunge până în cer ...

Pentru că prin Spiritul Meu îi voi lumina și prin puterea Mea le voi face cunoscute secretele voinței Mele – da, chiar acelea pe care nici ochiul nu le-a văzut, nici urechea nu le-a auzit, nici nu au intrat încă în inima omului” (D&L 76:5–10).

- Ce înseamnă pentru dumneavoastră expresia „a îndura până la sfârșit”?
- Ce putem face pentru a rămâne fideli principiilor Evangheliei chiar și atunci când acest lucru nu este la modă? Cum îi putem ajuta pe copii și pe tineri să rămână fideli principiilor Evangheliei?

Scripturi suplimentare

- Avraam 3:25 (am venit pe pământ pentru a ne dovedi supunerea)
- 1 Samuel 15:22 (supunerea este mai bună decât jertfa)
- Eclesiastul 12:13; Ioan 14:15; Romani 6:16; D&L 78:7; 132:36; Deuteronomul 4:1–40 (trebuie să ne supunem lui Dumnezeu)
- 2 Nefi 31:7 (Isus Hristos a fost supus)
- Proverbele 3:1–4; 6:20–22; 7:1–3; Efeseni 6:1–3; Coloseni 3:20 (copiii trebuie să-și asculte părinții)
- D&L 21:4–6 (fiți supuși față de profet)
- Ioan 8:29–32; Mosia 2:22, 41; D&L 82:10; 1 Nefi 2:20 (binecuvântări datorate supunerii)
- D&L 58:21–22; 98:4–6; 134:5–7 (respectați legile țării)
- Isaia 60:12; D&L 1:14; 93:39; 132:6, 39 (consecințele nesupunerii)
- 2 Nefi 31:16; D&L 53:7; Matei 24:13; Luca 9:62 (îndurați până la sfârșit)

Familia poate fi veșnică

Capitolul 36

Importanța familiilor

- De ce ne-a trimis Tatăl nostru Ceresc pe pământ ca membrii ai familiilor?

„Căsătoria dintre un bărbat și o femeie [este] rânduită de Dumnezeu... Familia [este] esențială pentru planul Creatorului cu privire la destinul etern al copiilor Lui” („Familia: o declarație oficială către lume”, *Ensign*, noiembrie 1995, p. 102).

După ce Tatăl Ceresc i-a căsătorit pe Adam și Eva, El le-a poruncit să aibă copii (vezi Genesa 1:28). El a revelat că unul dintre scopurile căsătoriei este acela de a oferi trupuri muritoare copiilor Săi de spirit. Părinții sunt parteneri cu Tatăl nostru Ceresc. El dorește ca fiecare dintre copiii Săi de spirit să primească un trup fizic și să trăiască o viață pe pământ. Când un bărbat și o femeie aduc pe lume copii, ei Îl ajută pe Tatăl nostru Ceresc să-și împlinească planul.

Fiecare nou-născut trebuie să fie întâmpinat în familie cu bucurie. Fiecare este un copil al lui Dumnezeu. Trebuie să ne facem timp să ne bucurăm de copiii noștri, să ne jucăm cu ei și să-i învățăm.

Președintele David O. McKay a spus: „Eu cred din toată inima că cel mai bun loc de pregătire pentru... viața veșnică este căminul nostru” („Blueprint for Family Living”, *Improvement Era*, aprilie 1963, p. 252). Acasă, împreună cu familia noastră, putem învăța ce sunt stăpânirea de sine, sacrificiul, loialitatea și importanța muncii. Putem învăța să iubim, să împărtășim și să slujim unul altuia.

Pentru învățători În timp ce predați acest capitol și pe următoarele două în care se vorbește despre familii, fiți atenți la sentimentele acelor care nu au o situație ideală acasă.

Tații și mamele au responsabilitatea de a-și învăța copiii despre Tatăl Ceresc. Ei trebuie să arate prin exemplu că Îl iubesc, deoarece ei țin poruncile Sale. Părinții trebuie, de asemenea, să-și învețe copiii să se roage și să se supună poruncilor (vezi Proverbele 22:6).

- De ce este căminul locul cel mai bun de pregătire pentru viața veșnică?
- Cum îi putem ajuta pe tinerii Bisericii să înțeleagă cât de sacre sunt familia și legământul căsătoriei?

Familia veșnică

Famiile pot fi împreună pentru totdeauna. Pentru a ne bucura de această binecuvântare, noi trebuie să fim căsătoriți în templu. Când oamenii sunt căsătoriți în afara templului, căsătoria se sfârșește atunci când unul dintre parteneri moare. Când suntem căsătoriți în templu prin autoritatea Preoției lui Melhisedec, suntem căsătoriți pentru timp și eternitate. Dacă ținem legămintele pe care le facem cu Domnul, familia noastră va fi unită pentru veșnicie ca soț, soție și copii. Moartea nu ne poate despărți.

Relații tandre de familie

- Cum putem avea o armonie mai mare în căminele noastre?

Soții și soțiile trebuie să fie atenți și amabili unul cu celălalt. Ei nu trebuie să facă sau să spună ceva ce ar putea răni sentimentele celuilalt. Ei trebuie, de asemenea, să încerce să facă tot ceea ce este posibil pentru a se face fericiți reciproc.

Pe măsură ce părinții ajung să-L cunoască pe Dumnezeu și se străduiesc să fie asemănători Lui, ei își vor învăța copiii să se iubească unul pe celălalt. În Cartea lui Mormon, regele Beniamin a explicat: „Nu veți îngădui copiilor voștri... să se bată și să se certe unul cu altul ...

Dar îi veți învăța să meargă pe căile adevărului și cumpătării; îi veți învăța să se iubească unul pe altul și să se slujească unul pe altul” (Mosa 4:14–15).

Ca membri ai familiei, noi ne putem ajuta unul pe altul să ne simțim încrezători, încurajându-ne și exprimând aprecieri sincere. Fiecare copil trebuie să simtă că este important. Părinții trebuie să le arate copiilor că sunt interesați de ceea ce fac ei și trebuie să-și exprime dragostea și interesul față de ei. Copiii trebuie să-și arate și ei dragostea față de părinții lor. Ei trebuie să fie ascultători și trebuie să încerce să ducă o viață care să facă cinste părinților lor și numelui familiei lor.

- Ce pot să facă părinții pentru a-și încuraja fiii și fiicele să fie buni prieteni unul cu celălalt? Ce pot să facă frații și surorile pentru a întreține prietenia existentă între ei?
- Ce pot să facă soții și soțiile pentru a se ajuta unul pe celălalt să fie fericiți?

Cum să avem o familie reușită

- Ce faceți pentru a ajuta la întărirea familiei dumneavoastră și pentru a avea o familie reușită?

Președintele Harold B. Lee ne-a învățat: „Cea mai importantă lucrare a Domnului pe care o veți face vreodată va fi cea între pereții propriilor dumneavoastră cămine” (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], p. 134).

Satana știe cât de importante sunt familiile pentru planul Tatălui nostru Ceresc. El caută să le distrugă, împiedicându-ne să ne apropiem de Domnul. El ne va ispiti să facem lucruri care vor despărți familiile din punct de vedere spiritual.

Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au declarat: „Căsătoriile și familiile reușite se stabilesc și se mențin pe principiile credinței, rugăciunii, căinței, iertării, respectului, dragostei, milei, muncii și ale activităților de recreere sănătoase” (*Ensign*, noiembrie 1995, p. 102).

Cu toții dorim să avem familii fericite, reușite. Următoarele lucruri ne vor ajuta să realizăm aceasta:

1. Rugați-vă ca familie în fiecare seară și în fiecare dimineață (vezi 3 Nefi 18:21). Rugați-vă împreună ca soț și soție.
2. Învățați-i pe copii Evanghelia în fiecare săptămână, în cadrul serii în familie.
3. Studiați scripturile în mod regulat, ca familie.
4. Faceți lucruri împreună ca familie, cum ar fi proiecte de lucru, excursii și luarea deciziilor.
5. Învățați să fiți amabili, răbdători, îngăduitori și caritabili (vezi Moroni 7:45–48).
6. Participați în mod regulat la adunările Bisericii (vezi D&L 59:9–10).
7. Urmați sfatul Domnului din D&L 88:119: „Organizați-vă; pregătiți tot ce este necesar; și întemeiați o casă, chiar o casă de rugăciuni, o casă de post, o casă de credință, o casă de învățatură, o casă de slavă, o casă a ordinii, o casă a lui Dumnezeu”.
8. Întocmiți istoria familiei, înfăptuiți împreună munca în templu și primiți rânduielele de pecetluire din templu.

Familia este cea mai importantă unitate în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Biserica există pentru a ajuta familiile să dobândească binecuvântări veșnice și exaltare. Organizațiile și programele din cadrul Bisericii sunt concepute pentru a ne întări pe noi personal și pentru a ne ajuta să trăim ca familii pentru totdeauna.

- Ce pot să facă familiile pentru a trece cu bine prin momentele dificile?
- Ce dovadă aveți că activați de genul rugăciune în familie, studiul scripturilor în familie, consilii de familie, mesele servite în familie și seara în familie schimbă lucrurile în bine?

Scripturi suplimentare și alte surse

- Moise 2:27–28 (bărbatul și femeia au fost creați și binecuvântați)
- Genesa 2:24 (bărbatul se va lipi de nevasta sa)
- D&L 49:15–16 (Dumnezeu a rânduit căsătoria)
- Efeseni 6:4 (învățați-i pe copii în neprihănire)
- D&L 132:15–21 (căsătoria veșnică)
- D&L 88:119–26 (îndrumări pentru o familie reușită)
- D&L 93:40–50 (Domnul le poruncește părinților să-și crească proprii copii în lumină și adevăr)
- „Familia: o declarație oficială către lume” (disponibilă pe LDS.org și în multe publicații ale Bisericii, inclusiv *Ensign*, noiembrie 1995, pagina 102; *Pentru întărirea tineretului: Să îndeplinim datoria noastră față de Dumnezeu* [articol număr 36550], pagina 44; și *Fideli credinței: referințe pentru Evanghelie* [articol număr 36863], paginile 67–69)

Responsabilitățile în familie

Capitolul 37

Responsabilitățile părinților

- Ce responsabilități împărtășesc soții și soțiile în creșterea copiilor lor?

Fiecare persoană are un rol important în familia sa. Prin intermediul profesilor, Domnul a explicat modul în care tații, mamele și copiii trebuie să se comporte și ce sentimente trebuie să aibă unii față de alții. În calitate de soți, soții și de copii, noi trebuie să învățăm ceea ce Domnul așteaptă de la noi pentru a ne îndeplini scopul ca familie. Dacă fiecare dintre noi ne facem partea, vom fi uniți pentru veșnicie.

În responsabilitățile sacre ale calității de părinți, „tații și mamele sunt obligați să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali” („Familia: o declarație oficială către lume”, *Ensign*, noiembrie 1995, p. 102). Ei trebuie să conlucreze pentru a asigura nevoile spirituale, afective, intelectuale și fizice ale familiei.

Unele responsabilități trebuie împărțite între soț și soție. Părinții trebuie să-i învețe pe copiii lor Evanghelia. Domnul a avertizat că, dacă părinții nu-și învață copiii despre credință, pocăință, botez și despre darul Duhului Sfânt, păcatul va fi asupra capetelor părinților. Părinții trebuie, de asemenea, să-și învețe copiii să se roage și să se supună poruncilor Domnului (vezi D&L 68:25, 28).

Una dintre cele mai bune modalități prin care părinții își pot învăța copiii este prin exemplul personal. Soții și soțiile trebuie să dea dovadă de dragoste și respect unii față de ceilalți și față de copiii

---

Pentru învățători Ca și la capitolul 36, fiți atenți la sentimentele celor care nu au o situație ideală acasă. Accentuați faptul că, având îndrumare de la Domnul și ajutor din partea membrilor familiei și a Bisericii, părinții singuri își pot crește cu succes copiii.

lor atât prin fapte, cât și prin cuvinte. Este important să ne amintim că fiecare membru al familiei este un copil al lui Dumnezeu. Părinții trebuie să-și trateze copiii cu dragoste și cu respect, fiind fermi, dar blânzi cu ei.

Părinții trebuie să înțeleagă că, uneori, copiii vor face alegeri greșite, chiar și după ce au fost învățați adevărul. Când se întâmplă acest lucru, părinții nu trebuie să renunțe. Ei trebuie să continue să-și învețe copiii, să-și exprime dragostea față de ei, să le fie exemple bune, să postească și să se roage pentru ei.

Cartea lui Mormon ne relatează modul în care rugăciunile unui tată l-au ajutat pe un fiu răzvrătit să se întoarcă pe căile Domnului. Alma cel Tânăr se îndepărtase de învățăturile tatălui său neprihănit, Alma, și era pe cale să distrugă Biserica. Tatăl s-a rugat cu credință pentru fiul lui. Alma cel Tânăr a fost vizitat de un înger și s-a pocăit pentru modul lui rău de viață. El a devenit un mare conducător al Bisericii (vezi Mosia 27:8–32).

Părinții pot asigura o atmosferă de reverență și respect în căminul lor, dacă îi învață și îi îndrumă pe copiii lor cu dragoste. Părinții trebuie, de asemenea, să asigure experiențe fericite pentru copiii lor.

- Cum pot soții și soțiile să se sprijine reciproc în rolurile lor? La cine pot apela părinții singuri pentru ajutor?

Responsabilitățile taților

- Ce exemple pozitive de tați care-și cresc copiii ați văzut?

„Planul divin pentru tați este de a-și conduce familiile cu dragoste și dreptate, și ei sunt răspunzători de satisfacerea nevoilor pentru viața și protecția familiilor lor” (*Ensign*, noiembrie 1995, p. 102). Un tată demn care este membru al Bisericii are ocazia de a deține preoția, ceea ce-l face conducătorul preoției în familia sa. El trebuie să-și îndrume familia cu umilință și bunătate, nu cu forță sau cruzime. Scripturile ne învață că cei care dețin preoția trebuie să-i conducă pe ceilalți prin convingere, blândețe, dragoste și bunătate (vezi D&L 121:41–44; Efeseni 6:4).

Tatăl împărtășește binecuvântările preoției cu membrii familiei sale. Când un bărbat deține Preoția lui Melhisedec, el poate împărtăși aceste binecuvântări slujindu-le celor bolnavi și dând binecuvântări speciale ale preoției. Sub îndrumarea unui conducător al preoției care prezidează, el poate binecuvânta nou-născuți, poate boteza, confirma și înfăptui rânduirii la preoție. El trebuie să dea un exemplu bun familiei lui prin ținerea poruncilor. El trebuie, de asemenea, să se asigure că familia se roagă împreună de două ori pe zi și că se țin serile în familie.

Tatăl trebuie să petreacă timp cu fiecare copil în parte. El trebuie să-și învețe copiii principii corecte, să discute cu ei despre problemele și preocupările lor și să le ofere sfaturi cu dragoste. Câteva exemple bune se găsesc în Cartea lui Mormon (vezi 2 Nefi 1:14–3:25; Alma 36–42).

De asemenea, este datoria tatălui de a asigura nevoile fizice ale familiei sale, asigurându-se că ei au hrana, adăpostul, îmbrăcămintea și educația necesare. Chiar dacă nu poate să asigure tot sprijinul de unul singur, el nu trebuie să renunțe la responsabilitatea de a avea grijă de familia lui.

Responsabilitățile mamei

- Ce exemple pozitive de mame care-și cresc copiii ați văzut?

Președintele David O. McKay a spus că a fi mamă este cea mai nobilă chemare (vezi *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* [2003], p. 156). Este o chemare sacră, un parteneriat cu Dumnezeu în aducerea pe lume a copiilor Săi de spirit. A da naștere copiilor este una dintre cele mai mari binecuvântări. Dacă în casă nu există un tată, mama prezidează în familie.

Președintele Boyd K. Packer laudă femeile care nu au putut să aibă proprii lor copii, dar care caută să îngrijească alți copii. El a spus: „Când vorbesc despre mame, vorbesc nu numai despre cele care au născut copii, ci și despre cele care au grijă de copii născuți de alte femei și despre multele femei care, fără să aibă proprii lor copii, au crescut copiii altor femei” (*Mothers* [1977], p. 8).

Profeții din zilele din urmă ne-au învățat: „Mamele sunt în primul rând responsabile de creșterea copiilor lor” (*Ensign*, noiembrie 1995, p. 102). O mamă trebuie să-și petreacă timpul cu copiii ei și să-i învețe Evanghelia. Ea trebuie să se joace și să-i ajute ca ei să poată descoperi lumea înconjurătoare. De asemenea, trebuie să-și ajute familia să înțeleagă cum să facă din cămin un loc plăcut. Dacă ea este afectuoasă și iubitoare, ea își ajută copiii să aibă o părere bună despre ei înșiși.

Cartea lui Mormon descrie un grup de 2.000 de tineri care au fost la înălțime datorită învățăturilor mamelor lor (vezi Alma 53:16–23). Conduși de profetul Helaman, ei s-au dus la luptă împotriva dușmanilor lor. Ei învățaseră de la mamele lor să fie cinstiți, curajoși și demni de încredere. Mamele lor i-au învățat, de asemenea, că dacă nu se vor îndoii, Dumnezeu îi va elibera (vezi Alma 56:47). Au scăpat toți cu viață din acea luptă. Ei și-au exprimat credința în învățăturile mamelor lor, spunând: „Noi nu ne îndoim că mamele noastre au știut aceasta” (Alma 56:48). Fiecare mamă care are o mărturie poate avea un efect profund asupra copiilor ei.

Responsabilitățile copiilor

- Cum îi ajută copiii pe părinți să clădească un cămin fericit?

Copiii împart cu părinții lor responsabilitățile de a clădi un cămin fericit. Ei trebuie să se supună poruncilor și să coopereze cu ceilalți membri ai familiei. Domnul nu este mulțumit când copiii se ceartă (vezi Mosia 4:14).

Domnul le-a poruncit copiilor să-și cinstească părinții. El a spus: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în [țară]” (Exodul 20:12). A-i cinsti pe părinți înseamnă a-i iubi și a-i respecta. De asemenea, înseamnă să-i ascultăm. Scripturile le spun copiilor: „Ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept” (Efeseni 6:1).

Președintele Spencer W. Kimball a spus, vorbind despre copii, că ei trebuie să învețe să muncească și să-și împartă responsabilitățile atât în casă, cât și în afara ei. Lor trebuie să li se dea însărcinări

cum ar fi aceea de a păstra casa ordonată și curată (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 120).

- Ce trebuie copiii să facă pentru a-și cinști și respecta părinții?
- Ce au făcut părinții dumneavoastră de ați ajuns să-i cinștiți și să-i respectați?

Acceptarea responsabilităților aduce binecuvântări

- Ce poate să facă fiecare membru al familiei pentru a face din cămin un loc fericit?

O familie iubitoare și fericită nu se realizează din întâmplare. Fiecare persoană din familie trebuie să-și facă partea. Domnul a dat responsabilități atât părinților, cât și copiilor. Scripturile ne învață că trebuie să fim atenți, veseli și politicoși cu ceilalți. Când vorbim, când ne rugăm, când cântăm sau lucrăm împreună, ne putem bucura de binecuvântările armoniei în familiile noastre (vezi Coloseni 3).

- Care sunt unele dintre tradițiile și obiceiurile care pot face dintr-un cămin un loc fericit?

Scripturi suplimentare și alte surse

- Proverbele 22:6 (educarea unui copil)
- Efeseni 6:1–3 (copiii trebuie să-i asculte pe părinți)
- D&L 68:25–28; Efeseni 6:4 (responsabilitățile părinților)
- „Familia: o declarație oficială către lume” (disponibilă pe LDS.org și în multe publicații ale Bisericii, inclusiv *Ensign*, noiembrie 1995, pagina 102; *Pentru întărirea tineretului* [articol număr 36550], pagina 44 și *Fideli credinței* [articol număr 36863], paginile 67–69)
- *Îndrumarul familiei* (articol număr 31180)

Căsătoria veșnică

Capitolul 38

Căsătoria este rânduită de Dumnezeu

Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este o parte esențială a planului lui Dumnezeu. Domnul a spus: „Oricine interzice căsătoria nu este aprobat de Dumnezeu, căci căsătoria este rânduită de Dumnezeu pentru om” (D&L 49:15). Încă de la început, căsătoria a fost o lege a Evangheliei. Căsătoriile sunt menite să dureze veșnic, nu doar în timpul vieții noastre muritoare.

Adam și Eva au fost căsătoriți de Dumnezeu înainte de a exista moarte în lume. Ei au avut o căsătorie veșnică. Ei i-au învățat pe copiii lor și pe copiii copiilor lor legea căsătoriei veșnice. Pe măsură ce anii au trecut, ticăloșia a pătruns în inimile oamenilor și autoritatea de a înfăptui această rânduială sacră a fost luată de pe pământ. Prin restaurarea Evangheliei, căsătoria veșnică a fost restaurată pe pământ.

- De ce este important să știm că Dumnezeu a rânduit căsătoria dintre un bărbat și o femeie?

Căsătoria veșnică este esențială pentru exaltare

- Care este doctrina Domnului despre căsătorie și cum diferă aceasta de părerile lumii?

Mulți oameni, în lume, consideră căsătoria ca pe o tradiție socială, o înțelegere legală între un bărbat și o femeie de a trăi împreună. Dar pentru sfinții din zilele din urmă, căsătoria reprezintă mult mai mult. Exaltarea noastră depinde de căsătorie, alături de alte principii și rânduieli, cum sunt credința, pocăința, botezul și primirea darului Duhului Sfânt. Noi credem că cea mai sacră legătură care poate exista între un bărbat și o femeie este căsătoria. Această relație sacră ne influențează fericirea acum și în eternitate.

Tatăl Ceresc ne-a dat legea căsătoriei veșnice pentru ca noi să putem deveni asemănători Lui. Domnul a spus:

„În gloria celestă sunt trei ceruri sau grade;

Și, pentru a-l obține pe cel mai înalt, un om trebuie să intre în acest ordin al preoției [însemnând noul și nepieritorul legământ al căsătoriei];

Și dacă nu o face, el nu poate să îl obțină” (D&L 131:1–3).

Căsătoria veșnică trebuie înfăptuită în templu, prin autoritatea corespunzătoare

- De ce este necesar ca o căsătorie să fie înfăptuită în templu, prin autoritatea corespunzătoare, pentru a fi veșnică?

O căsătorie veșnică trebuie înfăptuită de cineva care deține puterea de pecetluire. Domnul a promis: „Dacă un bărbat se căsătorește cu o femeie prin... noul și nepieritorul legământ... de către acela care este uns... și dacă [vor rămâne] în legământul [Domnului]... [căsătoria va] fi în întregime [valabilă] când ei nu vor mai fi în lume” (D&L 132:19).

O căsătorie veșnică nu numai că trebuie înfăptuită prin autoritatea corespunzătoare a preoției, dar trebuie să fie înfăptuită și într-unul din templele sfinte ale Domnului nostru. Templul este singurul loc unde poate fi înfăptuită această rânduială sfântă.

În templu, cuplurile de sfinți din zilele din urmă îngenunchează la unul dintre altarele sacre în prezența familiilor și prietenilor lor care au primit înzestrarea în templu. Ei fac legămintele lor de căsătorie înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt declarați soț și soție pentru timp și toată eternitatea. Acest lucru este făcut de un bărbat care deține sfânta preoție a lui Dumnezeu și căruia i s-a dat autoritatea de a înfăptui această rânduială sacră. El acționează sub îndrumarea Domnului și promite cuplului binecuvântările exaltării. El îi

---

Pentru învățători Toți membrii, indiferent dacă sunt căsătoriți sau nu, trebuie să înțeleagă doctrina căsătoriei veșnice. Cu toate acestea, trebuie să fiți atenți la sentimentele adulților care nu sunt căsătoriți. În funcție de situație, ajutați-i pe cursanți sau pe membrii familiei să știe că toți copiii Tatălui Ceresc, care sunt credincioși legămintelor pe care le-au făcut în această viață, vor avea ocazia de a primi toate binecuvântările Evangheliei în eternitate, inclusiv ocazia de a avea o familie veșnică.

instruiește în privința lucrurilor pe care cuplul trebuie să le facă pentru a primi aceste binecuvântări. El le amintește că toate binecuvântările depind de supunerea față de legile lui Dumnezeu.

Dacă suntem căsătoriți de oricare altă autoritate decât preoția și căsătoria nu este înfăptuită într-un templu, căsătoria este doar pe durata acestei vieți. După moarte, partenerii căsătoriți nu pot să emită nicio pretenție unul asupra altuia sau asupra copiilor lor. O căsătorie veșnică ne oferă ocazia de a continua să trăim împreună, ca familii, după această viață.

Beneficiile unei căsătorii veșnice

- Care sunt binecuvântările unei căsătorii veșnice în această viață și în eternitate?

Ca sfinți din zilele din urmă, noi trăim având o perspectivă veșnică și nu doar pentru clipa de față. Totuși, noi putem primi binecuvântări în timpul acestei vieți ca urmare a faptului că suntem căsătoriți pentru veșnicie. Unele dintre acele binecuvântări sunt menționate mai jos.

1. Noi știm că această căsătorie a noastră poate dura pentru totdeauna. Moartea ne poate despărți unul de altul doar temporar. Nimic nu ne poate despărți pentru totdeauna, decât nesupunerea noastră. Această cunoaștere ne ajută să ne străduim mai mult pentru a avea o căsnicie fericită, reușită.
2. Noi știm că relațiile noastre de familie pot continua în veșnicie. Această cunoaștere ne ajută să fim atenți asupra modului în care îi învățăm și îi instruim pe copiii noștri. Ne ajută, de asemenea, să dăm dovadă de mai multă răbdare și dragoste față de ei. Drept rezultat, vom avea un cămin mai fericit.
3. Deoarece am fost căsătoriți în modul rânduit de Dumnezeu, suntem îndreptățiți să avem parte de o revărsare abundentă a Spiritului în căsnicia noastră, cât timp rămânem demni.

Unele dintre binecuvântările de care ne putem bucura în eternitate sunt următoarele:

1. putem trăi în cel mai înalt grad al împărăției celestiale a lui Dumnezeu;
  2. putem fi exaltați așa cum este Dumnezeu și putem primi plinitudinea bucuriei.
- Cum poate o perspectivă veșnică să ne influențeze modul în care privim căsătoria și familiile?

Noi trebuie să ne pregătim pentru o căsătorie veșnică

- Ce putem noi să facem pentru a-i ajuta pe tineri să se pregătească pentru căsătoria veșnică?

Președintele Spencer W. Kimball ne-a învățat: „Căsătoria este, poate, cea mai vitală dintre toate deciziile și are efectele cele mai complexe, deoarece nu are legătură doar cu fericirea de moment, ci și cu bucurii veșnice. Ea nu le afectează numai pe cele două persoane implicate, ci și pe familiile lor și, în special, pe copiii lor și pe copiii copiilor lor, multe generații la rând. Alegerea unui partener pentru viață și eternitate implică, desigur, cea mai atentă planificare și cugetare, iar rugăciunea și postul trebuie folosite pentru a fi siguri că, dintre toate deciziile, aceasta nu trebuie să fie greșită” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 193).

Căsătoria veșnică trebuie să fie obiectivul fiecărui sfânt din zilele din urmă. Acest lucru este valabil și pentru cei care sunt deja căsătoriți civil. Pregătirea pentru o căsătorie veșnică necesită multă cugetare și rugăciune. Numai membrilor Bisericii care trăiesc neprihănit li se permite să intre în templu (vezi D&L 97:15–17). Noi nu decidem într-o zi că dorim să ne căsătorim în templu, apoi intrăm în templu în acea zi și ne căsătorim. Mai întâi trebuie să îndeplinim anumite cerințe.

Înainte de a putea merge la templu, trebuie să fim membri activi și demni ai Bisericii cel puțin un an de zile. Bărbații trebuie să dețină Preoția lui Melhisedec. Trebuie să fim intervievați de către președintele de ramură sau de episcop. Dacă ne găsește demni, el ne va da o recomandare pentru templu. Dacă nu suntem demni,

el ne va sfătui și ne va ajuta să stabilim obiective pentru a deveni demni să mergem la templu.

După ce am primit o recomandare de la episcopul sau de la președintele nostru de ramură, trebuie să fim intervievați de președintele de țară sau de președintele de misiune. În interviurile pentru recomandarea pentru templu, ni se adresează întrebări cum ar fi:

1. Aveți credință în Dumnezeu, Tatăl Veșnic, în Fiul Său, Isus Hristos, și în Duhul Sfânt și aveți mărturie despre Ei? Aveți o mărturie fermă despre Evanghelia restaurată?
2. Îl susțineți pe președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă ca profet, văzător și revelator? Îl recunoașteți ca fiind singura persoană de pe pământ autorizată să exercite toate cheile preoției?
3. Trăiți în acord cu legea castității?
4. Sunteți un plătitor de zeciuală integrală?
5. Trăiți conform Cuvântului de înțelepciune?
6. Sunteți onest în relațiile pe care le aveți cu alții?
7. Vă străduiți să țineți legămintele pe care le-ați făcut, să participați la adunările de împărtășanie și la cele ale preoției și să trăiți potrivit legilor și poruncilor Evangheliei?

Când cereți o recomandare pentru templu, trebuie să vă amintiți că intrarea în templu este un privilegiu sacru. Este un lucru serios, nu ceva care să fie tratat cu ușurință.

Trebuie să căutăm cu seriozitate să ne supunem fiecărui legământ pe care îl facem în templu. Domnul a spus că, dacă suntem fideli și credincioși, vom fi exaltați. Vom deveni asemănători Tatălui nostru Cereșc (vezi D&L 132:19–20). Căsătoria în templu merită orice sacrificiu. Este o cale prin care obținem binecuvântări veșnice din abundență.

- Ce putem să facem pentru a-i încuraja pe tineri să-și stabilească obiectivul de a se căsători în templu? Cum îi putem ajuta să se pregătească pentru acest lucru?

Scripturi suplimentare

- Genesa 1:26–28 (trebuie să ne înmulțim și să umplem pământul)
- Genesa 2:21–24 (prima căsătorie a fost înfăptuită de Dumnezeu)
- Matei 19:3–8 (ceea ce a unit Dumnezeu)
- D&L 132 (natura veșnică a legii căsătoriei)
- D&L 42:22–26 (jurămintele căsătoriei trebuie respectate)
- Iacov 3:5–7 (soții și soțiile trebuie să fie fideli unul altuia)

Legea castității

Capitolul 39

Notă către părinți

Acest capitol include unele părți care depășesc capacitatea de înțelegere a copiilor mai mici. Cel mai bine ar fi să așteptați până când copiii sunt suficient de mari pentru a înțelege ce înseamnă relațiile sexuale și procesul de procreare, înainte de a le preda aceste părți din acest capitol. Conducătorii Bisericii noastre ne-au spus că părinții sunt responsabili de a-i învăța pe copiii lor despre procreare (procesul de concepere și de naștere al copiilor). Părinții trebuie, de asemenea, să-i învețe despre legea castității, lege ce este explicată în acest capitol.

Părinții pot începe să-și învețe copiii de când sunt mici să aibă o atitudine corespunzătoare față de trupurile lor. Vorbind copiilor deschis, dar cu respect și folosind denumirile corecte ale părților și funcțiilor trupului lor, îi vom ajuta să crească fără să se simtă jenați de trupurile lor.

Copiii sunt curioși din fire. Ei vor să știe cum le funcționează trupul. Ei vor să știe de unde vin bebelușii. Dacă părinții răspund la toate întrebările de acest fel imediat și clar în așa fel încât copiii să poată înțelege, copiii vor continua să le adreseze părinților întrebările lor. Totuși, dacă părinții răspund la întrebări în așa fel încât copiii se simt jenați, respinși sau nemulțumiți de răspuns, ei se vor duce, probabil, la altcineva să întrebe și pot fi învățați idei greșite și atitudini necorespunzătoare.

Cu toate acestea, nu este înțelept sau necesar să le spunem copiilor totul dintr-o dată. Părinții trebuie să le ofere numai informațiile pe care le-au cerut și pe care le pot înțelege. În timp ce răspund la aceste întrebări, părinții îi pot învăța pe copii importanța respectării

---

trupurilor lor și a trupurilor altora. Părinții trebuie să-i învețe pe copii să se îmbrace decent. Ei trebuie să corecteze ideile greșite și limbajul vulgar pe care copiii le învață de la alții.

Până când copiii ajung la maturitate, părinții trebuie să fi discutat deschis cu ei despre procreare. Copiii trebuie să înțeleagă că aceste puteri sunt bune și că ne-au fost date de Domnul. El așteaptă de la noi să le folosim în limita regulilor stabilite de El.

Bebelușii vin pe lume puri și inocenți din prezența Tatălui Ceresc. Când părinții se roagă pentru îndrumare, Domnul îi va inspira pentru a-și învăța copiii la timpul potrivit și în modul potrivit.

Puterea de procreare

- De ce trebuie ca părinții să-și învețe copiii despre procreare și castitate? Cum pot ei să facă acest lucru într-un mod corespunzător?

Dumnezeu a poruncit fiecărei creaturi vii să se înmulțească, fiecare după soiul ei (vezi Genesa 1:22). Reproducerea făcea parte din planul Său pentru ca toate formele de viață să poată continua să existe pe pământ.

După aceea, El i-a pus pe Adam și pe Eva pe pământ. Ei erau diferiți de celelalte creații ale Sale, deoarece ei erau copiii Săi de spirit. În Grădina Edenului, El i-a căsătorit pe Adam și Eva și le-a poruncit să se înmulțească și să umple pământul (vezi Genesa 1:28). Totuși, viețile lor urmau să fie conduse după legi morale, nu după instinct.

Dumnezeu a dorit ca proprii Săi copii de spirit să se nască în familii pentru ca ei să poată fi îngrijiți și educați în mod corespunzător. Noi, ca și Adam și Eva, trebuie să asigurăm trupuri fizice pentru acești copii de spirit. Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au afirmat: „Declarăm că viața pe pământ este creată prin îndrumare divină” („Familia: o declarație oficială către lume”, *Ensign*, noiembrie 1995, p. 102). Dumnezeu ne-a poruncit să avem relații sexuale numai în cadrul căsătoriei dintre un bărbat și o femeie. Această poruncă este denumită legea castității.

Legea castității

- Ce este legea castității?

Noi trebuie să avem relații sexuale numai cu soțul sau cu soția cu care suntem căsătoriți legal. Nimeni, nici bărbat, nici femeie, nu trebuie să aibă relații sexuale înainte de căsătorie. După căsătorie, relațiile sexuale sunt permise numai cu soțul sau cu soția.

Domnul le-a spus israeliților: „Să nu preacurvești” (Exodus 20:14). Acei israeliți care au încălcat această poruncă au avut parte de pedepse severe. Domnul a repetat această poruncă în zilele din urmă (vezi D&L 42:24).

Noi am fost învățați că legea castității cuprinde mai mult decât relațiile sexuale. Prima Președinție i-a avertizat pe tineri cu privire la alte păcate sexuale:

„Înainte de căsătorie, nu faceți nimic pentru a trezi emoțiile puternice care trebuie exprimate numai în cadrul căsătoriei. Nu vă angajați în săruturi pasionale, nu stați întinși pe corpul altei persoane și nu atingeți părțile sacre, intime, ale corpului unei alte persoane, fie că acestea sunt acoperite cu îmbrăcăminte sau nu. Nici nu permiteți unei alte persoane să facă aceasta cu voi. Nu treziți aceste sentimente în corpurile voastre” (*Pentru întărirea tineretului* [broșură, 2001], p. 27).

Ca și celelalte încălcări ale legii castității, activitățile homosexuale sunt un păcat grav. Profeții din zilele din urmă au vorbit despre pericolele comportamentului homosexual și despre îngrijorarea Bisericii pentru oamenii care au astfel de înclinații. Președintele Gordon B. Hinckley a spus:

„În primul rând, noi credem că Dumnezeu a rânduit căsătoria dintre un bărbat și o femeie. Noi credem că prin exercitarea puterii preoției nepieritoare în casa Domnului căsătoria poate fi veșnică.

Oamenii întreabă care este poziția noastră față de cei care se numesc homosexuali și lesbiene. Răspunsul meu este că noi îi iubim ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Ei pot avea anumite înclinații care sunt puternice și care pot fi greu de controlat. Majoritatea oamenilor au înclinații de un fel sau altul la un moment dat. Dacă

nu acționează în acord cu aceste înclinații, atunci ei pot merge înainte la fel ca toți ceilalți membri ai Bisericii. Dacă ei încalcă legea castității și standardele morale ale Bisericii, atunci ei au parte de disciplina Bisericii la fel ca oricine altcineva.

Noi dorim să-i ajutăm pe acești oameni, să-i întărim, să-i ajutăm în probleme și încercările lor. Dar noi nu putem fi nepăsători dacă ei se dedau la activități imorale, dacă ei încearcă să susțină, să apere și să trăiască în așa numitele căsătorii între persoane de același sex. A permite acest lucru, înseamnă să nu luăm în considerare temelia sacră și foarte serioasă a căsătoriei așa cum a decretat-o Dumnezeu și nici scopul ei fundamental, întemeierea familiilor” (în Conference Report, octombrie 1998, p. 91 sau *Ensign*, noiembrie 1998, p. 71).

Satana vrea ca noi să încalcăm legea castității

- Care sunt câteva dintre căile prin care Satana încearcă să ispitească oamenii să încalce legea castității?

Planul lui Satana este de a înșela pe cât mai mulți dintre noi pentru a ne împiedica să ne întoarcem să trăim alături de Tatăl nostru Ceresc. Unul dintre cele mai distrugătoare lucruri pe care le poate face este să ne convingă să încalcăm legea castității. El este viclean și puternic. El vrea să ne facă să credem că nu este un păcat să încalcăm această lege. Mulți oameni au fost înșelați. Noi trebuie să ne păzim singuri împotriva influențelor rele.

Satana atacă standardele decenței. El vrea ca noi să credem că, deoarece trupul omenesc este frumos, este ceva cu care trebuie să ne fălim și pe care trebuie să-l expunem. Tatăl nostru Ceresc vrea ca noi să ne acoperim trupurile, astfel încât să nu provocăm gânduri necuviincioase în mintea altora.

Satana nu numai că ne încurajează să ne îmbrăcăm indecent, dar ne încurajează și să avem gânduri imorale sau necuviincioase. El face acest lucru prin poze, filme, povestiri, glume, muzică și dansuri care sugerează acte imorale. Legea castității cere ca atât gândurile noastre, cât și faptele noastre să fie pure. Profetul Alma ne-a învățat că, atunci când vom fi judecați de Dumnezeu, „gândurile noastre, de asemenea, ne vor condamna; și în această stare

îngrozitoare noi nu vom îndrăzni să privim în sus către Dumnezeu nostru” (Alma 12:14).

Isus ne-a învățat: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu preacurvești».

Dar Eu vă spun că orișicine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui” (Matei 5:27–28).

Președintele Gordon B. Hinckley ne-a avertizat: „Trăiți într-o lume plină de ispite îngrozitoare. Pornografia, cu murdăria ei, acoperă pământul ca un val îngrozitor, uriaș. Este o otrăvă. Nu o priviți și nici nu o citiți. Dacă o faceți, vă va distruge. Vă va lua respectul de sine. Vă va priva de capacitatea de a aprecia frumusețile vieții. Vă va trânti la pământ și vă va târî într-o mlaștină de gânduri rele și, dacă este posibil, de fapte rele. Stați departe de ea. Feriți-vă de ea ca de o boală gravă, pentru că este la fel de mortală. Fiți virtuoși în gând și în faptă. Dumnezeu, având un scop, a plantat în dumneavoastră un imbold divin care poate fi ușor distrus de faptele rele și distructive. Când sunteți tineri, nu vă implicați în relații amoroase serioase. Când ajungeți la vârsta la care vă gândiți la căsătorie, atunci este timpul să vă implicați în acel gen de relații. Dar voi, băieților de vârsta liceului, nu aveți nevoie de așa ceva, nici voi fetelor” (în Conference Report, octombrie 1997, p. 71–72 sau *Ensign*, noiembrie 1997, p. 51).

Satana ne ispitește, uneori, prin sentimentele noastre. El știe când suntem singuri, când suntem confuzi sau deprimăți. El alege aceste momente de slăbiciune pentru a ne ispiti să încalcăm legea castității. Tatăl nostru Ceresc ne poate da tăria de a trece nevățamați prin aceste încercări.

Scripturile ne relatează despre un tânăr neprihănit, pe care îl chema Iosif, și în care stăpânul său, Potifar, avea mare încredere. Potifar îl pusese pe Iosif mai mare peste tot ce avea. Soția lui Potifar l-a plăcut pe Iosif și l-a ispitit să comită adulter cu ea. Dar Iosif i-a rezistat și a fugit de ea (vezi Genesa 39:1–18).

Pavel ne-a învățat: „Nu v-a ajuns nicio ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios,

nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13). Alma a accentuat că nu vom fi „ademeniți mai presus decât ceea ce [putem] duce” dacă ne „[umilim] înaintea Domnului și [strigăm] numele Lui sfânt și [veghe]m și [ne rugăm] fără răgaz” (Alma 13:28).

- Care este legătura dintre decență și castitate? Cum pot părinții să-și învețe copiii să fie decenti în modul de a se îmbrăca, de a vorbi și de a se comporta?
- Cum ne putem opune răspândirii și influenței pornografiei?
- Ce promisiuni ne-a făcut Domnul pentru a ne ajuta să învingem ispitele lui Satana?

Încălcarea legii castității este un lucru foarte grav

Profetul Alma a fost foarte întristat din cauză că unul dintre fiii lui a încălcat legea castității. Alma i-a spus fiului său Corianton: „Nu știi tu, fiul meu, că aceste lucruri sunt abominabile în ochii Domnului; da, mai odioase decât orice alte păcate, în afară de vărsarea de sânge nevinovat sau de tăgăduirea Duhului Sfânt?” (Alma 39:5). Încălcarea legii castității este, din punct de vedere al gravității, imediat după omor.

Dacă un bărbat și o femeie încalcă legea castității și femeia rămâne însărcinată, ei pot fi ispitiți să comită un alt păcat abominabil: avortul. Rareori există vreoa scuză justificată pentru avort. Conducătorii Bisericii au spus că unele circumstanțe excepționale pot justifica avortul, cum ar fi atunci când sarcina este rezultatul incestului sau al violului, când o autoritate medicală competentă apreciază că viața sau sănătatea mamei sunt în mare pericol sau că fătul are handicapuri severe care nu ar permite copilului să supraviețuiască după naștere. Dar nici măcar aceste circumstanțe nu justifică în mod automat un avort. Persoanele care se află în astfel de împrejurări trebuie să ia avortul în considerare numai după ce s-au

---

Pentru învățători Pentru ajutor în ceea ce privește întrebările despre decență și castitate, puteți face trimitere la broșura intitulată *Pentru întărirea tineretului* (articol număr 36550), care este disponibilă la centrele de distribuție și la LDS.org și pe care este posibil s-o găsiți la biblioteca din casa dumneavoastră de întruniri.

consultat cu liderii locali ai Bisericii și după ce au primit confirmare prin intermediul rugăciunii sincere.

„Când un bărbat și o femeie concep un copil fără să fie căsătoriți, trebuie făcut orice efort pentru a-i încuraja să se căsătorească. Când probabilitatea ca acea căsnicie să fie reușită este redusă din cauza vârstei sau a altor circumstanțe, părinții necăsătoriți trebuie să fie sfătuiți să dea copilul spre adopție prin intermediul LDS Family Services (Servicii familiale SZU) pentru a fi siguri că bebelușul va fi pecetluit cu părinți demni de a merge la templu” (Scrisoare din partea Primei Președinții, 26 iunie 2002 și 19 iulie 2002).

Pentru Tatăl nostru Ceresc este foarte important ca noi, copiii Săi, să respectăm legea castității. Membrii Bisericii care încalcă această lege sau care-i fac pe alții s-o încalce au parte de disciplina Bisericii.

Cei care încalcă legea castității pot fi iertați

Pacea poate veni la cei care au încălcat legea castității. Domnul ne spune: „Dacă cel rău se întoarce de la toate păcatele pe care le-a săvârșit, și păzește toate legile Mele... toate fărădelegile pe care le-a făcut, i se vor uita!” (Ezechiel 18:21–22). Pacea vine numai prin iertare.

Președintele Kimball a spus: „Pentru orice iertare este o condiție... Postul, rugăciunile, umilința trebuie să fie egale sau mai mari decât păcatul. Trebuie să fie o inimă zdrobită și un spirit smerit... Trebuie să existe lacrimi și o schimbare sinceră în inimă. Trebuie să existe convingerea că s-a păcătuit, abandonarea răului, mărturisirea greșelii față de conducătorii Bisericii care au fost chemați în mod corespunzător de către Domnul” (*The Miracle of Forgiveness* [1969], p. 353).

Pentru mulți oameni, mărturisirea este partea cea mai grea a pocăinței. Trebuie să mărturisim nu numai Domnului, ci și persoanei pe care am jignit-o, cum ar fi soțul sau soția, și autorității corespunzătoare a preoției. Conducătorul preoției (episcopul sau președintele de țară) va decide statutul nostru în Biserică. Domnul i-a spus lui Alma: „Oricine greșește împotriva Mea... dacă el își mărturisește

păcatele în fața ta și a Mea și se pocăiește cu sinceritatea inimii sale, pe acela tu îl vei ierta și Eu îl voi ierta, de asemenea” (Mosia 26:29).

Însă președintele Kimball a avertizat: „Deși iertarea este promisă atât de mult, nu există nicio promisiune, nici intenție de iertare a vreunui suflet care nu se pocăiește complet... Cu greu putem fi prea energici în a aduce aminte oamenilor că ei nu pot păcătui și, apoi, să fie iertați, după care să păcătuiască din nou și să se aștepte iar la iertare” (*The Miracle of Forgiveness*, p. 353, 360). Aceia care primesc iertare și după aceea repetă păcatul, sunt răspunzători pentru păcatele lor mai vechi (vezi D&L 82:7; Eter 2:15).

Cei care țin legea castității sunt binecuvântați din plin

- Ce binecuvântări primim dacă ținem legea castității?

Când respectăm legea castității, putem trăi fără vină sau fără rușine. Viețile noastre și ale copiilor noștri sunt binecuvântate când ne menținem puri și nepătați înaintea Domnului. Copiii pot privi exemplul nostru și pot urma pașii noștri.

Scripturi suplimentare

- Matei 19:5–9; Genesa 2:24 (căsătoria este sacră)
- Tit 2:4–12 (sfaturi pentru castitate)
- 1 Corinteni 7:2–5; Efeseni 5:28 (loialitate față de soț sau soție)
- Apocalipsa 14:4–5 (binecuvântări pentru supunerea față de legea castității)
- Proverbele 31:10 (virtutea este prețuită)
- Alma 39:9 (nu te duce după poftele ochilor tăi)
- D&L 121:45 (virtutea să-ți înfrumusețeze gândurile fără încetare)
- Alma 42:16 (pocăința nu poate veni fără pedeapsă)
- Alma 42:30 (nu-ți găsi scuze pentru că păcătuiești)
- D&L 58:42–43 (cei care s-au pocăit mărturisesc și renunță la păcatele lor)

Munca în templu și istoria familiei

Capitolul 40

Tatăl Ceresc dorește ca proprii Săi copii să se întoarcă la El

Ispășirea lui Isus Hristos ne asigură pe fiecare dintre noi că vom fi înviați și că vom trăi veșnic. Dar dacă dorim să trăim veșnic împreună cu familiile noastre în prezența Tatălui Ceresc, noi trebuie să facem tot ceea ce ne poruncește Salvatorul. Aceasta include faptul de a fi botezați, confirmați și de a primi rânduielele din templu.

Ca membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, fiecare dintre noi a fost botezat și confirmat de o persoană care deține autoritatea corespunzătoare a preoției. De asemenea, fiecare dintre noi poate să meargă la templu pentru a primi rânduielele salvatoare ale preoției care sunt îndeplinite acolo. Dar mulți dintre copiii lui Dumnezeu nu au avut aceste ocazii. Ei au trăit într-o perioadă sau într-un loc în care Evanghelia nu le-a fost accesibilă.

Tatăl Ceresc dorește ca toți copiii Săi să se întoarcă și să trăiască alături de El. Pentru aceia care au murit fără să fi fost botezați sau fără să fi primit rânduielele din templu, El a pregătit o cale pentru ca aceasta să se întâmple. El ne-a cerut să îndeplum în temple rânduielele pentru strămoșii noștri.

Templele Domnului

- De ce sunt templele importante în viața noastră?

Templele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă sunt clădiri speciale dedicate Domnului. Membrii demni ai Bisericii pot merge acolo pentru a primi rânduielele sacre și pentru a face

---

Pentru învățători Pozele pot trezi interesul și-i pot ajuta pe cursanți să-și mărească înțelegerea. Gândiți-vă să le cereți cursanților sau membrilor familiei să cugete la sentimentele lor despre munca din templu în timp ce se uită la poza templului din acest capitol.

legăminte cu Dumnezeu. Asemenea botezului, aceste rânduieli și legăminte sunt necesare pentru salvarea noastră. Ele trebuie să fie înfăptuite în templele Domnului.

Noi mergem, de asemenea, la templu pentru a învăța mai multe despre Tatăl Ceresc și despre Fiul Său, Isus Hristos. Noi dobândim o înțelegere mai bună despre scopul nostru în viață și despre relația noastră cu Tatăl Ceresc și cu Isus Hristos. Suntem învățați despre existența noastră premuritoare, despre sensul vieții pământești și despre viața de după moarte.

Rânduielile din templu pecetluiesc familiile pentru veșnicie

- Ce înseamnă să fii pecetluit?

Toate rânduielile din templu sunt înfăptuite prin puterea preoției. Prin această putere, rânduielile înfăptuite pe pământ sunt pecetluite sau legate în cer. Salvatorul i-a învățat pe apostolii Lui: „Orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri” (Matei 16:19; vezi, de asemenea, D&L 132:7).

Numai în templu putem fi pecetluiți pentru totdeauna, ca familii. Căsătoria în templu unește un bărbat și o femeie ca soț și soție pentru veșnicie, dacă ei își onorează legămintele. Botezul și toate celelalte rânduieli ne pregătesc pentru acest eveniment sacru.

Când un bărbat și o femeie sunt căsătoriți în templu, copiii lor, care se nasc după aceasta, devin și ei parte a familiei lor veșnice. Cuplurile care au fost căsătorite civil pot primi aceste binecuvântări pregătindu-se atât ei cât și copiii lor să meargă la templu și să fie pecetluiți unul cu altul. Părinții care adoptă legal copii pot cere ca acești copii să fie pecetluiți cu ei.

- Ce trebuie să facă un cuplu pentru ca puterea de pecetluire să aibă efect în căsnicia lor?

Strămoșii noștri au nevoie de ajutorul nostru

- Ce responsabilități avem față de strămoșii noștri care au murit fără să primească rânduielile preoției?

Mario Cannamela s-a căsătorit cu Maria Vitta în anul 1882. Ei locuiau în Tripani, Italia, unde au întemeiat o familie și au trăit mulți ani fericiți împreună. Mario și Maria nu au auzit mesajul Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos în timpul vieții lor. Ei nu au fost botezați. Ei nu au avut ocazia de a merge la templu și de a fi pecetluiți ca o familie veșnică. Când au murit, căsătoria lor s-a sfârșit.

După mai mult de un secol, a avut loc o mare reuniune. Descendenții lui Mario și ai Mariei au mers la templul Los Angeles unde un strănepot și soția lui au îngenuncheat la un altar și i-au reprezentat pe Mario și pe Maria pentru pecetluirea acestora. Ei au avut ochii plini de lacrimi atunci când au împărtășit bucuria lui Mario și a Mariei.

Mulți dintre strămoșii noștri sunt printre cei care au murit fără să fi auzit despre Evanghelia în timp ce au trăit pe pământ. Ei trăiesc acum în lumea spiritelor (vezi capitolul 41 din această carte). Acolo, ei sunt învățați Evanghelia lui Isus Hristos. Aceia care au acceptat Evanghelia așteaptă ca rânduilele din templu să fie înfăptuite pentru ei. Când efectuăm în templu aceste rânduieli pentru strămoșii noștri, noi putem împărtăși bucuria lor.

- Cum arată doctrina pentru salvarea celor morți dreptatea, compasiunea și mila lui Dumnezeu?
- Ce experiențe ați avut făcând munca în templu pentru strămoșii dumneavoastră?

Istoria familiei – cum începem să-i ajutăm pe strămoșii noștri

- Care sunt pașii de bază pentru munca de istorie a familiei?

Sfinții din zilele din urmă sunt încurajați să participe la activități de istorie a familiei. Prin aceste activități, noi învățăm despre strămoșii noștri, astfel încât putem să înfăptuim rânduilele pentru ei. Istoria familiei implică trei pași de bază:

1. identificarea strămoșilor noștri;
  2. găsirea strămoșilor care au nevoie de înfăptuirea rânduilelor în templu;
  3. faptul de a ne asigura că rânduilele sunt înfăptuite pentru ei.
-

Cele mai multe episcopii și ramuri au consultanți pentru istoria familiei care pot răspunde la întrebări și care ne pot îndruma spre resursele de care avem nevoie. Dacă o episcopie sau o ramură nu are un consultant pentru istoria familiei, episcopul sau președintele de ramură poate oferi îndrumarea.

Identificarea strămoșilor noștri

Pentru a înfăptui rânduielile din templu pentru strămoșii noștri, avem nevoie să le cunoaștem numele. Astăzi, multe resurse minunate sunt disponibile pentru a ne ajuta să identificăm numele strămoșilor noștri.

O cale bună pentru a începe strângerea de informații despre strămoșii noștri este aceea de a vedea ceea ce avem în casa noastră. Putem avea certificate de naștere, de căsătorie sau de deces. Putem găsi, de asemenea, biblii ale familiei, anunțuri mortuare, istorii ale familiei, agende de însemnări zilnice sau jurnale personale. În plus, putem întreba rudele despre informațiile pe care le dețin. După ce strângem informațiile din casa noastră și din casele strămoșilor noștri, putem cerceta alte resurse, cum ar fi FamilySearch.org. Putem, de asemenea, să mergem la unul dintre centrele locale ale Bisericii de istorie a familiei.

Cât de multe vom afla, depinde de ce informații ne sunt disponibile. S-ar putea să avem puține informații despre familie și să nu putem face altceva decât să-i identificăm pe părinții și pe bunicii noștri. Dacă avem, deja, o colecție vastă de însemnări ale familie, putem să identificăm strămoși din generații mult mai îndepărtate.

Putem ține evidența informațiilor pe care le strângem completând înregistrările grupului de familie și arborele genealogic.

Găsirea strămoșilor care au nevoie de înfăptuirea rânduielilor în templu

Rânduielile din templu au fost înfăptuite pentru morți încă din timpurile străvechi ale Bisericii. Prin urmare, este posibil ca unele rânduieli pentru strămoșii noștri să fi fost deja înfăptuite. Pentru a afla care dintre strămoși au nevoie de înfăptuirea rânduielilor din

templu, putem să ne uităm în două locuri. Propria noastră arhivă de familie poate conține informații despre ceea ce s-a făcut. În caz contrar, Biserica are o evidență a tuturor rânduielilor care au fost îndeplinite în templu. Consultantul pentru istoria familiei din episcopia sau ramura dumneavoastră vă poate ajuta în această acțiune.

Faptul de a ne asigura că rânduielile sunt îndeplinite pentru ei

Mulți dintre strămoșii noștri din lumea spiritelor pot fi nerăbdători să-și primească rânduielile din templu. Imediat ce i-am identificat pe acești strămoși, trebuie să facem în așa fel încât această muncă să fie efectuată pentru ei.

Una dintre binecuvântările pe care le primim când lucrăm la istoria familiei vine atunci când mergem la templu și când îndeplim rânduielile în numele strămoșilor noștri. Noi trebuie să ne pregătim pentru a primi o recomandare pentru templu astfel încât, atunci când este posibil, să putem face această muncă. Dacă avem copii de 12 ani sau mai mari, ei pot avea parte de aceste binecuvântări, fiind botezați și confirmați pentru strămoșii lor.

Dacă nu este posibil să mergem la templu ca să participăm la rânduieli, templul va aranja ca rânduielile să fie îndeplinite de alți membri ai Bisericii.

- Cum v-a ajutat Domnul pe dumneavoastră sau pe membrii familiei dumneavoastră să găsiți informații despre strămoșii dumneavoastră?

Ocazii suplimentare de a lucra la istoria familiei

- Care sunt unele dintre căile simple prin care cineva care are multe alte responsabilități poate lucra la istoria familiei?

Pe lângă îndeplinirea rânduielilor din templu pentru strămoșii despre care știm, îi putem ajuta pe cei din lumea spiritelor în multe alte feluri. Trebuie să căutăm îndrumarea Spiritului când reflectăm cu pioșenie la ceea ce putem face. În funcție de condițiile noastre, putem face următoarele lucruri:

1. să mergem la templu cât mai des posibil. După ce am mers la templu pentru noi înșine, putem înfăptui rânduielile salvatoare pentru alții care așteaptă în lumea spiritelor;
  2. să facem cercetări pentru a identifica strămoși care sunt mai greu de găsit. Consultanții pe probleme de istorie a familiei ne pot îndruma spre resurse ajutătoare;
  3. să ajutăm programul Bisericii de indexare a numelor. Prin acest program, membrii pregătesc informații genealogice pentru a fi folosite în programele computerizate ale Bisericii pentru istoria familiei. Aceste programe ne ușurează munca de identificare a strămoșilor noștri;
  4. să contribuim cu informații privind istoria familiei la programele de calculator actuale ale Bisericii. Aceste programe conțin genealogii puse la dispoziție de oameni din toată lumea. Ele permit oamenilor să împărtășească informații despre familiile lor. Consultanții pe probleme de istorie a familiei pot oferi mai multe informații despre programele de calculator ale Bisericii;
  5. să participăm la întâlniri de familie. Putem realiza mult mai multe pentru strămoșii noștri când lucrăm împreună cu alți membri ai familiei.
- Gândiți-vă ce puteți să faceți pentru a merge mai des la templu și pentru a vă mări aportul la munca de istorie a familiei.

Scripturi suplimentare

- 1 Petru 4:6 (Evanghelia a fost predicată celor morți)
- Maleahi 4:5–6; D&L 2:2; 3 Nefi 25:5–6 (misiunea lui Ilie)
- 1 Corinteni 15:29; D&L 128:15–18 (munca pentru cei morți)
- D&L 138 (mântuirea morților)

Lumea spiritelor de după moarte

Capitolul 41

Viața după moarte

- Ce ni se întâmplă după ce murim?

Tatăl Ceresc a pregătit un plan pentru salvarea noastră. Ca parte a acestui plan, El ne-a trimis din prezența Sa pentru a trăi pe pământ și pentru a primi trupuri din carne și oase. În cele din urmă, trupurile noastre muritoare vor muri și spiritele noastre vor merge în lumea spiritelor. Lumea spiritelor este un loc de așteptare, de lucru, de învățare și, pentru cei neprihăniți, un loc în care se vor odihni de griji și întristări. Spiritele noastre vor trăi acolo până când vom fi pregătiți pentru învierea noastră. Atunci, trupurile noastre muritoare se vor uni încă o dată cu spiritele noastre și vor primi gradul de glorie pentru care ne-am pregătit (vezi capitolul 46 din această carte).

Mulți oameni s-au întrebat cum arată lumea spiritelor. Scripturile și profeții din zilele din urmă ne-au dat informații despre lumea spiritelor.

- Ce alinare simțiți știind că există viață după moarte? Cum ne putem folosi cunoașterea despre lumea spiritelor de după moarte pentru a-i alina pe alții?

Unde este lumea spiritelor de după moarte?

Profeții din zilele din urmă au spus că spiritele acelor care au murit nu sunt departe de noi. Președintele Ezra Taft Benson a spus: „Uneori, vălul dintre această viață și viața de dincolo devine foarte subțire. Cei dragi ai noștri care au murit nu sunt departe de noi” (din Conference Report, aprilie 1971, p. 18; sau *Ensign*, iunie 1971, p. 33). Președintele Brigham Young ne-a spus că lumea spiritelor

---

de după moarte se află pe pământ, în jurul nostru (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], p. 279).

Care este natura spiritelor noastre?

Ființele de spirit au aceeași formă trupească precum muritorii, numai că trupul spiritului are o formă perfectă (vezi Eter 3:16). Spiritele iau cu ele de pe pământ atitudinile lor de devotament sau de împotrivire față de lucrurile ce aparțin neprihănirii (vezi Alma 34:34). Ele au aceleași poftă și dorințe pe care le-au avut când au trăit pe pământ. Toate spiritele sunt adulte. Ele au fost adulte înainte de viața lor pe pământ și sunt adulte după moarte, chiar dacă mor fiind nou-născuți sau copii (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], p. 131–132).

- De ce este important să știm că spiritele noastre vor avea în lumea spiritelor aceleași atitudini pe care le au acum?

Care sunt diviziunile din lumea spiritelor de după moarte?

Profetul Alma din Cartea lui Mormon ne-a spus că există două diviziuni sau stări în lumea spiritelor:

„Spiritele celor care sunt dreپți sunt primite într-o stare de fericire, care este numită paradis, o stare de odihnă, o stare de pace în care se vor odihni de toate necazurile lor și de toate grijile și întristările.

Și apoi se va întâmpla că spiritele celor păcătoși, da, ale acelor care sunt răi – căci iată, ele nu au nici parte și nici părticică din Spiritul Domnului; căci, iată, ei aleg lucruri rele în loc de bune; de aceea, spiritul diavolului a intrat în ei și a pus stăpânire pe casa lor – și aceștia vor fi aruncați în întunericul de afară; acolo va fi plâns și gemete și scrâșniri din dinți; și aceasta din cauza nedreptăților lor, ei fiind înrobiți de către voința diavolului.

Acum, aceasta este starea sufletelor păcătoșilor, da, în întuneric; și o stare de groaznică și înfricoșată așteptare a indignării arzătoare a mâniei lui Dumnezeu asupra lor; astfel, ei rămân în această stare, tot așa cum cei dreپți rămân în paradis până la timpul învierii” (Alma 40:12–14).

Spiritele sunt împărțite potrivit purității vieții lor și supunerii lor față de voința Domnului în timpul în care au fost pe pământ. Cele neprihănite sunt separate de cele ticăloase (vezi 1 Nefi 15:28–30), dar spiritele pot progresa pe măsură ce învață principiile Evangheliei și trăiesc conform lor. Spiritele din paradis pot propovădui spiritelor din închisoare (vezi D&L 138).

Paradisul

Potrivit profetului Alma, spiritele neprihănite se vor odihni de grijile și supărările pământești. Totuși, ele sunt ocupate îndeplinind lucrarea Domnului. Președintele Joseph F. Smith a văzut într-o viziune că, imediat după ce Isus Hristos a fost răstignit, El i-a vizitat pe cei neprihăniți în lumea spiritelor. El a numit mesageri, le-a dat putere și autoritate și i-a împuternicit să „ducă lumina Evangheliei acelor care erau în întuneric, chiar tuturor spiritelor oamenilor” (D&L 138:30).

Biserica este organizată în lumea spiritelor, iar deținătorii preoției își continuă acolo responsabilitățile (vezi D&L 138:30). Președintele Wilford Woodruff ne-a învățat: „Aceași preoție există și de partea cealaltă a vălului... Fiecare apostol, fiecare membru din Cei Șaptezeci, fiecare vârstnic etc., care a murit în credință, imediat după ce trece de partea cealaltă a vălului, începe munca de slujire” (*Deseret News*, 25 ianuarie 1882, p. 818).

Legăturile de familie sunt, de asemenea, importante. Președintele Jedediah M. Grant, unul dintre consilierii lui Brigham Young, a văzut lumea spiritelor și i-a descris lui Heber C. Kimball organizarea care există acolo: „El a spus că oamenii pe care i-a văzut acolo erau organizați în familii... El a spus: «Când m-am uitat la familii, în unele erau lipsuri... deoarece am văzut familii cărora nu li s-a permis să vină să stea împreună, pentru că ei nu-și onoraseră chemarea aici»” (*Deseret News*, 10 decembrie 1856, p. 316–317).

Pentru învățători Pentru a-i ajuta pe cursanți sau pe membrii familiei să înțeleagă diferențele dintre paradis și închisoarea spiritelor, desenați o linie verticală la mijlocul tablei sau pe o foaie mare de hârtie, trasând două coloane. În partea de sus a uneia dintre coloane scrieți *Starea celor neprihăniți*. În partea de sus a celeilalte coloane scrieți *Starea celor ticăloși*. Rugați membrii să descrie fiecare stare din lumea spiritelor, bazându-se pe ceea ce au citit în această secțiune. Rezumați-le comentariile în coloanele corespunzătoare.

Închisoarea spiritelor

Apostolul Petru s-a referit la lumea spiritelor de după moarte ca la o închisoare, căci aceasta așa este pentru unii (vezi 1 Petru 3:18–20). În închisoarea spiritelor sunt spiritele acelor care nu au primit încă Evanghelia lui Isus Hristos. Aceste spirite au libertatea de a alege și pot fi influențate atât de bine, cât și de rău. Dacă ele acceptă Evanghelia și rânduielile efectuate pentru ele în temple, ele pot părăsi închisoarea spiritelor și pot locui în paradis.

De asemenea, în închisoarea spiritelor se află aceia care au respins Evanghelia după ce le-a fost predicată fie pe pământ, fie în închisoarea spiritelor. Aceste spirite suferă într-o stare cunoscută ca iad. Ele s-au îndepărtat de mila lui Isus Hristos, care a spus: „Iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi; dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine; suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit” (D&L 19:16–18). După ce vor suferi pentru păcatele lor, li se va permite, prin ispășirea lui Isus Hristos, să moștenească cea mai mică glorie, care este împărăția telectuală.

- În ce mod se aseamănă diviziunile din lumea spiritelor cu cele din această viață?

Scripturi suplimentare

- 1 Petru 4:6 (Evanghelia este predicată celor morți)
- Moise 7:37–39 (închisoarea spiritelor este pregătită pentru cei ticăloși)
- D&L 76 (revelație despre cele trei împărății ale gloriei)
- Luca 16:19–31 (soarta săracului și a omului bogat în lumea spiritelor)

Adunarea casei lui Israel

Capitolul 42

Casa lui Israel reprezintă poporul de legământ al lui Dumnezeu

- Ce responsabilități are poporul de legământ al lui Dumnezeu față de națiunile lumii?

Iacov a fost un mare profet care a trăit cu sute de ani înainte de Hristos. Deoarece Iacov a fost credincios, Domnul i-a dat numele special de Israel, care înseamnă „unul care triumfă cu Dumnezeu” sau „fie ca Dumnezeu să triumfe” (Bible Dictionary, „Israel”, p. 708). Iacov a avut doisprezece fii. Acești fii și familiile lor au devenit cunoscuți ca fiind cele douăsprezece triburi ale lui Israel sau israeliții (vezi Genesa 49:28).

Iacov a fost nepotul lui Avraam. Domnul a făcut un legământ nepieritor cu Avraam, care a fost reînnoit cu Isaac și cu Iacov și copiii lui (vezi capitolul 15 din această carte; vezi, de asemenea, ilustrația din acest capitol care-l prezintă pe Iacov binecuvântându-și fii). Dumnezeu a promis că israeliții vor fi poporul Său de legământ atât timp cât ei se vor supune poruncilor Sale (vezi Deuteronom 28:9–10). Ei vor fi o binecuvântare pentru toate națiunile lumii, pentru că le vor duce Evanghelia și preoția (vezi Avraam 2:9–11). Astfel, ei își vor respecta legământul făcut cu Domnul și El Își va respecta legământul pe care L-a făcut cu ei.

Casa lui Israel a fost împrăștiată

Profeții Domnului i-a avertizat neconținut pe cei din casa lui Israel despre ceea ce se va întâmpla dacă ei vor fi ticăloși. Moise

---

a profețit: „Domnul te va împrăștia printre toate neamurile, de la o margine a pământului până la cealaltă” (Deuteronom 28:64).

În pofida acestei avertizări, israeliții au încălcat în mod constant poruncile lui Dumnezeu. Ei s-au luptat între ei și s-au despărțit în două împărății: împărăția de Nord, denumită împărăția lui Israel și împărăția de Sud, denumită împărăția lui Iuda. Zece dintre cele douăsprezece triburi ale lui Israel au trăit în împărăția de Nord. În timpul unui război, ei au fost învinși de dușmanii lor și duși în sclavie. Mai târziu, unii dintre ei au fugit în țările din nord și au rămas pierduți pentru restul lumii.

După aproximativ 100 de ani de la înfrângerea împărăției de Nord, împărăția de Sud a fost cucerită. Capitala, orașul Ierusalim, a fost distrusă în anul 586 î.H. și mulți membri din cele două triburi ale lui Israel, care rămăseseră, au fost luați captivi. Mai târziu, unii dintre membrii acestor triburi s-au întors și au reclădit Ierusalimul. Chiar înainte ca Ierusalimul să fie distrus, Lehi și familia lui, care erau membri ai casei lui Israel, au părăsit orașul și s-au stabilit pe meleagurile americane.

După perioada în care Hristos a fost pe pământ, Ierusalimul a fost din nou distrus, de data aceasta de soldații romani. Iudeii au fost împrăștiați în cam toată lumea. Astăzi, israeliții se găsesc în toate țările din lume. Mulți dintre acești oameni nu știu că ei sunt descendenții vechii case a lui Israel.

- Ce beneficii au copiii lui Dumnezeu pentru că poporul Său de legământ a fost împrăștiat în întreaga lume?

Casa lui Israel trebuie să se adune

- De ce dorește Domnul ca poporul Său să se adune?
- Cum se va aduna casa lui Israel?

Domnul a promis că poporul Său de legământ se va aduna într-o zi: „Eu însumi voi strânge rămășița oilor Mele din toate țările, în care le-am izgonit” (Ieremia 23:3).

Dumnezeu Își adună copiii prin intermediul muncii misionare. Când oamenii dobândesc o cunoaștere despre Isus Hristos, când

primesc rânduielele salvării și țin legămintele care le însoțesc, ei devin „copiii legământului” (3 Nefi 20:26). El are motive importante pentru care îi adună pe copiii Săi. El îi adună pentru ca ei să poată cunoaște învățăturile Evangheliei și să se poată pregăti pentru a-L întâlni pe Salvator atunci când El va veni din nou. El îi adună pentru ca ei să construiască temple și să înfăptuiască rânduiele sacre pentru strămoșii care au murit fără să aibă această ocazie. El îi adună pentru ca ei să se poată întări unul pe altul și să fie uniți în Evanghelie, găsind protecție împotriva influențelor necurate ale lumii. El îi adună, de asemenea, pentru ca ei să se poată pregăti să împărtășească altora Evanghelia.

Puterea și autoritatea de a conduce lucrarea de adunare a casei lui Israel i-a fost dată lui Joseph Smith de către profetul Moise, care a apărut în anul 1836 în Templul din Kirtland (vezi D&L 110:11). De atunci, fiecare profet a deținut cheile pentru adunarea casei lui Israel, iar această adunare este o parte importantă a lucrării Bisericii. Poporul de legământ este acum strâns pe măsură ce acceptă Evanghelia restaurată și slujesc Dumnezeului lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov (vezi Deuteronom 30:1-5).

Israelii trebuie să fie adunați mai întâi din punct de vedere spiritual și după aceea din punct de vedere fizic. Ei sunt adunați din punct de vedere spiritual atunci când se alătură Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și atunci când fac și țin legăminte sacre. Această adunare spirituală a început în timpul profetului Joseph Smith și continuă astăzi în întreaga lume. Convertiții la Biserică sunt israelii fie prin legături de sânge, fie prin adopție. Ei aparțin familiei lui Avraam și a lui Iacov (vezi Avraam 2:9-11; Galateni 3:26-29).

Președintele Joseph Fielding Smith a spus: „Sunt multe națiuni reprezentate în... Biserică... Ele au venit deoarece Spiritul Domnului S-a revărsat asupra lor... Primind *spiritul adunării*, ei au părăsit totul de dragul Evangheliei” (*Doctrines of Salvation*, compilație realizată de Bruce R. McConkie, 3 volume [1954-1956], 3:256; italice în original).

Adunarea Israelului din punct de vedere fizic înseamnă că poporul de legământ va fi „[adunat] acasă, în țările moștenirii [lui], și se [va]

stabili în toate țările făgăduite [lui]” (2 Nefi 9:2). Tribul lui Efraim și cel al lui Manase se vor aduna pe meleagurile americane. Tribul lui Iuda se va întoarce în orașul Ierusalim și în zona înconjurătoare. Cele zece triburi pierdute își vor primi de la tribul lui Efraim binecuvântările promise (vezi D&L 133:26–34).

La început, când Biserica a fost stabilită, sfinții au fost instruiți să se adune în Ohio, după care în Missouri și, apoi, în Valea Salt Lake. Cu toate acestea, astăzi, profeții moderni ne-au învățat că membrii Bisericii trebuie să clădească împărăția lui Dumnezeu în propriile lor țări. Vârstnicul Russell M. Nelson a spus: „Alegerea de a veni la Hristos nu depinde de locul în care trăiești; depinde de angajamentul individual. Oamenii pot fi «aduși la cunoașterea Domnului» [3 Nefi 20:13] fără a-și părăsi țara. Este adevărat că, în zilele de la începuturile Bisericii, convertirea însemna deseori și emigrarea. Dar acum, adunarea are loc în fiecare națiune... Locul de adunare al sfinților brazilieni este Brazilia; locul de adunare al sfinților nigerieni este Nigeria; locul de adunare al sfinților coreeni este Coreea și așa mai departe. Sion înseamnă «cei care au inima pură» [D&L 97:21]. Sionul este oriunde se află sfinți neprihăniți” (în Conference Report, octombrie 2006, p. 85 sau *Ensign*, noiembrie 2006, p. 81).

Adunarea fizică a Israelului nu va fi completă până la a Doua Venire a Salvatorului și va continua în Mileniu (vezi Joseph Smith — Matei 1:37). Atunci, promisiunea Domnului va fi împlinită.

„Iată, vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: «Viu este Domnul, care a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel!».

Ci se va zice: «Viu este Domnul, care a scos pe copiii lui Israel din țara de la miazănoapte și din toate țările unde-i izgonise!». Căci îi voi aduce înapoi în țara lor, pe care o dădusem părinților lor” (Ieremia 16:14–15).

- În ce feluri ați fost adunat din punct de vedere spiritual ca unul dintre oamenii de legământ ai Domnului?
- În ce moduri ați participat la adunarea altora?

Pentru învățători Când oamenii își împărtășesc povestirile convertirii la Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos, ei împărtășesc povestiri despre adunare din punct de vedere spiritual. Rugați din timp câteva persoane să vorbească despre modul în care s-au convertit la Evanghelia.

Scripturi suplimentare

- Genesa 17:1–8 (legământul lui Dumnezeu cu Avraam)
- Romani 9:4–8; Galateni 3:29 (aceia care Îl urmează pe Isus Hristos și ascultă de cuvântul Său sunt copiii legământului)
- 2 Nefi 30:2; Mosia 5:10–11 (cei care se pocăiesc, care-i urmează pe profeți și care au credință în Isus Hristos devin poporul de legământ al Domnului)
- 2 Împărați 17 (împărăția de Nord este cucerită)
- 2 Cronici 36:11–20 (împărăția de Sud este cucerită)
- Iacov 1:1 (cele douăsprezece triburi sunt împrăștiate)
- 1 Nefi 10:12–13 (migrația nefiților a făcut parte din împrăștiere)
- Ieremia 3:14–18 (unul dintr-un oraș, doi dintr-o familie)
- Ezechiel 20:33–36 (Israelul va fi adunat din toate părțile)
- 3 Nefi 20:29–46 (iudeii vor fi adunați în Ierusalim)
- 1 Nefi 15:13–18; 3 Nefi 21:26–29 (adunarea începe odată cu restaurarea Evangheliei)
- D&L 38:31–33 (poporul de legământ al Domnului va fi salvat)
- Isaia 11:11–13 (Domnul va recupera pe poporul Său)
- Apocalipsa 18:4–8 (un glas va proclama adunarea)
- D&L 133:6–15 (neamurile în Sion, iudeii în Ierusalim)

Semnele celei de-a Doua Veniri

Capitolul 43

Isus Hristos se va întoarce pe pământ

- Care sunt unele dintre semnele celei de-a Doua Veniri?

Salvatorul i-a spus lui Joseph Smith: „Eu Mă voi descoperi din cer cu putere și mare slavă... și voi trăi în dreptate cu oamenii pe pământ o mie de ani și cei răi nu vor mai rezista” (D&L 29:11; vezi, de asemenea, capitolele 44 și 45 din această carte). Isus ne-a spus că anumite semne și evenimente ne vor avertiza atunci când timpul celei de-a Doua Veniri va fi aproape.

De mii de ani, ucenicii lui Isus Hristos așteaptă cu nerăbdare cea de-a Doua Venire, văzând în ea un timp de pace și de bucurie. Dar înainte ca Salvatorul să vină, oamenii de pe pământ vor trece prin mari încercări și calamități. Tatăl nostru Cereșc dorește ca noi să fim pregătiți pentru aceste neazuri. El se așteaptă, de asemenea, ca noi să fim pregătiți din punct de vedere spiritual atunci când Salvatorul va veni în slava Sa. De aceea, El ne-a dat semne, care sunt evenimente ce ne vor arăta când este aproape a Doua Venire a Salvatorului. De-a lungul anilor, Dumnezeu a revelat aceste semne profeților Săi. El a spus că toți ucenicii credincioși ai lui Hristos vor ști care sunt semnele și le vor aștepta (vezi D&L 45:39). Dacă suntem supuși și credincioși, vom studia scripturile și vom cunoaște semnele.

Pentru învățători Desemnați fiecărui cursant sau membru al familiei unul sau două semne descrise în acest capitol (în cazul unei clase numeroase, unele semne pot fi desemnate mai multor persoane). Ca parte a lecției, acordați-le timp să studieze în particular informațiile despre semnele respective și să se gândească la dovada pe care au văzut-o, că semnele se împlinesc în ziua de astăzi. Apoi, rugați-i să-și împărtășească părerile unul cu celălalt.

Unele dintre semnele care prevestesc a Doua Venire a lui Isus Hristos au avut loc deja sau sunt acum în curs de împlinire. Altele se vor împlini în viitor.

Ticăloșii, războaie și conflicte

Multe dintre semne sunt îngrozitoare și înspăimântătoare. Profeții ne-au avertizat că pe pământ vor fi mari conflicte, ticăloșii, războaie și suferințe. Profetul Daniel a spus că vremea de dinaintea celei de-a Doua Veniri a Salvatorului va fi o vreme de strâmtoare, cum n-a mai fost niciodată pe pământ (vezi Daniel 12:1). Domnul a spus: „Dragostea oamenilor se va răci și nedreptățile se vor înmulți” (D&L 45:27). „Și toate lucrurile vor fi tulburate; și... groaza se va abate asupra tuturor oamenilor” (D&L 88:91). Ne putem aștepta la cutremure, boli, foamete, mari furtuni, fulgere și tunete (vezi Matei 24:7; D&L 88:90). Furtuni cu grindină vor distruge recoltele de pe pământ (vezi D&L 29:16).

Isus le-a spus ucenicilor Săi că războiul va cuprinde întreg pământul: „Veți auzi de războaie și vești de războaie... Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății” (Matei 24:6–7). Profetul Joseph Smith a spus: „Nu vă descurajați când vă vorbim despre vremuri grele, pentru că ele trebuie să vină în curând, căci moartea de sabie, foametea și molima se apropie. Vor trebui să fie mari distrugereri pe fața acestui pământ, căci voi nu trebuie să credeți că vreo iotă sau vreo frântură din profețiile sfinților profeți va rămâne neîndeplinită, și încă sunt multe care mai trebuie să se îndeplinească” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], p. 252).

Multe dintre aceste semne au avut loc deja. Ticăloșia se găsește peste tot. Popoarele sunt tot timpul în război. Cutremure și alte calamități au loc. Mulți oameni suferă acum în urma furtunilor devastatoare, a secetei, a foametei și a bolilor. Putem fi siguri că aceste calamități vor fi mai mari înainte ca Domnul să vină.

Cu toate acestea, nu toate evenimentele care preced cea de-a Doua Venire sunt înspăimântătoare. Multe dintre ele aduc bucurie în lume.

Restaurarea Evangheliei

Domnul a spus: „[Lumina] va răsări printre cei care stau în întuneric și va fi plenitudinea Evangheliei Mele” (D&L 45:28). Profeții din vechime au prevestit restaurarea Evangheliei. Apostolul Ioan a văzut că Evanghelia urma să fie restaurată de către un înger (vezi Apocalipsa 14:6–7). În împlinirea acestei profeții, îngerul Moroni și alți mesageri cerești i-au adus lui Joseph Smith Evanghelia lui Isus Hristos.

Apariția Cărții lui Mormon

Domnul le-a vorbit nefiților despre un alt semn: Cartea lui Mormon va apărea pentru urmașii lor (vezi 3 Nefi 21). În vremurile Vechiului Testament, profeții Isaia și Ezechiel au prevestit apariția Cărții lui Mormon (vezi Isaia 29:4–18; Ezechiel 37:16–20). Aceste profeții se împlinesc acum. Cartea lui Mormon a apărut și este dusă în întreaga lume.

Evanghelia este predicată întregii lumi

Un alt semn al zilelor din urmă este acela că „Evanghelia împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor” (Matei 24:14; vezi, de asemenea, Joseph Smith–Matei 1:31). Toată lumea va auzi plenitudinea Evangheliei în propria limbă (vezi D&L 90:11). De când Biserica a fost restaurată, misionarii au predicat Evanghelia. Efortul misionar a crescut ajungând acum la zeci de mii de misionari care predică în multe țări ale lumii, în multe limbi. Înainte de a Doua Venire și în timpul Mileniului, Domnul va oferi căi pentru a aduce adevărul tuturor națiunilor.

Venirea lui Ilie

Profetul Maleahi a profețit că înainte de a Doua Venire a Salvatorului, profetul Ilie va fi trimis pe pământ. Ilie va restaura puterile de pecetluire astfel încât familiile să poată fi pecetluite. El va inspira, de asemenea, oamenii pentru a se preocupa de strămoșii și urmașii lor (vezi Maleahi 4:5–6; D&L 2:). Profetul Ilie i s-a arătat lui Joseph Smith în luna aprilie a anului 1836. De atunci,

interesul pentru genealogie și pentru istoria familiei a crescut. Noi putem, de asemenea, să înfăptuim în temple rânduieli de pecetluire pentru cei vii și pentru cei morți.

Descendenții lui Lehi vor deveni un mare popor

Domnul a spus că, atunci când venirea Sa se va apropia, lamaniții vor deveni un popor neprihănit și respectat. El a spus: „Înainte ca mareața zi a Domnului să vină... lamaniții vor înflori ca un trandafir” (D&L 49:24). Un mare număr de descendenți ai lui Lehi primesc acum binecuvântările Evangheliei.

Clădirea Noului Ierusalim

Aproape de venirea lui Isus Hristos, sfinții credincioși vor clădi un oraș neprihănit, un oraș al lui Dumnezeu, numit Noul Ierusalim. Isus Hristos Însuși va domni acolo (vezi 3 Nefi 21:23–25; Moise 7:62–64; Articolele de credință 1:10). Domnul a spus că orașul va fi clădit în statul Missouri din Statele Unite (vezi D&L 84:2–3).

Acestea sunt numai câteva dintre semnele pe care ni le-a dat Domnul. În scripturi sunt descrise mult mai multe semne.

- Ce dovadă aveți că semnele se împlinesc?

Cunoașterea semnelor vremurilor ne poate ajuta

- Cum putem să rămânem calmi și liniștiți chiar și atunci când unele dintre semne sunt îngrozitoare și înspăimântătoare?

Vorbind despre a Doua Sa Venire, Domnul a spus: „Ceasul și ziua niciun om nu le cunoaște, nici îngerii în cer” (D&L 49:7). El a propovăduit aceasta prin pilda smochinului. El a spus că atunci când vedem un smochin căruia îi înfrunzește mlădița, știm că vara va veni în curând. În mod asemănător, când vom vedea semnele descrise în scripturi, vom ști că venirea Sa este aproape (vezi Matei 24:32–33).

Domnul a dat aceste semne pentru a ne ajuta. Noi putem să ne punem viața în ordine și să ne pregătim pe noi și pe familiile noastre pentru acele lucruri care urmează să vină.

Am fost avertizați despre calamități și ni s-a spus să ne pregătim pentru ele, dar putem, de asemenea, să așteptăm cu nerăbdare venirea Salvatorului și să fim bucuroși. Domnul a spus: „Nu fiți tulburați, pentru că, atunci când toate aceste lucruri [semnele] se vor întâmpla, veți ști că promisiunile pe care vi le-am făcut vor fi împlinite” (D&L 45:35). El a spus că cei care sunt neprihăniți atunci când El va veni, nu vor fi distruși „ci vor suporta ziua. Și pământul le va fi dat lor drept moștenire... și copiii lor vor crește fără păcate... Pentru că Domnul va fi în mijlocul lor și slava Lui va fi asupra lor și El va fi Împăratul și Legiuitorul lor” (D&L 45:57–59).

Scripturi suplimentare

- 1 Corinteni 15:22–28 (sfârșitul va veni, moartea va fi nimicită)
- Matei 16:1–4 (discerneți semnele vremurilor)
- Matei 24; D&L 29:14–23; 45:17–57; 88:87–94; Joseph Smith—Matei (semnele celei de-a Doua Veniri)
- 1 Tesaloniceni 5:1–6 (vegheați asupra semnelor și pregătiți-vă)
- D&L 38:30 (pregătiți-vă ca să nu vă fie teamă)
- D&L 68:11 (putem cunoaște semnele)

A Doua Venire a lui Isus Hristos

Capitolul 44

Așteptând cu nerăbdare a Doua Venire a Salvatorului

La patruzeci de zile după învierea Sa, Isus și apostolii Săi erau adunați pe Muntele Măslinilor. Sosise timpul ca Isus să părăsească pământul. El împlinise toată lucrarea pe care a trebuit să o facă la acea vreme. El trebuia să se întoarcă la Tatăl nostru Ceresc până la vremea celei de-a Doua Sa Veniri.

După ce i-a instruit pe apostolii Săi, Isus S-a înălțat la cer. În timp ce apostolii se uitau la cer, doi îngeri au apărut lângă ei și au spus: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Faptele Apostolilor 1:11).

De atunci și până în prezent, ucenicii lui Isus Hristos au așteptat cu nerăbdare cea de-a Doua Venire.

Ce va face Isus când va veni din nou?

Când Isus Hristos va veni din nou pe pământ, El va face următoarele lucruri:

1. *El va curăța pământul.* Când Isus va veni din nou, El va veni cu putere și mare slavă. Atunci, cei ticăloși vor fi distruși. Toate lucrurile coruptibile vor fi arse, iar pământul va fi curățat prin foc (vezi D&L 101:24–25).
2. *El va judeca poporul Său.* Când Isus va veni din nou, El va judeca popoarele și-i va despărți pe cei neprihăniți de cei

---

Pentru învățatori Desemnați fiecărui cursant sau membru al familiei câte unul din cele cinci lucruri numerotate din acest capitol. Rugați fiecare persoană să lucreze singură studiind ceea ce i s-a desemnat, inclusiv pasajele de scripturi. Apoi, invitați-i pe toți să discute despre ceea ce au învățat.

ticăloși (vezi Matei 25:31–46; vezi, de asemenea, capitolul 46 din această carte). Ioan Revelatorul a scris despre această judecată: „Am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu... și ei au înviat, și au împărțit cu Hristos o mie de ani”. Cei ticăloși pe care i-a văzut „n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani” (Apocalipsa 20:4–5; vezi, de asemenea, D&L 88:95–98).

3. *El va inaugura Mileniul*. Mileniul este perioada de 1000 de ani în care Isus va domni pe pământ. Cei neprihăniți vor fi ridicați pentru a-L întâlni pe Isus la venirea Sa (vezi D&L 88:96). Venirea Sa va marca începutul domniei milenare (vezi capitolul 45 din această carte).

Președintele Brigham Young a spus:

„În timpul Mileniului, când împărăția lui Dumnezeu va fi stabilită pe pământ cu putere, cu slavă și cu perfecțiune, iar domnia celor ticăloși, care a predominat atât de mult, va fi subjucată, sfinții lui Dumnezeu vor avea privilegiul de a construi temple și de a intra în ele, devenind, așa cum au fost, stâlpi în templele lui Dumnezeu [vezi Apocalipsa 3:12] și ei vor sluji pentru morții lor. Apoi, ne vom vedea prietenii venind și, probabil, pe unii pe care i-am cunoscut aici... Și vom avea revelații pentru a-i cunoaște pe strămoșii noștri chiar până la tatăl Adam și mama Eva și vom intra în templele lui Dumnezeu și vom sluji pentru ei. Atunci, [copiii] vor fi pecetluiți cu [părinții] până când lanțul va fi perfect, înapoi până la Adam, astfel încât va fi un lanț perfect al preoției de la Adam până la sfârșit” (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], p. 333–334).

4. *El va încheia Prima înviere*. Aceia care au obținut privilegiul de a ieși afară la învierea celor neprihăniți, se vor ridica din morminte. Ei vor fi ridicați pentru a-L întâmpina pe Salvator atunci când va coborî din cer (vezi D&L 88:97–98).

După ce Isus Hristos a înviat din morți, alți oameni neprihăniți care muriseră au fost, de asemenea, înviați. Ei au apărut

---

în Ierusalim, precum și pe continentul american (vezi Matei 27:52–53; 3 Nefi 23:9–10). Acesta a fost începutul Primei învieri. De atunci, au mai fost înviați unii oameni. Aceia care au fost deja înviați și aceia care vor fi înviați la venirea Sa, vor moșteni slava împărăției celestiale (vezi D&L 76:50–70).

După învierea acelor care vor moșteni slava celestială, va fi înviat un alt grup: aceia care vor primi slava terestrială. Când toți acești oameni vor fi înviați, Prima înviere va fi încheiată.

Cei ticăloși, care trăiesc în momentul celei de-a Doua Veniri a Domnului, vor fi distruși fizic. Ei, împreună cu cei ticăloși care sunt deja morți, vor trebui să aștepte până la ultima înviere. Toți morții care au rămas vor învia pentru a-L întâmpina pe Dumnezeu. Ei vor moșteni fie împărăția telectuală, fie vor fi alungați în întunericul de afară cu Satana (vezi D&L 76:32–33, 81–112).

5. *El Își va ocupa locul care I se cuvine de drept, ca Rege al cerului și al pământului.* Când Isus va veni, El va stabili guvernul Său pe pământ. Biserica va deveni o parte din acea împărăție. El îi va conduce pe toți oamenii de pe pământ, în pace, timp de o mie de ani.

Când Isus Hristos a venit prima oară pe pământ, nu a venit în slavă. El S-a născut într-un staul umil și a fost culcat într-o iesle cu fân. El nu a venit cu armate puternice, așa cum iudeii Îl așteptau pe Salvatorul lor. În schimb, El a venit spunând: „Iubiți pe vrăjmașii voștri... faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5:44). El a fost izgonit și răstignit. Dar El nu va fi izgonit la cea de-a Doua Sa Venire, „pentru că, fiecare ureche trebuie să audă, fiecare genunchi trebuie să se plece și orice limbă să mărturisească” faptul că Isus este Hristosul (D&L 88:104). El va fi întâmpinat ca „Domnul domnilor și Împăratul împărățiilor” (Apocalipsa 17:14). El va fi numit: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii” (Isaia 9:6).

- Care sunt gândurile și sentimentele dumneavoastră când vă gândiți la evenimentele celei de-a Doua Veniri?

Cum vom ști când se apropie venirea lui Isus?

Când Isus S-a născut, foarte puțini oameni au știut că a venit Salvatorul lumii. Când El va veni din nou, nimeni nu se va îndoii cine este El. Nimeni nu știe momentul exact în care Salvatorul va veni din nou. „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Matei 24:36; vezi, de asemenea, D&L 49:7).

Domnul a folosit o pildă pentru a ne da o idee despre timpul venirii Sale:

„Luați învățătură de la smochin prin pilda lui. Când mlădița lui se face fragedă și înfrunzește, știți că vara este aproape.

Tot așa, când veți vedea aceste lucruri împlinindu-se, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă” (Marcu 13:28–29).

Domnul ne-a dat, de asemenea, unele semne pentru a ne face să știm când venirea Sa este aproape. După ce a revelat semnele, El a avertizat:

„Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru...

De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Matei 24:42, 44).

Pentru mai multe informații despre modul în care putem cunoaște când este aproape a Doua Venire a lui Isus, vezi capitolul 43 din această carte.

Cum putem fi pregătiți atunci când vine Salvatorul?

Cea mai bună modalitate prin care ne putem pregăti pentru venirea Salvatorului, este aceea de a accepta învățăturile Evangheliei și să facem din ele o parte a vieții noastre. Trebuie să trăim fiecare zi cât de bine putem, exact așa cum ne-a învățat Isus când El a fost pe pământ. Putem să căutăm îndrumare de la profet și putem urma sfatul său. Putem trăi demni de a avea îndrumarea Duhului Sfânt. Și atunci, vom aștepta venirea Salvatorului cu bucurie și fără teamă. Domnul a spus: „Nu te teme turmă mică, împărăția este a ta până când vin Eu. Iată, Eu vin curând. Chiar așa. Amin” (D&L 35:27).

- De ce ar trebui să fim preocupați mai degrabă de pregătirea noastră decât de timpul exact al celei de-a Doua Veniri?

Scripturi suplimentare

- Ioan 14:2–3; Matei 26:64 (Isus pregătește un loc și va veni din nou)
- Maleahi 3:2–3; 4:1; D&L 64:23–24 (pământul va fi ars)
- D&L 133:41–51 (cei ticăloși vor fi distruși)
- Matei 13:40–43 (judecata este prevestită)
- 1 Corinteni 15:40–42; D&L 76; 88:17–35 (gradele de glorie)
- D&L 43:29–30; 29:11 (venirea Salvatorului va inaugura Mileniul)
- Articolele de credință 1:10 (Isus va domni)
- Alma 11:43–44; 40:23 (învierea este explicată)
- D&L 88:96–98 (morții vor învia)
- Zaharia 14:9; Apocalipsa 11:15; 1 Nefi 22:24–26 (Isus va domni ca Împărat)

Mileniul

Capitolul 45

Oamenii de pe pământ în timpul Mileniului

- Cine va fi pe pământ în timpul Mileniului?

O mie de ani de pace, de dragoste și de bucurie vor începe pe pământ la cea de-a Doua Venire a lui Isus Hristos. Această perioadă de o mie de ani este numită Mileniu. Scripturile și profeții ne ajută să înțelegem cum va fi să trăiești pe pământ în timpul Mileniului.

Deoarece cei ticăloși vor fi distruși la a Doua Venire a Salvatorului, numai oamenii neprihăniți vor trăi pe pământ la începutul Mileniului. Ei vor fi aceia care au trăit o viață virtuoasă și cinstită. Acești oameni vor moșteni fie împărăția terestrială, fie împărăția celestială.

În timpul Mileniului, muritorii vor locui încă pe pământ și ei vor continua să aibă copii, așa cum avem noi astăzi (vezi D&L 45:58).

Joseph Smith a spus că ființe nemuritoare vor vizita frecvent pământul. Aceste ființe înviate vor ajuta la guvernare și la alte munci (vezi *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, selecție realizată de Joseph Fielding Smith [1976], p. 268).

Oamenii vor avea în continuare libertatea de a alege și, pentru o perioadă, mulți vor fi liberi să continue să creadă în religiile și în ideile lor. În cele din urmă, toți vor mărturisi că Isus Hristos este Salvatorul.

În timpul Mileniului, Isus va „domni în persoană pe pământ” (Articolele de credință 1:10). Joseph Smith a explicat că Isus va „domni asupra sfinților și va veni și va instrui” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*[2007], p. 258).

Pentru învățători Discuția despre Mileniu îi face, uneori, pe oameni să facă speculații care nu se găsesc în scripturi sau în învățăturile profeților din zilele din urmă. În timp ce predați această lecție, fiți atent să evitați astfel de speculații.

Lucrarea Bisericii în timpul Mileniului

- Care sunt cele două lucrări mărețe care vor fi îndeplinite în timpul Mileniului?

În timpul Mileniului, vor fi două lucrări mărețe pentru membrii Bisericii: munca în templu și munca misionară. Munca în templu include rânduielile care sunt necesare pentru exaltare. Acestea includ botezul, așezarea mâinilor pe cap pentru acordarea darului Duhului Sfânt și rânduielile din templu – înzestrarea, căsătoria în templu și pecetluirea familiilor.

Mulți oameni au murit fără să primească aceste rânduieli. Oamenii de pe pământ trebuie să îndeplinească aceste rânduieli pentru ei. Această muncă se realizează astăzi în templele Domnului. Este prea multă muncă de terminat înainte de începerea Mileniului, prin urmare aceasta va fi terminată în timpul acelei perioade. Ființe înviate ne vor ajuta la corectarea greșelilor pe care le-am făcut în cercetarea privind-i pe strămoșii noștri decedați. Ele ne vor ajuta, de asemenea, să găsim informațiile de care avem nevoie pentru a ne completa înregistrările (vezi Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, compilație realizată de Bruce R. McConkie, 3 volume [1954–1956], 2:167, 251–252).

Cealaltă lucrare măreață din timpul Mileniului va fi munca misionară. Evanghelia va fi predicată cu multă putere tuturor oamenilor. În cele din urmă, nu va mai fi nevoie să fie predicate către alții primele principii ale Evangheliei, deoarece „toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul” (Jeremia 31:34).

- Cum putem să ne pregătim acum pentru lucrarea din timpul Mileniului?

Condițiile care vor exista în timpul Mileniului

- În ce feluri va diferi viața din timpul Mileniului de viața de pe pământ de acum?

Profetul Joseph Smith ne-a învățat că, în timpul Mileniului, „pământul va fi înnoit și va primi gloria sa de paradis” (Articolele de credință 1:10).

Satana va fi legat

În timpul Mileniului, Satana va fi legat. Aceasta înseamnă că el nu va avea nicio putere să-i ispitească pe cei care vor trăi în acea perioadă (vezi D&L 101:28). „Copiii vor crește fără păcate în vederea salvării” (D&L 45:58). „Datorită neprihănirii poporului [Domnului], Satana nu are nicio putere; prin urmare, el nu poate fi lăsat liber timp de mulți ani; căci el nu are putere asupra inimilor oamenilor, căci ei trăiesc în dreptate, iar Cel Sfânt al lui Israel domnește”(1 Nefi 22:26).

Pace pe pământ

În timpul Mileniului, nu va mai fi niciun război. Oamenii vor trăi împreună în pace și armonie. Lucrurile care au fost folosite pentru război vor fi folosite pentru scopuri folositoare. „Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulițele lor cosoare: niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul” (Isaia 2:4; vezi, de asemenea, Isaia 11:6–7; D&L 101:26).

Guvernare neprihănită

Președintele John Taylor ne-a învățat: „Domnul va fi Împărat peste tot pământul, iar toată omenirea se va afla la propriu sub suveranitatea Sa, fiecare națiune de sub cer va trebui să recunoască autoritatea Sa și să se plece sub sceptrul Său. Aceia care Îi slujesc în neprihănire vor discuta cu Dumnezeu și cu Isus; vor avea parte de slujirea îngerilor și vor cunoaște trecutul, prezentul și viitorul; și ceilalți oameni, care nu sunt complet supuși față de această lege și nici nu sunt complet instruiți în legămintele Sale, vor trebui, totuși, să fie complet supuși guvernării Sale. Căci va fi domnia lui Dumnezeu pe pământ și El va impune legile Sale și va cere acea supunere din partea națiunilor lumii care I se cuvine de drept” (*Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* [2001], p. 225).

Nu va fi moarte

În timpul Mileniului, nu va exista moarte așa cum știm noi. Când oamenii vor fi trăit până la o vârstă înaintată, ei nu vor muri și nu vor fi înmormântați. În schimb, ei vor fi schimbați „într-o clipire

de ochi” din starea lor muritoare într-o stare nemuritoare (vezi D&L 63:51; 101:29–31).

Toate lucrurile vor fi revelate

Unele adevăruri nu ne-au fost revelate. Toate lucrurile vor fi revelate în timpul Mileniului. Domnul a spus că El va „dezvălui toate lucrurile – lucrurile care s-au întâmplat și lucrurile ascunse pe care niciun om nu le cunoștea, lucrurile de pe pământ prin care el a fost făcut și scopul și sfârșitul lui – lucrurile cele mai prețioase, lucrurile care sunt sus, lucrurile care sunt jos, lucrurile care sunt în pământ și pe pământ și în cer” (D&L 101:32–34).

Alte activități din timpul Mileniului

Din multe puncte de vedere, viața va fi la fel cum este și acum, cu excepția faptului că totul va fi făcut în neprihănire. Oamenii vor mânca și vor bea și vor purta haine (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], p. 333). Oamenii vor continua să sădească și să culeagă recolte și vor construi case (vezi Isaia 65:21).

- Care sunt gândurile și sentimentele dumneavoastră despre condițiile care vor exista în timpul Mileniului?

O bătălie finală după Mileniu

- Care va fi destinul final al pământului?

La sfârșitul celor 1.000 de ani, Satana va fi eliberat pentru un timp scurt. Unii dintre oameni se vor îndepărta de Tatăl Ceresc. Satana își va strânge armatele, iar Mihail (Adam) va aduna oștirile cerului. În această mare bătălie, Satana și adepții lui vor fi alungați pentru totdeauna. Pământul va fi schimbat într-o împărăție celestială (vezi D&L 29:22–29; 88:17–20, 110–115).

Scripturi suplimentare

- Zaharia 14:4–9; 1 Nefi 22:24–25 (Isus va domni pe pământ)
- Daniel 7:27 (sfinților li se va da împărăția)
- D&L 88:87–110 (condițiile din timpul Mileniului)
- Apocalipsa 20:1–3; 1 Nefi 22:26 (Satana va fi legat)
- D&L 101:22–31 (dușmăniile vor înceta; nu va fi moarte; Satana nu va mai avea putere să ispitească)
- Isaia 11:1–9 (lupul și mielul vor locui împreună)
- D&L 43:31; Apocalipsa 20:7–10 (Satana va fi eliberat pentru o scurtă perioadă)

Judecata finală

Capitolul 46

Judecățile lui Dumnezeu

- Care sunt unele dintre diferitele judecăți care vin înainte de judecata finală? Care este legătura dintre toate aceste judecăți?

Ni se spune deseori în scripturi că va veni ziua în care vom sta în fața lui Dumnezeu și vom fi judecați. Trebuie să înțelegem cum va avea loc această judecată pentru a ne putea pregăti mai bine pentru acest eveniment important.

Scripturile ne învață că noi toți vom fi judecați după faptele noastre: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (Apocalipsa 20:12; vezi, de asemenea, D&L 76:111; 1 Nefi 15:32; Avraam 3:25–28). Vom fi judecați și „potrivit dorinței inimii [noastre]” (D&L 137:9; vezi, de asemenea, Alma 41:3).

Aici, pe pământ, noi suntem deseori judecați pentru a se vedea dacă suntem demni să slujim în împărăția lui Dumnezeu. Când suntem botezați, noi suntem socotiți demni de a primi această rânduială. Când suntem chemați să slujim în Biserică sau când suntem intervievați pentru o avansare în preoție sau pentru a primi o recomandare pentru templu, noi suntem judecați.

Alma ne-a învățat că, atunci când murim, spiritele noastre sunt primite într-o stare de fericire sau de nefericire (vezi Alma 40:11–15). Aceasta este o judecată.

Pentru învățători Nu trebuie să predați tot ceea ce este cuprins în fiecare capitol. În timp ce vă pregătiți prin intermediul rugăciunii să predați, căutați îndrumarea Spiritului pentru a ști ce fragmente ale capitolului să parcurgeți.

Cuvintele, faptele și gândurile noastre sunt folosite pentru a ne judeca

- Imaginați-vă că sunteți judecați pentru toate gândurile, cuvintele și faptele dumneavoastră.

Profetul Alma a mărturisit: „Cuvintele noastre ne vor condamna pe noi; da, toate faptele noastre ne vor condamna... iar gândurile noastre, de asemenea, ne vor condamna” (Alma 12:14).

Domnul a spus: „Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12:36–37).

Credința în Isus Hristos ne ajută să fim pregătiți pentru judecata finală. Dacă suntem ucenici credincioși ai Săi și dacă ne pocăim de toate păcatele noastre, atunci putem fi iertați pentru păcatele noastre și putem deveni puri și sfințiți pentru a putea locui în prezența lui Dumnezeu. Când ne pocăim de păcatele noastre, renunțând la toate gândurile și faptele impure, Duhul Sfânt ne va schimba inima în așa fel încât să nu mai avem nici măcar dorința de a păcătui (vezi Matei 12:36–37). După aceea, când vom fi judecați, noi vom fi găsiți pregătiți de a intra în prezența lui Dumnezeu.

- Gândiți-vă la ceea ce puteți face pentru a vă îmbunătăți gândurile, cuvintele și faptele.

Vom fi judecați după înregistrările ținute

- După ce înregistrări vom fi judecați? Cine ne va judeca?

Profetul Joseph Smith a spus că morții vor fi judecați potrivit cu ceea ce scrie în înregistrările ținute pe pământ. Noi, de asemenea, vom fi judecați potrivit „cărții vieții” care este ținută în cer (vezi D&L 128:6–8).

„Fiecare dintre dumneavoastră... trebuie să stați în fața «scaunului de judecată al Celui Sfânt al lui Israel... și apoi [trebuie]... să [fiți] judecați după sfânta judecată a lui Dumnezeu» (2 Nefi 9:15). Și conform viziunii lui Ioan: «Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost

judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea» (Apocalipsa 20:12). «Cărțile» despre care se vorbește se referă la «înregistrările [lucrărilor dumneavoastră] care se țin pe pământ... Cartea vieții este înregistrarea care se ține în cer» (Doctrină și legăminte 128:7) (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], p. 226–227).

Mai este o altă înregistrare care va fi folosită la judecata noastră. Apostolul Pavel a predicat că noi înșine suntem o înregistrare a vieții noastre (vezi Romani 2:15). În trupul nostru și în mintea noastră se află înmagazinată o istorie completă a tot ceea ce am făcut. Președintele John Taylor ne-a predat următorul adevăr: „[Omul] însuși istorisește povestea sa și depune mărturie împotriva lui... Această înregistrare care este scrisă de el însuși pe tăblițele minții sale, această înregistrare care nu poate minți, va fi în acea zi expusă înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor și a aceluia care stau ca judecători” (*Deseret News*, 8 martie 1865, p. 179).

Apostolul Ioan ne-a învățat că „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului” (Ioan 5:22). Fiul, în schimb, va chema pe alții pentru a ajuta la judecată. Cei doisprezece, care erau cu El în timpul slujirii Sale, vor judeca cele douăsprezece triburi ale lui Israel (vezi Matei 19:28; Luca 22:30). Cei doisprezece ucenici nefiți vor judeca poporul nefiților și al lamaniților (vezi 1 Nefi 12:9–10; Mormon 3:18–19).

Moștenirea unui loc într-o împărăție a gloriei

- Cum va fi viața noastră din veșnicie influențată de credințioșia noastră din timpul vieții pe pământ?

La judecata finală, vom moșteni un loc într-o împărăție pentru care suntem pregătiți. Scripturile ne învață despre trei împărății ale gloriei — împărăția celestială, împărăția terestrială și împărăția telesi-ală (vezi D&L 88:20–32).

În Doctrină și legăminte 76, Domnul descrie modurile pe care le putem alege pentru a ne trăi viața muritoare. El explică felul în care alegerile noastre vor determina împărăția pentru care suntem pregătiți. Din această revelație învățăm că până și membrii Bisericii

vor moșteni diferite împărății, deoarece ei nu vor fi credincioși și curajoși în aceeași măsură în supunerea lor față de Hristos.

În cele ce urmează sunt arătate felurile de viață pe care putem alege să le trăim și împărățiile pe care alegerile noastre le vor determina pentru noi.

Celestială

„Ei sunt aceia care au primit mărturia despre Isus și cred în numele Lui și au fost botezați... Pentru ca prin ținerea poruncilor ei să poată fi spălați și curățați de toate păcatele lor și să primească Spiritul Sfânt”. Ei sunt aceia care au învins lumea prin credința lor. Ei sunt drepti și fideli astfel încât Duhul Sfânt le poate pecetlui binecuvântările asupra lor (vezi D&L 76:51–53). Aceia care moștenesc cel mai înalt grad al împărăției celestiale, care devin dumnezei, trebuie, de asemenea, să fi fost căsătoriți în templu pentru veșnicie (vezi D&L 131:1–4). Toți cei care moștenesc împărăția celestială vor trăi pentru totdeauna alături de Tatăl Ceresc și de Isus Hristos (vezi D&L 76:62).

Prin munca pe care o facem în temple, toți oamenii care au trăit pe pământ pot avea aceeași șansă de a primi plenitudinea Evangheliei și rânduielile salvării, pentru a putea moșteni un loc în cel mai înalt grad al gloriei celestiale.

Terestrială

Aceștia sunt cei care au respins Evanghelia pe pământ, dar care au primit-o, după aceea, în lumea spiritelor. Aceștia sunt oamenii onorabili de pe pământ care au fost orbiți de viclenia oamenilor pentru a nu accepta Evanghelia lui Isus Hristos. Aceștia sunt, de asemenea, aceia care au primit Evanghelia și o mărturie despre Isus, dar care, după aceea, nu au îndurat până la sfârșit. Ei vor fi vizitați de Isus Hristos, dar nu și de Tatăl nostru Ceresc (vezi D&L 76:73–79).

Telestială

Acești oameni n-au primit Evanghelia sau mărturia despre Isus nici pe pământ, nici în lumea spiritelor. Ei vor suferi în iad pentru

---

propriile lor păcate până după Mileniu, când vor fi înviați. „Aceștia sunt aceia care sunt mincinoși, și vrăjitori, și imorali, și care comit adulter, și care iubesc minciuna și mint.” Acești oameni sunt tot atât de numeroși ca și stelele din cer și ca nisipul de pe malul mării. Ei vor fi vizitați de Duhul Sfânt, dar nu de Tatăl sau de Fiul (vezi D&L 76:81–88, 103–106, 109).

Întunericul de afară

Aceștia sunt aceia care au avut o mărturie despre Isus, obținută prin Duhul Sfânt și care au cunoscut puterea Domnului, dar care i-au permis lui Satana să-i învingă. Ei au negat adevărul și au sfi-dat puterea Domnului. Nu există iertare pentru ei, pentru că ei L-au negat pe Duhul Sfânt după ce L-au primit. Ei nu vor avea o împărăție a gloriei. Ei vor trăi în întuneric, în chin și în suferință veșnice, alături de Satana și îngerii lui pentru totdeauna (vezi D&L 76:28–35, 44–48).

- Conform celor scrise în Doctrină și legăminte 76:50–53, 62–70, care sunt trăsăturile unei persoane care biruie lumea prin credință și este curajoasă în mărturia despre Isus?

Trebuie să ne pregătim acum pentru judecată

- Ce trebuie să facem pentru a fi pregătiți pentru judecata finală?

În realitate, fiecare zi este o zi de judecată. Noi vorbim, gândim și acționăm conform legii celestiale, terestriale sau telestiale. Credința noastră în Isus Hristos, demonstrată prin faptele noastre de zi cu zi, determină împărțirea pe care o vom moșteni.

Avem Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos în plenitudinea ei. Evanghelia este legea împărăției celestiale. Toate rânduielile pre-oției necesare pentru progresul nostru au fost revelate. Am intrat în apele botezului și am făcut legământul de a trăi asemănător lui Hristos. Dacă suntem credincioși și ținem legămintele pe care le-am făcut, Domnul ne-a spus cum va fi judecata noastră. El ne va spune: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25:34).

Scripturi suplimentare

- Romani 2:6–9; Apocalipsa 20:12–13 (judecata)
- Alma 11:41, 45; Mormon 7:6; 9:13–14 (suntem judecați în stare înviată)
- 2 Nefi 29:11; 3 Nefi 27:23–26 (cărțile folosite la judecată)
- Alma 41:2–7 (judecata noastră este determinată de faptele noastre, de dorințele inimilor noastre, de pocăință și de îndurarea până la sfârșit)
- Mormon 3:22 (pocăiți-vă și pregătiți-vă pentru a sta în fața scaunului de judecată)
- Luca 12:47–48; D&L 82:3 (cui i se dă mult, i se cere mult)
- D&L 88:16–33 (noi toți primim ceea ce merităm)

Exaltarea

Capitolul 47

Planul pentru progresul nostru

Când am trăit în prezența Tatălui nostru Ceresc, El ne-a explicat un plan pentru progresul nostru. Noi putem deveni asemănători Lui, o ființă exaltată. Planul cerea ca noi să fim separați de El și să venim pe pământ. Această separare a fost necesară pentru a se vedea dacă noi urma să ne supunem poruncilor Tatălui nostru, chiar dacă urma să nu mai fim în prezența Sa. Planul prevedea că, atunci când viața noastră pământească se va încheia, noi vom fi judecați și răsplătiți pe măsura credinței și a supunerii noastre.

Din scripturi, noi învățăm că, în cer, sunt trei împărății ale gloriei. Apostolul Pavel a menționat că el cunoștea un om care a fost „răpit până în al treilea cer” (2 Corinteni 12:2). Pavel a numit două dintre împărățiile din cer: împărăția celestială și împărăția terestrială (vezi 1 Corinteni 15:40–42). Împărăția celestială este cea mai înaltă, iar cea terestrială este următoarea. Prin intermediul revelațiilor din zilele din urmă, învățăm că a treia împărăție este împărăția telestială (vezi D&L 76:81). Învățăm, de asemenea, că sunt trei ceruri sau grade în împărăția celestială (vezi D&L 131:1).

Exaltarea

- Ce este exaltarea?

Exaltarea este viața veșnică, este tipul de viață pe care o trăiește Dumnezeu. El trăiește în mare slavă. El este perfect. El posedă toată cunoașterea și toată înțelepciunea. El este Tatăl copiilor de spirit. El este Creatorul. Noi putem deveni ca Tatăl nostru Ceresc. Aceasta este exaltarea.

Dacă-I dovedim Domnului că suntem credincioși, vom trăi în cel mai înalt grad al împărăției celestiale a cerului. Vom fi exaltați

---

pentru a trăi alături de Tatăl nostru Ceresc, în familii veșnice. Exaltarea este cel mai mare dar pe care Tatăl Ceresc îl poate da copiilor Săi (vezi D&L 14:7).

Binecuvântările exaltării

- Care sunt unele dintre binecuvântările care vor fi date celor care sunt exaltați?

Tatăl nostru Ceresc este perfect și El se bucură de faptul că este posibil ca și copiii Săi să devină ca El. Lucrarea și slava Sa este de a realiza „nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39).

Cei care vor primi exaltarea în împărăția celestială prin credință în Isus Hristos vor primi binecuvântări speciale. Domnul a promis: „Toate lucrurile sunt ale lor” (D&L 76:59). Acestea sunt unele dintre binecuvântările date oamenilor exaltați:

1. Ei vor trăi veșnic în prezența Tatălui Ceresc și a lui Isus Hristos (vezi D&L 76:62).
2. Ei vor deveni dumnezei (vezi D&L 132:20–23).
3. Ei vor fi uniți veșnic cu membrii neprihăniți ai familiilor lor și familia lor va putea crește veșnic.
4. Vom primi o plenitudine a bucuriei.
5. Ei vor avea tot ceea ce au Tatăl nostru Ceresc și Isus Hristos – toată puterea, slava, domnia și cunoașterea (vezi D&L 132:19–20). Președintele Joseph Fielding Smith a scris: „Tatăl a promis prin Fiul Său că tot ceea ce are El va fi dat acelor care sunt supuși poruncilor Sale. *Ei vor crește în cunoaștere, înțelepciune și putere, mergând din slavă în slavă, până când plenitudinea miezului zilei va străluci asupra lor*” (*Doctrines of Salvation*, compilație realizată de Bruce R. McConkie, 3 volume [1954–1956], 2:36; italice în original).

Condițiile necesare pentru exaltare

Acum este timpul pentru îndeplinirea condițiilor necesare pentru exaltare (vezi Alma 34:32–34). Președintele Joseph Fielding Smith a spus: „Pentru a obține exaltarea, noi trebuie să acceptăm

Evanghelia și toate legămintele ei; să luăm asupra noastră obligațiile pe care ni le-a dat Domnul; să mergem în lumina și în înțelegerea adevărului și «să trăim] prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu»” (*Doctrines of Salvation*, 2:43).

Pentru a fi exaltați, mai întâi trebuie să credem în Isus Hristos și, după aceea, să îndurăm în credință până la sfârșitul vieții noastre. Credința noastră în El trebuie să fie atât de mare încât să ne pocăim de păcatele noastre și să ne supunem poruncilor Sale.

El ne poruncește tuturor să primim anumite rânduieli:

1. trebuie să fim botezați;
2. trebuie să primim așezarea mâinilor pe cap pentru a fi confirmați ca membri ai Bisericii lui Isus Hristos și pentru a primi darul Duhului Sfânt;
3. frații trebuie să primească Preoția lui Melhisedec și să slujească cu credință și sârguință în chemările lor din cadrul preoției;
4. trebuie să primim înzestrarea din templu;
5. trebuie să fim căsătoriți pentru veșnicie, fie în această viață, fie în cea de după.

În plus față de primirea rânduielilor necesare, Domnul ne poruncește tuturor:

1. să-L iubim pe Dumnezeu și să-l iubim pe aproapele nostru;
  2. să ținem poruncile;
  3. să ne pocăim de greșelile noastre;
  4. să căutăm date despre strămoșii noștri decedați și să primim rânduielile salvatoare ale Evangheliei pentru ei;
  5. să participăm la adunările Bisericii cât mai des posibil pentru a ne putea reînnoi legămintele făcute la botez prin luarea din împărtășanie;
  6. să-i iubim pe membrii familiei și să-i ajutăm să trăiască așa cum dorește Domnul;
  7. să ne rugăm împreună cu familia și individual în fiecare zi;
-

8. să le predicăm altora Evanghelia prin cuvânt și prin exemplu;
9. să studiem scripturile;
10. să ascultăm și să ne supunem cuvintelor inspirate ale profeților Domnului.

În final, fiecare dintre noi trebuie să primească Duhul Sfânt și să învețe să urmeze îndrumările Sale în viața personală.

- Cum ne pregătesc rânduielele și legămintele pentru exaltare?
- Cum ne ajută credința în Isus Hristos să ne supunem poruncilor?
- De ce trebuie să învățăm să urmăm îndrumarea Duhului Sfânt pentru a fi exaltați?

După ce am fost credincioși și am îndurat până la sfârșit

- Ce se întâmplă când am îndurat până la sfârșit ca ucenici credincioși ai lui Hristos?

Domnul a spus: „Dacă ții poruncile Mele și înduri până la sfârșit, vei avea viață veșnică, care este cel mai mare dar dintre toate darurile lui Dumnezeu” (D&L 14:7). Președintele Joseph Fielding Smith a spus: „Dacă Îl vom urma în continuare pe Dumnezeu, ceea ce înseamnă să ținem poruncile Sale, să-L preaslăvim și să trăim conform adevărului Său, atunci va veni timpul în care vom fi scăldați într-o plenitudine de adevăr, care va deveni din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei” (*Doctrines of Salvation*, 2:36).

Profetul Joseph Smith ne-a învățat: „Când urci o scară, trebuie să începi de jos și să urci, treaptă cu treaptă, până când ajungi în vârf; la fel este și în cazul principiilor Evangheliei – trebuie să începi cu primul principiu și să continui până înveți toate principiile exaltării. Dar va dura mult timp după ce vei trece de cealaltă parte a vălului [după moarte], înainte de a le fi învățat. Nu se înțelege totul în această lume; chiar și dincolo de mormânt vor fi multe de învățat cu privire la salvarea și exaltarea noastră” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], p. 268).

Joseph Smith ne-a învățat: „Cunoașterea cu certitudine a caracterului lui Dumnezeu este primul principiu al Evangheliei... El a fost odată un om ca și noi... Dumnezeu Însuși, Tatăl fiecăruia dintre noi, a trăit pe un pământ, la fel cum a trăit și Însuși Isus Hristos” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, selecție realizată de Joseph Fielding Smith [1976], p. 345–346).

Tatăl nostru Ceresc ne cunoaște încercările, slăbiciunile și păcatele. El are compasiune și milă față de noi. El dorește ca noi să reușim, la fel cum a reușit și El.

Imaginați-vă ce bucurie vom simți fiecare dintre noi când ne vom întoarce la Tatăl nostru Ceresc, dacă vom putea spune: „Tată, am trăit conform voinței Tale. Am fost credincios și am ținut poruncile Tale. Sunt fericit să fiu din nou acasă”. Atunci, Îl vom auzi spunând: „Bine... ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25:23).

- Recapitulați Matei 25:23. Gândiți-vă cum v-ați simți dacă L-ați auzi pe Domnul spunându-vă aceste cuvinte.

Scripturi suplimentare

- D&L 132:3–4, 16–26, 37 (referitor la exaltare)
- D&L 131:1–4 (căsătoria veșnică este cheia pentru exaltare)
- D&L 76:59–70 (sunt explicate binecuvântările gloriei celestiale)
- D&L 84:20–21 (puterea Dumnezeirii este manifestată prin rândurile preoției)

Pentru învățători Când îi lăsați pe cursanți sau pe membrii familiei să se gândească la adevărurile Evangheliei, să reflecteze asupra vieții lor sau să se gândească la dragostea lor pentru Tatăl Ceresc și pentru Isus Hristos, dumneavoastră le oferiți o ocazie de a fi învățați de Duhul Sfânt.

Lista ilustrațiilor

Copertă: *Apa vie*, de Simon Dewey, © Simon Dewey. Background © Artbeats

Pagina 4: Fotografie © NASA și STScI

Pagina 8: Fotografie © NASA și STScI

Pagina 14: Detaliu din *Hristos la Emaus*, de Carl Heinrich Bloch. Folosită cu permisiunea Muzeului Național de Istorie din Frederiksborg, Hillerød, Danemarca.

Pagina 18: Fotografie de Dimitri Vervitsiotis/Digital Vision/Getty Images

Pagina 24: Fotografie © Corbis

Pagina 28: *Plecând din Grădina Edenului*, de Joseph Brickey. © 1998 Joseph Brickey

Pagina 42: *Joseph Smith*, autor necunoscut, prin amabilitatea Arhivelor Community of Christ. *Brigham Young*, de Danquart Anthon Weggeland, prin amabilitatea Muzeului de Istorie a Bisericii. *John Taylor*, autor necunoscut, prin amabilitatea Bibliotecii și Arhivelor de Istorie ale Bisericii. *Wilford Woodruff*, de H. E. Peterson. *Lorenzo Snow*, de Lewis Ramsey, prin amabilitatea Muzeului de Istorie a Bisericii. *Joseph F. Smith*, de A. Salzbrenner, © IRI. *Heber J. Grant*, de C. J. Fox, © IRI. *George Albert Smith*, de Lee Greene Richards, © IRI. *David O. McKay*, de Everett Clark Thorpe, © Everett Clark Thorpe. *Joseph Fielding Smith*, de Shauna Cook Clinger, © 1983 IRI. *Harold B. Lee*, de Grant Romney Clawson, © IRI. Fotografie cu Ezra Taft Benson © Busath Photography. Fotografie cu Thomas S. Monson © Busath Photography

Pagina 54: *Hristos o învie pe fiica lui Iair*, de Greg K. Olsen. © 1990 IRI

- Pagina 64:** *Facă-se nu voia Mea, ci a Ta*, de Harry Anderson.
© Biserica adventistă de ziua a șaptea. Copierea interzisă
- Pagina 86:** Detaliu din *Avraam pe câmpiile lui Mamre*, de Harry Anderson. © IRI
- Pagina 92:** Detaliu din *Hristos rânduindu-i pe cei doisprezece apostoli*, de Harry Anderson. © IRI
- Pagina 98:** Detaliu din *Dorințele inimii mele*, de Walter Rane. Prin amabilitatea Muzeului de Istorie a Bisericii
- Pagina 106:** Detaliu din *Isus Hristos*, de Harry Anderson. © IRI
- Pagina 140:** *Cina cea de taină*, de Simon Dewey. © Simon Dewey
- Pagina 158:** Detaliu din *Hristos și tânărul bogat*, de Heinrich Hofmann. Prin amabilitatea C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Pagina 172:** Detaliu din *Isus le spală picioarele apostolilor*, de Del Parson. © 1983 IRI
- Pagina 180:** Fotografie © Getty Images
- Pagina 186:** Detaliu din *Bunul samaritean*, de Joseph Brickey.
© 2001 Joseph Brickey
- Pagina 192:** Fotografie de George Doyle/Stockbyte/Getty Images
- Pagina 204:** Detaliu din *Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile*, de Harry Anderson. © IRI
- Pagina 216:** *Adam și Eva oferă sacrificii*, de Keith Larson.
© 1996 Keith Larson
- Pagina 234:** Fotografie de Robert Casey. © 2004 Robert Casey
- Pagina 242:** Fotografie de Robert Casey. © 2004 Robert Casey
- Pagina 262:** Detaliu din *Iacov îl binecuvântează pe Iosif*, de Harry Anderson. © IRI
- Pagina 268:** *Cea de-a Doua Venire*, de Harry Anderson. © IRI
- Pagina 274:** Detaliu din *A Doua Venire*, de Harry Anderson. © IRI
- Pagina 280:** Detaliu din *Fără dușmănie*, de Nancy Glazier-Koehler.
© 1984 Nancy Glazier-Koehler
- Pagina 286:** Detaliu din *Ultima judecată*, de John Scott. © 1974 IRI
- Pagina 294:** Detaliu dintr-o pictură pe perete de Dan Baxter
-

Index

A

- Abandonarea păcatelor, parte a pocăinței, 115
- Adam și Eva
căderea lui, 29–30
căsătoria lui, 27
Duhul Sfânt a venit la, 32
li s-a poruncit să aibă copii, 29
primii care au venit pe pământ, 27
separarea lui, de Dumnezeu, 29–30
spirite curajoase, 27
- Adevărurile Evangheliei restaurate, 102–103
- A Doua Venire a lui Isus Hristos, 275–279
semnele, 269–273, 278
- Alcool, 181–182, 184
- Apostol, oficiul și îndatoririle, 77, 81–82, 102
vezi, de asemenea, Cei Doisprezece Apostoli
- Autoritate
o caracteristică a Bisericii adevărate, 93
restaurată, 101
- Avraam, legământul lui Dumnezeu cu, 87
- a domni asupra creațiilor lui Dumnezeu, 5
copil al lui Dumnezeu, 9
creat după chipul lui Dumnezeu, 6
declarație a lui Joseph F. Smith despre calitatea divină de tată a , 9
- Băuturi fierbinți, 181
- Băuturi tari, 181–182, 184
- Biblie, 47, 49
- Binecuvântări patriarhale, 10, 81, 138
declarație despre, de Thomas S. Monson, 10
- Biserica lui Isus Hristos
a deveni membru, prin botez, 122
apostazie față de, 96
astăzi, 99–104
autoritate în, 93, 101
caracteristici care identifică, 91–95
în timpurile străvechi, 91–97
organizarea, 93–94, 101–102
organizată prin intermediul lui Joseph Smith, 101–102
pe meleagurile americane, 95
restaurarea ei, prevestită, 97, 99–100
restaurată, nu va fi niciodată distrusă, 104
revelația în, 91, 93
-

B

Bărbat

Botez, 115–119
 cine trebuie să fie botezat,
 123–124
 legămintele de la, 1217–126
 modul de înfăptuire, 122–123
 nevoia de, 121–122
 un început nou prin, 125
 Bucurie, plenitudinea, 12

C

Cafea, 181
 Caritate, 185–191
 declarație despre, de Joseph
 Smith, 190
 declarație despre, de Thomas S.
 Monson, 188
 Carne, 182
 Cartea lui Mormon, 49–50
 Castitate, 241–249
 Căderea, 27–31
 rezultatele, 30
 Căsătorie
 declarație despre, de Spen-
 cer W. Kimball, 238
 veșnică, 235–240
 Ceai, 181
 Cei Doisprezece Apostoli, judecați
 de, 289
vezi, de asemenea, Apostol
 Cei Șaptezeci, oficiul și responsa-
 bilitățile, 81
 Cereale, 182
 Cinste, 193–196
 declarație despre, de Brigham
 Young, 193
 declarație despre, de Joseph F.
 Smith, 196
 declarație despre, de Mark E.
 Petersen, 193

Confirmare. *vezi* Darul Duhului
 Sfânt
 Consiliu în cer, 11–12
 Copii
 lui Adam și Evei li s-a poruncit
 să aibă, 29
 responsabilitățile lor, 232–233
 Creație
 arată dragostea lui Dumnezeu,
 25–26
 prin Isus Hristos, 23, 25
 realizarea, 23, 25
 Crede mărturia altora, darul de
 (A), 136
 Credință în Isus Hristos, 105–111
 binecuvântări care urmează,
 110
 cum putem crește, 108–110
 de ce trebuie să avem, 107–108
 declarație despre efectele, din
Lectures on Faith, 110
 declarații despre nevoia de a
 lucra având, de Spencer W.
 Kimball, 109–110
 definiția, 105, 107
 un dar spiritual, 105, 137
 Cunoaștere, darul, 135
 Cunoașterea faptului că Isus
 Hristos este Fiul lui Dumnezeu,
 darul, 136
 Cuvântul de înțelepciune, 179–184
 declarație despre, de Heber J.
 Grant, 184
 Cuvinte, vom fi judecați după, 288

D

Darul Duhului Sfânt, 127–131
 definiția, 127–128
 primirea, 128–129

-
- recunoașterea influenței Duhului Sfânt, 130
 unul din darurile cele mai mari ale lui Dumnezeu, 130
- Darurile Spiritului. *vezi* Daruri spirituale
- Daruri spirituale, 133–139
 descrierea, 133–138
 dezvoltarea, 138
 grijă în folosire, 139
 o caracteristică a Bisericii adevărate, 95
 Satana le imită, 138–139
- Dăruire, 199
 declarație despre, de Stephen L. Richards, 199
- Diacon, oficiul și responsabilitățile, 79
- Diavol. *vezi* Satana
- Doctrină și legăminte, 50–51
- Donații, 197–202
 declarație despre, de Gordon B. Hinckley, 201
 declarație despre, de Heber J. Grant, 201
 declarație despre, de Stephen L. Richards, 199
- Donații de post, 155, 200
- Duhul Sfânt, 32–34
 a venit la Adam și Eva, 32–33
 botezul este necesar pentru primirea darului, 122
 caracteristicile Sale, 33
 declarații despre, de Joseph Fielding Smith, 34
 misiunea, 33–34
vezi, de asemenea, Darul Duhului Sfânt
- Duminică, Sabatul, 148–149
- Dumnezeu. *vezi* Tatăl Ceresc
-
- E**
- Episcop, oficiul și îndatoririle lui, 80
- Episcopii, 102
- Eva. *vezi* Adam și Eva
- Exaltare, 293–298
 a deveni demn de, 16
 căsătoria veșnică este esențială pentru, 235–236
 declarație despre, de Joseph Fielding Smith, 295
-
- F**
- Familia: o declarație oficială către lume, 10, 223, 225, 227, 229, 230, 232, 233, 243
- Familie
 declarație despre, de David O. McKay, 223
 declarație despre, de Harold B. Lee, 225
 importanța, 223–224
 procurarea pentru, 167
 relații, 224–225
 responsabilități, 229–233
 reușită, 225–226
 veșnică, 223–227
- Fapte, vom fi judecați după, 288
- Fructe, 182
- Fura (A), 194
-
- G**
- Gânduri, vom fi judecați după, 288
- Gloria teștială, 290–291
- Gloria terestrială, 290
- Glorie, împărății ale, 289–291
- Grâu, 182
- Grădina Edenului, 28
-

H

Hristos. *vezi* Isus Hristos

I

Iacov

legământul lui Dumnezeu cu,
263

numele schimbat în Israel, 263

Ierburi, 182

Iertare

bucurie datorată, 117–118

declarații despre, de Spencer W.
Kimball, 248

pentru încălcarea legii castității,
248–249

Iertarea altora, parte a pocăinței,
116

Iertarea păcatelor, botezul pentru,
121

Ilie, venirea lui, 271

Interpretarea limbilor, darul de a,
134

Ispășire, 63–70

are drept rezultat învierea, 66

are drept rezultat salvarea de
păcat, 66–70

declarație despre, de Joseph
Fielding Smith, 114

Hristos a suferit și a murit pen-
tru realizarea ei, 60–61, 65

necesară pentru salvare, 63

numai Hristos a putut să înfăp-
tuiască, 65

povestire de Boyd K. Packer
ilustrând, 67–69

vezi, de asemenea, Isus Hristos

Ispite, biruirea, declarație despre,
de Gordon B. Hinckley,
244–245

Israel

adunarea casei lui, 263–267

declarație a lui Joseph Fielding
Smith despre adunarea, 265

declarație a lui Russell M. Nelson
despre adunarea, 266

împrăștierea casei lui, 263–264
numele lui Iacov schimbat în,
263

Israeliiți, 263

Istoria familiei, 251–256

Isus Hristos

a făcut binecuvântările posibile
pentru noi prin intermediul
ispășirii, 61–62

a introdus împărțășania,
141–142, 144

a organizat Biserica, 59–60
Creator, 23, 25

dorește să le slujim altora,
174–175

dragostea lui, 58–59

exemplu de caritate, 188–189

exemplu de slujire, 177

învățăturile lui, 58–59

mântuire prin, 60–61

nașterea și misiunea au fost
prevestite, 55–56

prerânduit în viața premuri-
toare, 9

sacrificiul lui, 61–62, 159–160,
161

Salvator și conducător în viața
pământească, 15

S-a supus Tatălui, 219

Singurul Fiu Născut al Tatălui,
56–57

viața lui, 55–62

viața perfectă a lui, 57–58

- viziunea lui Orson F. Whitney
despre suferința lui, 60
vezi, de asemenea, A Doua
Venire a lui Isus Hristos;
Credință în Isus Hristos;
Ispășire
- Împărăția celestială
botezul este necesar pentru a
intra în, 122
exaltarea în, 290, 293–298
- Împărtășanie, 141–145
administrarea, 142–143
atitudinea în momentul luării
din împărtășanie, 144–145
Hristos a introdus, 141–142
legăminte reînnoite prin,
143–144
- Înalt preot, oficiul și responsabi-
litățile, 81
- Încercări, necesare pentru progres,
11
- Închisoarea spiritelor, 261
- Îndreptare, parte a pocăinței, 116
- Îndurarea până la sfârșit, binecu-
vântări primite pentru, 297–298
- Înregistrări, vom fi judecați după,
288–289
- Înșelăciune, 195
- Întunericul de afară, 291
- Înțelepciune, darul, 135
- Învățător, oficiul și responsabi-
litățile, 79–80
- J**
-
- Judecată
cuvinte, fapte și gânduri vor fi
folosite la, 288
finală, 287–292
înregistrări vor fi folosite la,
288–289
- pregătirea pentru, 291
prin Isus Hristos, 289
- Judecățile lui Dumnezeu, 287
- L**
-
- Legământ
al lui Dumnezeu cu Avraam, 87
de botez, 124–125
definiția, 85, 87
înnoit prin intermediul împăr-
tășaniei, 143–144
nou și nepieritor, 89
- Legume, 182
- Lene, 169
- Libertatea de a alege
exercitarea, fără amintiri despre
viața premuritoare, 11
impune o alegere, 20–22
necesară în planul salvării, 20,
22
Satana a căutat s-o ia, 19
un principiu veșnic, 19
- Libertatea de a alege. *vezi* Liberta-
tea de a alege
- Limbi, darul, 133–134
- Lucifer. *vezi* Satana
- Lumea spiritelor, 257–261
declarație despre, de Ezra Taft
Benson, 257
învățătură a lui Brigham Young
despre, 257–258
- M**
-
- Mame
declarație despre, de Boyd K.
Packer, 231
responsabilitățile lor, 231–232
- Marea apostazie, 96
- Marele consiliu, 11–12

- Mărturie, declarație despre, de David O. McKay, 136
- Mărturisire, parte a pocăinței, 116
- Medicamente care pot fi considerate droguri, folosirea greșită, 181
- Mileniu, 281–285
declarație despre, de Brigham Young, 276
declarație despre, de John Taylor, 283
- Minți (A), 194
- Miracole, darul de a face, 137
- Morți, rânduiești pentru, o caracteristică a adevăratei Biserici, 95
- Muncă, 165–171, 182–183
declarație despre, de David O. McKay, 170
declarație despre, de Heber J. Grant, 167
- Muncă misionară, 203–209
declarație despre, de Ezra Taft Benson, 206
-
- N**
-
- Naștere, timpul și locul ei, aleasă de Tatăl Ceresc, 10
- Nesupunere, rezultatul, 219–220
- Noul și nepieritorul legământ, 89
-
- O**
-
- Odihnă, 169–170, 182–183
-
- P**
-
- Paradis
declarație despre, de Jedediah M. Grant, 260
declarație despre, de Wilford Woodruff, 260
în lumea spiritelor, 260
- Patriarh, oficiul și responsabilitățile, 81
- Păcat
definiția, 113
toți sunt vinovați de, 113
- Părere de rău pentru păcat, parte a pocăinței, 115
- Părinți, responsabilitățile lor, 167–168, 229–232
- Pecetluire, puterea de, restaurată de Ilie, 271–272
- Perla de mare preț, 51
- Personalități dezvoltate în viața premuritoare, 9–10
- Planul salvării, 10–12, 23
- Pocăință
acum este timpul pentru, 118
binecuvântări care urmează, 117–118
declarații despre, de Spencer W. Kimball, 114, 117, 248
definiția, 114
nevoia de, 113
principii ale, 114–117
poporul de legământ, 88
- Porunci, ținerea, parte a pocăinței, 117
- Posti (A), 153–157
adecvat, 153–154
binecuvântări care urmează, 155–156
- Predare, -a
darul, 136
din această carte, 1–3
- Preot, oficiul și responsabilitățile, 80
- Preoția aaronică
cvorumuri, 82
oficii și responsabilități, 79–80
-

- vezi, de asemenea*, Preoția lui Melhisedec; preoție
- Preoția lui Melhisedec
 cvorumuri ale, 82–83
 oficii și responsabilități, 80–82
vezi, de asemenea, Preoția aaronică; Preoție
- Preoție, 71–75
 binecuvântări pentru folosirea corectă, 75
 chei ale, 78–79
 cum este folosită corect, 74–75
 cum o primesc bărbații, 73–74
 declarație despre, de Joseph F. Smith, 78–79
 definiția, 71
 diviziunile, 77–78
 nevoia de, 71, 73
 organizarea, 77–84
vezi, de asemenea, Preoția aaronică; Preoția lui Melhisedec
- Prerânduire, 9–10
 declarație despre, de Joseph Smith, 9–10
- Președintele Bisericii, 41
 binecuvântări pentru supunerea față de, 45
 conduce Biserica, 102
 declarație despre, de Wilford Woodruff, 44
 profetul în viață în ziua de astăzi, 43–44
 susținerea, 44–45
vezi, de asemenea, Profeți
- Prima Președinție, 101–102
- Primele principii și rânduieli, 94
 aduse înapoi în plenitudinea lor prin intermediul restaurării, 102–103
- Procreare, puterea ei, 243
- Profeți, 42–46
 cuvintele lor, sunt scripturi, 51
 Dumnezeu i-a chemat de-a lungul anilor, 43
 prerânduit, 9–10
 reprezentanți ai lui Dumnezeu pe pământ, 42, 44
- Profeție, darul, 136
- Progres, viața pământească este necesară pentru, 10–12
-
- R**
- Rânduiele
 o caracteristică a Bisericii adevărate, 94–95
 restaurată, 102–103
- Război în cer, 15–16
- Recreere, 169–170
- Recunoașterea păcatelor, parte a pocăinței, 115
- Restaurarea Bisericii
 prezisă, 97, 99–100
 prin Joseph Smith, 100–103
- Revelație, o caracteristică a adevăratei Biserici, 91, 93
- Rugăciune, 35–40
 când să ne rugăm, 37–38
 cum își primesc rugăciunile răspunsul, 39
 cum să ne rugăm, 38
 de ce ne rugăm, 35, 37
-
- S**
- Sabat, 147–151
 binecuvântări pentru ținerea, 150–151
 definiția, 147
 Duminică, 148–149

istoria, 148
scopul ei, 147–148
ținerea sfântă, 149–150
Sacrificiu, 159–164
Salvator. *vezi* Isus Hristos
Satana
a căutat să ia libertatea de a
alege, 13, 15
a ispitit-o pe Eva, 29
a luptat împotriva lui Isus în
cer, 15
dorește ca noi să încălcăm
legea castității, 245–247
eliberat pentru o scurtă peri-
oadă de timp la sfârșitul
Mileniului, 284
imită darurile Spiritului, 138–139
izgonit din cer, 15–16
legat în timpul Mileniului, 283
ne ispitește, 16
se opune binelui, 20–22
Sănătate, legea Domnului cu
privire la. *vezi* Cuvântul de
înțelepciune
Scripturi, 47–53
patru cărți de, 47–51
studiul, 52
Semnele vremurilor. *vezi* A Doua
Venire a lui Isus Hristos
Slujire, 173–178, 200–201
declarație despre, de Spencer W.
Kimball, 175–176
Smith, Joseph
adevăr restaurat prin, 102–103
Biserica restaurată prin, 100–103
Spirit, daruri ale. *vezi* Daruri spiri-
tuale
Spirite, forma trupească a, 259
Strămoși, ajutor pentru, 252–256

Supunere, 215–221
botezul demonstrează, 122
declarație despre, de Joseph
Smith, 219

T

Talente
declarație despre dezvoltarea,
de Heber J. Grant, 213
declarație despre dezvoltarea,
de Marvin J. Ashton, 212–213
declarație despre responsabi-
litatea pentru, de Joseph F.
Smith, 213
dezvoltarea, 211–214
dezvoltate în viața premuri-
toare, 9–10
Tată, responsabilități, 230–231
Tatăl Ceresc
autoritatea părintească, 9
caracteristicile Sale, 6
conducătorul tuturor lucrurilor,
5
Creatorul tuturor lucrurilor, 5
cunoașterea, 6–7
declarație despre relația noastră
cu, de Joseph F. Smith, 9
declarație despre rolul de Tată
al nostru, de Joseph Smith,
5–6
dorința, ne dezvoltăm calități pe
care El le are, 10–12
lucrarea și slava lui, 6
oameni creați după propriul
Său chip, 6
potențialul nostru de a deveni
ca, 9
realitatea, 5–6
trupul Său, 6

Tatăl din Cer. *vezi* Tatăl Ceresc
Temple
    căsătoria veșnică înfăptuită în,
        236–237
    munca înfăptuită în, 251–256
    munca înfăptuită în, în timpul
        Mileniului, 276, 282
Test, viața pământească este un,
    10–12
Traducere, darul, 134
Tutun, 181
Țăruș, 102

V

Vârstnic, oficiul și responsabilită-
    țile, 81
Vălul acoperă memoria despre
    căminul ceresc, 11
Vin, 181, 181
vindeca, darul (A), 137

Z

Zeciuieli, 197–202
    declarație despre, de Gordon B.
        Hinckley, 201
    declarație despre, de Heber J.
        Grant, 201
    declarație despre, de Stephen L.
        Richards, 199
Ziua de post, 154–155
Ziua Domnului, 148–149
    vezi, de asemenea, Sabat

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINŢILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

